

Nota autoarei

Ideea de la care pleacă povestea este căsnicia disfuncțională dintre Martha și George Bibescu. Totuși, fapte, stări și întâmplări sunt schimbate. În final cartea e pură ficțiune.

Dacă pe alocuri vi se pare cam dură, să știți că realitatea a fost și mai și...

CAPITOLUL 1

(1999)

E răsăritul soarelui. Ce clișeu, dar așa e. Tu m-ai părăsit pentru totdeauna și eu cred că sunt încă în stare de șoc. Nu plâng, nu știu de ce, dar nu pot. Îmi stau în gât lacrimile și nu doar ele.

Toate babele satului s-au adunat la noi în curte pentru pomana de șapte ani a tatălui tău. E puhoi de lume. S-au strâns ca la circ. Toți sunt șocați de ieșirea ta, unii reușesc să mă compătimizească sincer, alții abia reușesc să își mascheze bucuria.

Mai devreme am vrut să fug. Chiar după ce tu ai plecat. Ai plecat...ce expresie simplă ce nu poate cuprinde imensitatea de sentimente lăsate în urma ta, în golul tău. Te-am iubit nebunește, cu patimă, cu sânge. Te-am urât și mai rău. Te-am blestemat și te-am adorat. Niciodată nu mi-ai fost indiferent.

Mereu am vibrat la tine în toate tonurile de culori, de la rosul geloziei la galbenul zilelor de vară în care ne-am cunoscut și la movul înstelat al nopților de iubire. Ai fost speranță pentru mine, lumină, căldură. Și tot tu ai fost cea mai rea gaură, hăul meu.

Oricum, mai devreme am vrut să fug. Am ieșit pe ușă și am fost atât de șocată de toate câte s-au întâmplat azi încât am uitat să închid ușa în

urma mea așa cum îți plăcea ție, ușor, în liniște. M-ai dresat atâția ani și la o ora după ce ai plecat, am uitat. Halal elevă! Oricum...nu știi de ce tot spun oricum! Că nu-i oricum, tu m-ai părăsit și eu am vrut să fug.

Am deschis ușa larg și am ieșit doar ca să dau nas în nas cu mama Smaranda. E mai rotundă ca oricând. E ca o prună de vară, apoasă, pântecoasă, buhăită și movă de supărare. Și m-am simțit rușinată că vreau să fug. Nu mi-a dat o palmă, dar privirea pe care mi-a aruncat-o așa m-a făcut să mă simt. Apoi a scuipat la picioarele mele.

M-am retras îngrozită și noroc cu ușa pe care nu o închiseseam că am ajuns mai repede înăuntru. Acum sunt prizonieră în camera mea. Alt clișeu. Am stat în camera asta, fix pe divanul asta mai bine de jumătate din căsnicia noastră. Aș putea să jur că îmi știe toate secretele, toate înjurăturile pe care ți le-am tras și toate speranțele și planurile pe care mi le-am făcut.

Nu-i vina mea că viața noastră a fost pestriță. Nu doar a mea. M-ai luat copil, boboc și atunci când am înflorit femeie m-ai lăsat. Păcatul meu, pierderea ta.

Mi-am pus un pahar de vișinată. Știu că nu-mi face bine, știi că nu e o rezolvare, dar altfel nu pot. Se anunță o noapte lungă. Mă asaltează gânduri și senzații. Amintiri dulce-amăruie. „Ce rece ești, frumoaso!” mi-ai spus tu odată. Mă ia cu frig. Mai sorb o dată din pahar.

Am trăit ani întregi împreună și sunt aproape sigură că tu nu ai simțit niciodată pentru mine ce am simțit eu pentru tine. Am trăit împreună două realități, fiecare pe a lui, frumos, ordonat așa cum îți plăcea ție. Probabil că ți-am părut proastă. Sau poate doar naivă. Dar n-am fost. Doar că tu ai fost mereu și etern mai mare, mai mult decât mine și eu nu am găsit niciodată curajul să îți spun partea mea. Încă o gură...

M-ai cunoscut vreodată? Ai trecut vreodată pe holul mare și ți-ai zis „mai devreme a trecut Adela pe aici, încă mai stăruie mirosul ei...”. Sau te-ai uitat vreodată în ochii mei și mi-ai înțeles gândurile sau doar ți-au părut mari și frumoși, căprui de căprioară cum îmi spuneai tu.

Dumnezeule, deja îmi lipsești! Cum o să pot vreodată să mai trăiesc fără tine? Cum să mai respir? Simt cum se apropie un atac de claustrofobie în aerul ăsta mult din camera asta mare și goală. Goală pentru că sunt doar eu în ea. Ca de obicei.

O idee mă asaltează de nicăieri. O ignor. N-aș avea curaj, nu.

O gură mai mare de vișinată...

Sau poate... măcar acum. Altădată nu aș mai avea când, nu ar mai avea rost. Măcar acum să fim unul când dintotdeauna am fost doi.

Iubitule, hai să mă cunoști!

CAPITOLUL 2

M-am născut într-o familie frumoasă, de oameni simpli, muncitori. Tata preot, mama preoteasă. Cu voia lui Dumnezeu au avut trei copii, toți fete și toate frumoase. Eu sunt cea mai mare.

Aveam o curte frumoasă, mai mult lungă decât lată, cu o casă potrivit de mare. Camere curate, pridvor cu stâlpi sculptați, multe animale și aventuri zi de zi. O aveam pe mâța Luiza, pe dulăul Zorel, căprițele și puii de rață. Mai erau și altele, dar doar acestea plecau în povești prin tufe de zmeură și rândurile de roșii cu noi, fetele, zi de zi.

Aveam chiar și o bucătărie în miniatură, bătută în cuie de vecinul Marian unde făceam fel de fel de delicatose pentru prietenele noastre necuvântătoare. Dulce inocentă!

„Dumnezeu ne iubea”, îmi spunea bunicul Tatu și, pentru că Dumnezeu ne-a zâmbit, diavolul nu a rezistat tentației și a venit să-și bage coada. „Fericirea e dulce și atrage răul ca mierea albinele” îmi mai spunea. Și așa au început necazurile...

Primul care s-a dus a fost tata. A răcit la plămâni într-o iarnă lungă și umedă. A bolit până în primăvară, a slăbit mult și apoi s-a stins ușor, în liniște, demn. Râsetele din casa noastră au încetat. Răceala, întunericul, mirosul de tămâie au plecat din biserică și și-au găsit lăcaș permanent la noi în camera de la drum, în camera bună.

Aveam șase ani și am doar trei amintiri cu tata. Prima când venea pe strada mare spre casă, de la biserică. Era în miezul verii, la mijlocul dimineții, dar aerul era deja încins și eu am fugit spre el pentru că știam că aduce apă rece de la fântâna de la poarta bisericii și că în buzunare are bomboane mentolate. Era îmbrăcat în haina lui lungă, neagră și avea cel mai frumos zâmbet.

Tata era un munte de om. Eu eram o mogâldeăță de copil cu genunchii juliți și zulufi ciufuliți. Venea agale spre casă cu vecinul Marian pe lângă bicicletă. Mi-a zâmbit, m-a luat în brațe și mi-a dat pe obraji un sărut gădilicios pe care mi-l amintesc și acum, 30 de ani mai târziu. Tata era un bărbat frumos, puternic, drept. Avea mustață și obraji mereu calzi.

A doua în iarna în care s-a îmbolnăvit. Îmi amintesc că stăteam în pat în spatele lui, spate în spate, și el îmi spunea povești. În foc ardeau lemne și în casă mirosea a cartofi copti și a porumb dulce fiert. Eram flească de transpirație pentru că tata avea frisoane și stătea ba învelit, ba dezvelit și eu lipită de el. Îi era rău, dar nu se lăsa săracul și îmi tot spunea cum a făcut Dumnezeu lumea și cum noi trebuia să fim buni, dreți și iertători. Am avut coșmaruri ani de zile apoi în care mă înghițeau valuri de pucioasă tot atât de calde ca spatele lui atunci.

A treia a fost în primăvară, cu câteva zile înainte să moară. Era după ploaie, o după-masă caldă de primăvară spre vară. Pomi înverziți, cireșe pârguite, miros de pământ bogat în aer. El stătea pe pragul casei în pantaloni de casă, cămașă lungă, țărănească, țesută de mama și în picioarele goale. Ar fi trebui să realizez că ceva nu e bine pentru că tata era atât de drept în tot ceea ce făcea încât niciodată nu ar fi ieșit în curte în picioarele goale sau cu capul descoperit.

Noi, fetele, ne jucam într-o băltoacă strânsă după ploaie. Căutam râme, râdeam, cântam. Tata stătea și se uita la noi cu un zâmbet frumos pe față. Un zâmbet din suflet care îți se citește în ochi. Era mândru de noi cred.

Mama l-a văzut și l-a certat că s-a dat jos din pat și că nu stă să se odihnească. El nu și-a luat ochii și zâmbetul de pe noi și i-a răspuns calm "- ho, femeie, că m-am odihnit și o să mă tot odihnesc de acum! ".

Apoi m-a strigat să îi aduc apă. I-am dus în sticla rotundă de lapte. A băut cu sete apă dulce de-a noastră și a continuat să se uite la noi senin până când mama ne-a chemat în casă pentru masa de seară.

După, tata nu a mai ieșit din casă și eu nu mai am amintiri cu el pentru că după vreo doua zile mama ne-a făcut pachet și ne-a dus la bunica Lina și bunicul Tatu. N-am fost la înmormântare...

În următoarea zi mama l-a urmat la fel de senin. Diferența a fost că ea a slăbit înainte, s-a uscat pe picioare și a uitat cum e să zâmbești înainte să se îmbolnăvească. Pur și simplu a murit de dor, încet, încet...

Și noi iar am fost făcute pachet și trimise la bunica Lina și la bunicul Tatu. Doar că acum am rămas acolo.

Viața nu a mai fost la fel de dulce niciodată. A fost frumoasă pentru că îl aveam pe bunicul Tatu, dar niciodată nu am mai fost copil. Printre căpețele și tămâiat la mormânt, am înțeles că viața e așa, un fum. Și e trist să înțelegi lucrul asta la șapte ani.

Bunicii ne iubeau fiecare în felul lui.

Pentru bunica o zi în care nu ne bătea era o mare realizare. Așa înțelegea ea lucrurile, femeie simplă, din popor. Bătaia e ruptă din rai, zicea ea. Nu, nu era crudă, nu găsea în asta plăcere, dar pentru ea palma era un soi de datină străbună, o cutumă. Ceva ce faci și treci peste.

Ne iubea și ea în felul ei și făcea sacrificii să strângă bani de haine toamna, pentru școală, pentru trei căprițe de fete cucuiate. Lucra în fabrică, la vopsitoria chimică, și câteodată era atât de obosită de muncă încât se pune pe pragul casei și plângea.

Alteori stătea și privea în zare, în gol și repeta „off, mamă, de nu te-oi fi dus”, cu gândul la mama mea, fata ei. Și cumva am înțeles că noi, eu și surorile mele suntem motivul pentru care ea e mereu tristă, mereu acră, mereu stafidită de oboseală.

Grimasele repetate, ulterior permanente, au lăsat pe fața ei urme care nu mai treceau. Deși încă tânără, bunica Lina avea o față care nu putea să zâmbească, cu riduri multe și colțurile gurii lăsate. Chiar și când râdea, rar, aveai impresia că plânge, un soi de vaiet cu sunet.

Bunicul era mic de stat, pântecos și buzat, mai mereu transpirat de la efort și cu o pălărie din blană de miel pe cap.

Spre deosebire de bunica Lina, gura lui știa doar să râdă și să zâmbească, niciodată să certe. Veteran din al doilea război mondial, a văzut cea mai hâdă față a omului și totuși și-a păstrat inima curată și zâmbetul în ochi. Acolo, pe câmpul de luptă și-a pierdut un picior și acum avea unul de lemn de stejar în loc cu care să se mândrească și pe care să se sprijine în zilele în care își face curaj să iasă până la poarta de la drum. Avea și un baston cu o măciucă în cap atât de folosită încât părea lemn lustruit și lăcuit.

Privind înapoi, nu cred că i-a fost ușor așa, dar atunci nu realizam ce viață grea are și nici pe el săracul nu îl lăsa inima să ne facă atente la asta. Când îl vedeam venind spre poarta ne strângeam toate, căprițe de fete, și țipam la el „Ali, Ali, iese ursul din bârlog” și apoi alergam care-încotro, copile, bezmetice și neștiutoare.

El mi-a băgat în sânge microbul cărților, al poveștilor și mai ales al basmelor. Acolo, în basme totul era la fel de greu ca și în viața reală. Nimic nu era pe gratis, totul se muncea și se plătea în sudoare sau în istețime, dar totuși, în final, binele triumfa. Mereu. Inevitabil, mereu. A început să mă învețe tainele literelor încă de la cinci ani așa că atunci când ne-am mutat la ei, bunicul Tatu a devenit mentorul meu. Citeam cu aviditate orice îmi pica în mână, de la ziare pline de vești dintr-o lume pe care nu o înțelegeam până la poveștile lui Ion Creanga care îmi colorau zilele și visele în lumină. Eram mulțumită.

Bunicul Tatu obișnuia să strângă toți copiii de pe stradă la poarta noastră și să ne povestească vrute și nevrute. Ne certa și se iubea deopotrivă. Ne pregătea pentru viață prin pilde și ghicitori și apoi, pentru că totuși eram copii, ne lăsa să fugim în cireș sau în dud și să mâncăm până ne plezneau burțile. Bunica îl certa pentru că așa săream peste o

masă, el râdea, noi chicoteam. Bunicul a fost stâlpul anilor mei de formare, de la el mi-am luat puterea și speranța.

Au fost câțiva ani frumoși când am uitat parcă de necazurile din fragedă pruncie.

Primăveri dulci cu pomi în pârgh și nopțile când fugeam și ne piteam în sură la vacă și priveam cerul printre șipci și visam vise pe care nu știam să le spunem în cuvinte.

Veri lungi cu soare mult, cu praf ce ți se lipea de plămâni, noi mai mult despuiate alergând bezmetice, gărla cu apă involburată, fructe zemoase și somn cu cartea în mână pitită pe sub pomi.

Toamna cu porumb fiert și dovleac copt, cu șezători și povești cu duhuri rele.

Ierni cu obiceiuri, cu biserică și colind în zorii zilei, cu cozonaci pântecoși și cârnați aburinzi, cu sanie, mâini și nas degerate, liotă de copii pe uliță.

Apoi iarăși și-a băgat necuratul coada...

Aveam 14 ani. Abia crescusem, tânără domnișoară, Adela cea frumoasă și ascultătoare, cu note bune la școală și cu viața toată înainte. Înaltă, uscățivă și cu un păr negru și involburat, prea mult pentru gâtul meu să îl susțină. Cu capul plin de cărți, mai mult plutind decât trăind.

Atunci s-a dus și bunicul Tatu. La el a fost cel mai greu. Cu el s-a sfârșit și ultima fărâmbă de inocență din mine. La el am perceput acut ce înseamnă moartea, mirosul ei înțepător. Era vară, un iunie torid și bunicul Tatu se umflase ca un broscoi. Degradantă ultimă imagine cu cel mai drag om din viața mea.

Abia după a început cu adevărat greul. Rămasă singură, bunica s-a stafidit și s-a acrit și mai rău. Deși lucra mai mult ca oricând, n-am mai avut niciodată suficienți bani de mâncare. De altele nu se mai puneau problema. Îmi era mereu foame. La școală, acasă, pe drumul dintre ele.

Foamea m-a învățat să fiu șireată de mică, să mă pitulesc prin pomi și prin grădinile oamenilor la furat de orice. Tot ce se putea ronțai era bun. Naivă nu mai eram de mult, dar sărăcia asta risca să îmi fure sufletul. Mă transformam în animal!

În perioadele când ne mersese bine, bunicul Tatu a vrut mai mult pentru noi, nepoatele. Eu eram slăbiciunea lui și fiind și cea mai mare a făcut tot ce a putut și m-a dat la școală la oraș. Îmi plăcea acolo, oameni calzi și calmi dintr-o lume spre care tindeam. Nu voiam să rămân la țară, mă vedeam profesoară la oraș, mirosind a cafea și cu unghii mici și lăcuite.

Până la școală erau patru kilometri. Uneori avusesem bani de autobuz, alteori mă duceam pe jos. Acum, doar pe jos.

Pe drumul spre școală treceam la lângă o fermă mare înconjurată cu gard de sârmă ghimpată dublată pe interior de un sir des de meri de vară.

În ultima zi de școală din clasa a VIII.a, când veneam spre casă cu premiul întâi și coroniță de garofițe pe cap, am leșinat de foame. Am căzut în genunchi și, când mi-am revenit, am realizat cu ciudă că mi-am rupt ciorapii și din genunchi îmi curge sânge.

Am văzut ferma, m-am descălțat să nu îmi stric ultimii pantofi pe care îi mai aveam și am sărit gardul. Mi-am zgâriat palmele și tălpile în sârmă ghimpată.

Merele erau încă necoapte, dar divine. Am simțit cum se împrăștie în mine, cum corpul le suga ca un burete. Primul măr după așa o foame a fost ambrozie. E un sentiment atât de acaparator foamea asta, nu poți fizic să te gândești la nimic altceva atunci când îți e atât de foame. Adevărul e că oricât de avansați am fi, în fața nevoilor umane rămânem animale. Trebuie să mâncăm și eu asta făceam acum, îmi urmam instinctul pentru că foamea este un prieten al cărui glas urlă și zgârie adânc și fără putință de vindecare.

Paznicii m-au prins, bineînțeles. Auzisem că îi bat rău pe cei pe care îi prind la furat, dar eu am scăpat. Au rămas puțin contrariați când m-au văzut cu coronița mea pe cap, mi-au zis un "domnișoară, puteai să vii să ne ceri!" și m-au împins pe poartă afară.

Eu, prea șocată și prea mândră să recunosc că am furat de foame, am făcut pe neabordabila și pe nesimțita și nu le-am mulțumit că au fost atât de drăguți cu mine. Mi-am uitat pantofii și am plecat amețită, desculță și cu coronița încă pe cap spre casă.

Vorbele s-au împrăștiat cum numai la sat se poate și, cumva, au reușit să ajungă la urechile bunicii înainte să ajung eu acasă. Când m-a văzut venind julită și desculță, rușinea de gura satului, frustrarea și neputința, conștiința faptului că eu chiar furasem de foame au izbucnit din ea și m-a bătut mai rău ca niciodată. Și-a vărsat tot amarul pe mine și apoi m-a luat în brațe, m-a pupat pentru prima dată în viața ei și a plâns până a adormit. A fost ultima dată când m-a bătut. Eu n-am vărsat o lacrimă.

A doua zi m-a anunțat că am făcut destulă școală și că acum trebuie să o ajut cu munca, să poată și surorile mele să termine opt clase. Iar n-am plâns. Știam că avea dreptate, nimic nu mai avea rost și singura certitudine era că nu voiam absolut niciodată să mai simt foamea. Aveam 15 ani.

Pe atunci aveam vacă. Bălțată, blândă și schiloadă – nici ea nu avea mai multă mâncare decât noi - , era dată la cireadă în zori, de când dădea firul ierbii primăvara până toamna târziu. Din vara aia a devenit responsabilitatea mea. Mă trezeam, mă spălam pe ochi, îmi luam o bucată de mămăligă și una de brânză cu mine și plecam cu vaca pe islaz. Seara veneam acasă și picam ruptă.

Zi după zi, lună după lună. Singură, fără cărți pentru că nu aveam când să mă duc la bibliotecă să îmi iau. Doar eu, câmpul, cerul și mintea mea. Era singura mea prietenă, confidentă, uneori speranță.

Înveți de mic să te bazezi doar pe tine atunci când nu ai pe nimeni. Simți altfel totul atunci când bați câmpii la propriu, desculț, cu tălpile tari

și bătătorite, doar cu un băț să te apere de câini. Câmpul e mare, cerul e și mai mare. Norii îți spun povești, soarele te pârlește, tânjești după pomi. Au fost ani cu adevărat grei și doar pe alocuri cu sclipiri de bucurie. Ani de formare în care am gândit mai mult decât un om mare. Ani în care pui totul la îndoială și ai zeci de mii de întrebări la care nimeni nu îți dă răspuns pentru că nimeni nu e lângă tine. Ești singur. Tu și mintea ta prietenă. Ea îți dă imaginația cadou. Și imaginația îți răspunde la toate întrebările. Erau atât de multe idei, vise, amintiri, închise în mintea mea încât mă îngrozea ideea că într-o zi urma să mor și atunci o să rămână doar un abur din toate. Sau poate că nici ăla.

Constat că încă mai aveam capacitatea să fiu naivă, că mă speria moartea. Adevărul e că uneori viața e mai oribilă decât moartea. Așa mă simțeam eu acum. Un chin, o târâială de clipe, una mai perfidă ca alta.

În toamnă am ajutat la cules la câmp. Iarna am fost cu ziua pe la vecini la muncile din casă de zi cu zi. Orice se putea muncii făceam. Orice aducea bani sau mâncare. Orice.

Primăvara iar la câmp, apoi vacă, iar câmp...

1990, revoluție. Pentru unii schimbări, la noi tot foame.....

CAPITOLUL 3

Trei ani.

Toamnă. Câmp. Cules.

Au trecut trei veri de la marea revoluție și pământul miroase a sărăcie și a confuzie. E septembrie afară, e lună de recoltă, dar pe aici nu-i nimic de strâns. Rămași fără jug, țăranii s-au pierdut și au stat. Câmpia romană e, după ani de seceta și nepăsare, ridată și scofâlcită ca un obraz de țigancă bătrână. Doar vântul călduț și sec îi mai atenuază din mâhnire și doar din loc în loc câte un pâlc răzleț de grâu îndrăznește să-și arate fața viețuitoarelor înfometate.

Deși nu sunt mai înalți decât erau, oamenii par mai lungi de la slăbiciune și mâhnire. Au fețe înguste, lunguiețe, într-o continuă mirare și lehamite. Îmbrăcați în veșmintele lor deșirate de vară, par puncte și virgule aruncate de-un haz să tulbure monotonia de maro, galben și lumină a miezului de zi. Cei mai cu stare și-au strâns în grabă recoltele de frică să nu rămână fără ele, pradă furturilor. Poate pe la alții o fi mai bine, dar la noi nu se poate mai rău. Iar mi-e foame...

În mijlocul câmpului pustiu e imensa parcelă a Conului Anton. Ne-am strâns ceată de 30 de fete și femei din sat și am venit la muncă cu ziua. Am avut de săpat porumbul, prima și a doua oară, și acum de cules fasolea și dovlecii din el. Zilele următoare culegem și știuleții. Din păcate grâul l-a strâns cu combina de treierat și noi doar am ajutat pe alocuri pentru că altfel aș fi avut și de acolo mai multe mese de mâncat. Suntem de patru zile pe câmp. Parcela Conului Anton e ea însăși un câmp.

Soarele arde ca răsuflarea dracului. Am stat aplecată să culeg fasolea din porumb de la șase dimineața. Acum e doisprezece. Mă dor toate. Transpirația mi-a intrat în ochi și mă ustură. Nu am nicio bucată de material curată în rochie să mă pot șterge. Măinile s-au umflat, limba la fel. Baticul din cap am impresia că mă strânge de gât și l-am lăsat să atârne dezlegat. Nu știu cum poate să fie și ud de transpirație și să frigă ca naiba în același timp. Părul, care mereu a fost prea mult pentru capul meu, atârnă într-o coadă împletită deșirată pe umeri și atinge pământul ori de câte ori mă aplec. Nu am mai plâns de ani întregi, dar acum aș plânge dacă aș putea. Deși, am vaga impresie că ar fi un gest inutil ce nu mi-ar aduce pic de alinare și lacrimile ar sfârși evaporate de îndată ce mi-ar atinge obraji. A, da, obraji...ustură și ei, umflați și ei, că două mere pârguite și lucioase.

Adâncită în munca mea monotonă devin conștientă de ce se întâmplă în jurul meu cu întârziere. E un vuiet tăcut. Zumzete, șușoteli. Toți sunt agitați și se mișcă parcă cu mai multă însuflețire. Eu nu mai pot. Simt că leșin.

Mă ridic de la pământ și amețesc instantaneu. Totul e cu picățele strălucitoare în jurul meu de parcă o sută de licurici mi-ar fi împăienjenit ochii. Porumbii se învârt. Merg împleticit și mă prind aiurea de porumbii din jurul meu până ce reușesc să ies din rând. Acolo pic în genunchi cu mâinile pe ceva moale și încep să vomit de oboseală și foame. Apoi leșin.

Am simțit vag mâini care m-au luat de jos, dar eram prinsă în niște straturi așa ondulate și pufoase de plăcere încât nu mi-a pasat. Apoi am simțit umbra cum mi-a șters lumina ce mă ardea în ochi. O cantitate mare de apă mi-a răcorit fața și pieptul încinse și m-am simțit încă și mai bine.

Am deschis ochii încețoșați și am clipit scurt.

- Ca un fluture, am auzit vag spunând o voce profundă. Ce dulce...

Am clipit iar și m-am chinuit să deschid ochii să văd sursa vocii. La mai puțin de treizeci de centimetri de fața mea stătea cel mai atrăgător bărbat pe care îl văzusem vreodată.

Erai mare, brunet, neglijent, cu o mustață subțire răsucită și cu vocea gravă și sigură a oamenilor ce-și știu locul în lume. Mă țineai în brațe, strâns ca și cum m-ai fi protejat și eu am trăit sentimentul că am ajuns unde trebuia să fiu. Siropos și copilăros. Așa m-am simțit. Prostesc de inocent, dar plăcut până la diavol și înapoi și cu siguranță cel mai frumos sentiment trăit în umila mea viață.

- Sunt superbi ochii tăi, mi-ai spus uimit. Mai închide-i și deschide-i iar.

- Poftim, te-am întrebat confuză.

Respirația îți mirosea a tărie dulce și parfumată. Ceva atât de diferit încât numai din miros îți puteai da seama că e scump, că nu-i pentru oricine.

- A, da, scuze. Sunt măgar. Ai leșinat. Acum ești bine. Fetișurile mele mai pot aștepta puțin, ai adăugat șoptit și enigmatic.

Ți-ai arcuit colturile gurii în sus și mi-ai zâmbit cald și eu mi-am înghițit brusc cuvintele pentru că nu știam cum să îți răspund la așa ceva.

- Corect spus ar fi că ai vomitat pe mine și apoi ai leșinat. Știi că te faci remarcată, nu glumă.

Dumnezeule, cred că m-am făcut ca sfecla și de la emoții am simțit că leșin iar.

- Hei! Revino-ți! Am făcut azi pe cavalerul mai mult decât sunt obișnuit.

- Scuze, am reușit să îngaim.

- Nu-i bai. Așa am apucat să-ți văd ochii. Ți-am spus că sunt superbi? Mari, frumoși, căprui ca de căprioară. Au luminițe în ei, știi? Aproape că mă îmbată.

Ai închis ochii și ți-ai ridicat fața către soare și eu ți-am sorbit din priviri gâtul și mișcarea ondulată a mărului în timp ce tu mimai o înghițitură din băutura ta fină. Erai atât de frumos. Perfect de frumos.

Și mă țineai în brațe și eu aveam pieptul rochiei murdare ud tot și sânii mă dureau și țipau treziți la viață de primul fior sexual.

Așa am cunoscut eu dorința. Pe pământ uscat, în praf fierbinte și cu mirosul tău de bărbat tânăr și scump învăluindu-mă ca un cocon. "Basmelor încă se mai întâmplă" îmi spusese bunicul Tatu odată și eu ca proasta nu l-am crezut. Când să mai aibă timp basmele să se întâmple când ție îți arde doar de foame mă întrebam? Dar acum știu, basmele încă se mai întâmplă...

- Scuza-mă, te rog, am repetat, nu am vrut.

- Normal că nu ai vrut, ai râs scurt. Să leșini, hai, treacă meargă, femeilor le place să leșine din orice lucru dubios. Dar să vomități?! Asta sunt sigur că nu ai vrut!

Dumnezeule, cât erai de frumos! Totul la tine era frumos. Până și gândurile tale ciudate mi se păreau frumoase.

- Și ia zi, tânără domniță? De ce ai leșinat? Ca să nu mai amintim de prima parte. Facem un acord tacit, da? Tu îmi deschizi iar ochii încet să văd luminițele și eu tac chitic și nu îți mai amintesc niciodată în viața mea de prima parte. O să fiu și eu un gentleman.

Ți-am pierdut șirul vorbelor. Eram atât de emoționată și atât de plină de dorință. Posesivă chiar. Te găsisem și te meritam după toate prin câte trecusem. Călătoria mea inițiată mă dusesse la tine. Eram unde trebuia să fiu. Am închis ochii ascultătoare și i-am deschis încet, așa cum mi-ai cerut.

- Ca un fluture, ai șoptit iar. Și ia zi, ești gravidă? D-aia ai leșinat? Pentru că dacă nu ești gravidă cu copilul altuia eu am de gând să te păstrez.

Poftim? Gravidă? E adevărat că majoritatea fetelor de vârsta mea erau măritate sau în curs de. Așa e la țară, la aproape 19 ani sunt bună de măritat. Dar eu am un handicap, sunt cu mult mai săracă decât cea mai săracă fată din tot satul. Și peste asta nu se trece.

Nimeni nu caută frumusețe, nimeni nu caută loialitate. Iubirea e aproape un păcat. Banul contează. Zestrea, spița. Adaugă asta la faptul că eu sunt mereu la muncă și etern obosită și înfometată, că nu am avut niciodată atâta timp liber să fiu frivolă și să ies seara la porțiță cum fac fetele bune de măritat. Deci nu, nu sunt gravidă și nici nu am speranța să fiu vreodată.

- Nu sunt gravidă!

Ai zâmbit triumfator.

- Te păstrez, ai adăugat de parcă era dreptul tău să o faci.

- Mă păstrezi, te-am îngânat apatic și tremurat.

- Da, dar acum taci, te rog. Ești perfectă când taci...

Și atunci s-a întâmplat inevitabilul. Toate emoțiile adânc ferecate în mine, toate frustrările și dorințele, tot zălogul de trăiri ținute sub cheie au erupt și m-au cuprins. Am simțit totul vag, cum mi se răcesc și amorțesc mâinile și picioarele, cum zâmbetul tâmp nu se mai lasă dus, cum inima sare bătăi cu nemiluita. Și am leșinat iar. Dulce acum, dulce.

Prin vis auzeam vorbe rele, abrupt aruncate ce îmi răneau urechile. O femeie furioasa:

- Știam că ești un tâmpit, dar acum chiar te-ai întrecut pe tine însuși! Ești un tâmpit prost! Cum ai putut să aduci arătarea asta aici? Vrei să mă omori, asta vrei să faci? Să mă bagi în mormânt înainte de vreme?

- Stai, mama, liniștită că nu am de gând să te bag în mormânt...

- Adică cum nu mă bagi în mormânt? Ce dracu vrea să însemne asta? E o amenințare? Că dacă da, nu ai nici un haz să știi? Mă omori cu zile, copilul!

- Mda, promisiuni, promisiuni...

- Măgarule! Ingratule! Nerecunoscătorule! Ți-am zis să îți iei femeie, să-ți faci casă și copii, dar nu așa! Nu cu târâturi d-astea! Vreau nepoți să îi pot lua în brațe nu să îmi fie frică să nu mă îmbolnăvesc când mă apropii de ei.

Ai râs profund și parcă altfel, mai amenințător și tonul mi-a dat fiori prin tot leșinul meu.

- Nevastă zici? Nu, nu-i de nevastă. Dar îmi plac ochii ei și o vreau aici. O perioadă, văd eu cât...

- Dumnezeule mare, ești un monstru. Și sunt mama ta și mă doare să ți-o spun. Copilul meu, sânge din sângele meu. Monstru!

Iar ai râs cu râsul ăla ce-mi părea străin. Râsul care nu erai tu.

- Chiar că, sânge din sângele tău. Șerpoaico! Sssss

- Du-o înapoi până nu afla satul! Știu că sunt țărani, dar sunt mulți și cum ei au nevoie de noi, noi avem nevoie de ei. Du-te la București la curvele tale. Adu una aici, o să mă fac că nu văd. Du-o înapoi! Te rog!

- Pentru **"te rog"** ăsta chiar merită să o duc...

Treză de-acum, mi-am ținut respirația. Nu-mi plăcea situația, clar nu. Să mă păstrezi o vreme suna cumva murdar. Ca pe o cârpă de bucătărie, o folosești cât o folosești și apoi ajunge la punctul când trebuie aruncată.

Eu eram lângă tine și simțeam din tot sufletul meu că sunt unde trebuie să fiu. Prea fusesem năpăstuită, prea încercată, prea toate bubele pe capul meu. Nu aveam eu prea multe de oferit, dar ce avem îți atrăsese atenția. Eu! Din tot câmpul ăla de femei, eu am fost. Și mi-am jurat că lângă tine o să rămân fie ce-o fi.

- Du-o, Anton!

- Nu! E a mea!

Copil bosumflat și triumfator. Un răzgâiat. Așa ai fost. Dar m-ai păstrat, asta conta.

Am simțit aer prin păr în timp ce tu mă luai în brațe și mă purtai departe de vocea furioasă. Știam că ești tu, îți știam mirosul. Atât de devreme pentru noi și eu știam deja atât de multe despre tine.

Anton, Anton, Anton...

M-am trezit complet târziu, în noapte. Eram într-o cameră mare cât jumătate din casă noastră. Un pat mare, o noptieră lângă și draperii lungi, întunecate la culoare, trase în lături.

Lumina lunii îmi părea caldă, aprobatoare. Camera imensă și aproape goală e liniștitoare în simplitatea și eleganta ei. Sunt unde trebuie să fiu, îmi repet. Pe masă lângă mine e o carafă de apă și una de tărie. Miroase ca tine. Nu-i știu numele pentru că nu am avut niciodată ocazia să gust altceva înafară de vinul de la împărtășania de duminică.

Beau multă apă și apoi gust tăria. Bine spus tărie! Mă arde, e dulce și cu gust de vișine. Nu-mi place neapărat, dar gândul că poate tu, Anton, ai fost cel care mi-a adus-o mă face să mai vreau. Mai beau câteva guri mici, în tăcere. Mă cuprinde pacea, liniștea, mulțumirea...

Sunt unde trebuie să fiu...

Zorii sunt trandafirii. Cât de romantic, mă gândesc. Respir adânc în timp ce mă întind și încerc să mă obișnuiesc cu realitatea. Îmi place și

mai mult camera pe lumină. Perdelele sunt albastru închis aproape negru. Patul are așternuturi galben pal. Mobila din lemn deschis la culoare. Totul simplu, ordonat, fără zorzoane inutile. Până și mirosul aerului îmi place. Aici aș vrea să mă trezesc mereu.

Aud zgomote înfundate, bocănituri, pași grăbiți pe hol. La etaj ceva pică și apoi o voce care își cere scuze. Casa se trezește la viață în jurul meu.

Am mai stat așa, doar respirând, minute bune. Eram prea mulțumită de senzație să risc să o pierd. Așa e când te sălbăticești și uiți cum trăiesc oamenii, orice milostenie de soiul asta te face să torci.

Aud voci aproape de ușă. Doua femei. Sunetele sunt dilatate și se aud încet, dar parcă aud vocea femeii furioase de ieri. Mama ta, Anton. Deja vorbesc cu tine în gând, vezi?

Vocile se înțeleg și ușa se crapă puțin:

- Bine, doamnă, nu o să dureze mult. Stați fără grijă, în privința mea.

Pe ușă intră doamna doctor. O știu de când eram copil. I-a fost prietenă bună mamei și bunicul mi-a povestit că au făcut multe tâmpenii împreună. Nu prea-mi vine a crede când mă uit la femeia mică, rotofeie și cu ochelari din fața mea.

Doamna doctor are cea mai dulce și mai senină privire din câte cunosc și e omul care se apropie cel mai mult de ideea de sfânt în capul meu. Nu cunosc pe nimeni mai bun și mai milostiv ca ea. Am pierdut de mult șirul meselor calde pe care le-am mâncat la ea sub pretextul că "iar am făcut prea mult și se strică până mâine". Lucrează la noi în sat de mulți ani și în alte multe sate de pe lângă noi. E mereu ocupată, dar tot mereu are o vorbă bună și o mângâiere pentru mine când ne întâlnim.

- Bună, Adela. Am auzit că ți-a fost rău, draga mea.

- Puțin. Acum sunt bine, o asigur eu repede.

Mă privește cu ochii ei de cunoscătoare în ale sufletelor și știu că nu am nicio șansă să o mint.

- De foame, nu de alta, îi șoptesc pe un ton scăzut și rușinos.

- Mă gândeam eu. Tot așa vă e, nu?

- Cred că și mai rău...

Îmi pun cotul pe ochi și încerc să țin în frâu șuvoiul de sentimente. Unele sunt prea puternice și mă îneacă.

- Plângi, copilă, îmi spune buna mea doctoră.

- De-aș putea, îi spun eu încet. Îmi e așa rușine...

- Adela, nu! Te bat cu mâna mea așa slăbită cum ești. Nu e o rușine să fii copil și să fii sărac. Nu ține de tine, deși Dumnezeu e martor că ai făcut atât de multe pentru familia ta. Ai sacrificat atâtea. Nu o condamn nici pe bunică-ta. Amărâta de ea a făcut ce-a știu mai bine și nu v-a dat la orfelinat. Dar să nu-ți mai fie rușine cu tine absolut niciodată în viața ta Adela. Ești o luptătoare. Și în final o să fii învingătoare.

Cuvintele ei îmi picurau pe suflet. Parcă mi-l bandajau, așa mă simțeam sub ele. Am stat în liniște câteva minute bune, doar suspinând din când în când, în timp ce buna doamnă doctor mă mângâia pe par.

- Adela, cred că norocul tău e pe cale să se schimbe.

Mi-am dat mâna jos de la ochi și m-am uitat la ea curioasă.

- Anton? am întrebat șoptit

- Da, Anton, mi-a răspuns doamna doctor în timp ce zâmbea cald. Dar poate că nu realizezi că e vorba de Conul Anton.

Sunt încurcată.

- Conul Anton nu este bătrân?

- Bătrân a fost. Acum e la răcoare între patru lemne, Dumnezeu să aibă mila de sufletul lui. Tu știi că eu nu sunt femeie rea, dar asta era mai rău ca dracul.

Zâmbește și mă mângâie în continuu. Buna mea doamnă doctor...

- Nu știi cum de nu ai auzit încă, doar e un sat mic. Să tot fie șase luni de atunci.

- E mic, știu, dar eu sunt și mai mică decât el. Cine să-mi spună mie lucruri d-astea dacă pe mine nu mă interesează. Și nici nu m-a afectat în vreun fel. Săracă am fost și înainte, săracă sunt și acum.

- Roata se mai și întoarce, Adela, mi-a spus ea enigmatic. Acum, am niște întrebări serioase pentru tine. De ele depinde ce o să se întâmple în continuare. Și apoi am niște sfaturi. Nu știu dacă sunt eu cea mai în măsură să ți le dau pentru că nu sunt specializată în domeniul ăsta, dar cum nu-i nimeni la coadă o să o fac eu, adaugă în timp ce îmi face subtil cu ochiul.

- Bine, doamna doctor.

- Ești fată mare? a întrebat.

Cred că m-am înroșit.

- Da, sunt.

- Jură-mi Adela. Ești o fată frumoasă cum a fost și mama ta și sunt sigură că băieții nu-ți dau pace. Nu vreau să verific și o să te cred pe cuvânt, dar nici nu vreau să fiu mințită. Jură-mi!

- Jur, doamna doctor. Poate că sunt drăguță, nu zic nu. Dar doamna doctor, sunt mai săracă decât sărăcia. Nimeni nu mă vrea. Ce să aduc eu dacă fac casă cu un bărbat?

- Adela o să vină o zi când o să realizezi că tu ești o comoară. Da, tu ești comoara.

M-a mângâiat iar pe păr, ușor ca un fulg și apoi s-a aplecat și mi-a pupat fruntea. S-a auzit o bătaie scurtă în ușă, semnalul pentru doamna doctor.

- Acum o să vină o doamnă să vorbească cu tine. E mama lui Anton, poarta-te frumos cu ea, Adela!

A mai rămas o secundă pe loc, cu privirea pierdută la mine și apoi a schițat un zâmbet scurt.

- O să fii bine Adela! Știu că o să fii. O să vin să te vizitez zilele astea să vorbim ce nu mai avem timp acum. Să fii fată ascultătoare ca întotdeauna și o să-ți fie bine. O să fii bine, da.

Apoi a plecat.

Mama lui Anton nu arată cum m-aș fi așteptat eu. E mică și îndesată, ca și cum forța ei s-ar fi așezat pe lat, nu pe lung.

Mă întreb de unde ți-ai luat tu înălțimea și măreția, Anton?

Nu e urată, dar are ca bunica Lina aceeași față incapabilă de zâmbete. Conul Anton, răposatul de acum, era un om crud. Așa îl știa toata lumea, de om rău și necruțător. Ea pare la fel. Genul de om pentru care cei inferiori nu există, nu sunt tot oameni. Ochii albaștri, spălăciți, taie în carne vie când se uită la mine. Gura e abia schițată, ca o tăietură orizontală în puzderia de riduri verticale.

- Te-a vizitat aseară? Începe cu o voce înceată și totuși tăioasă, genul de voce ce dă porunci, niciodată rugăciuni.

- Cine?

- Nu face pe proasta cu mine! Doctora a zis că te duce capul așa că nu mă prostii. Zi, te-a vizitat?

- Nimeni nu m-a vizitat aseară. Am găsit apă și băutură pe noptieră când m-am trezit noaptea, dar nu știu când au fost aduse.

Pare împăcată.

- E bine, nu te-a vizitat. Așa mi-a zis și doctora, dar eu știu cum sunteți voi, mincinoase. Pe mine nu mă minte nimeni, ai înțeles?

- Da, doamnă, o asigur ușor speriată.

Pare mulțumită de răspuns, ușor îmbunătățită.

- Alea am pus eu să-ți fie aduse. Deci încă se mai poate...

Dă câteva ture prin camera, fără noimă, cu gândurile plecate. Cotește brusc doar atunci când se apropie de zid și în cele din urmă se oprește la fereastra.

- Îți place camera asta?

- Da, foarte mult. E liniștită.

- Da, liniștită, așa mi s-a părut și mie mereu, adaugă și-mi lasă vag senzația că și ea a stat aici cândva.

Stă cu spatele la mine și am impresia că nu mă consideră îndeajuns de importantă să mă învrednicească cu privirea. Pentru mine e mai bine așa, sub privirea ei sunt sigură că nu aș reuși să vorbesc.

- Poate să fie a ta. Camera ta. Ce zici?

- Nu înțeleg. Sunt confuză, chiar nu înțeleg. În calitate de ce?

Tace câteva clipe lungi și am impresia că soarta mea e jucată în mintea ei. Se hotărăște și se răzgândește vizibil de câteva ori. Eu mă rog.

- Anton e un bărbat special, îmi spune calm cu vocea ei neobișnuită să fie calmă.

- Da, știu, o aprob imediat.

Râde. Chiar poate să râdă deși nu aș fi crezut-o în stare.

- Copilă, ești naivă. Nu știi cât de special e Anton pentru că ești...să zicem, mică. Deși eu nu mai sunt de mult nici mică, nici naivă și abia îl înțeleg. Eu nu sunt o femeie rea, o să vezi. Sunt o femeie bună și darnică cu cei ce sunt lângă mine. Tu, copilă, o să fii lângă mine. Nu-i așa?

Tot nu înțeleg ce vrea, dar o aprob ușor din cap.

- Ieri am făcut o mică criza de inima când te-am văzut aici. Nu mai sunt tânără...

Tac și o las să continue.

- Vezi tu, Sebastian Anton a fost un copil minune. Nașterea lui a fost o binecuvântare de la Dumnezeu, un cadou la care nici nu aș fi îndrăznit să sper dată fiind situația de atunci. Și a fost iubit și răsfățat cât zece copii la un loc. Mereu a fost ca el, toate cum i-au plăcut. Nu e bine să crești așa un copil, acum știu, dar atunci doar pe el îl aveam în casa asta mare și goală. N-am avut niciodată un om să schimb o vorbă aici, doar pe el. Nu, nu mă plâng, am avut o viață bună, dar ceea ce încerc eu să-ți spun e că nu am realizat ce monstru construiesc. Cât trăia taică-su îi tot găseam scuze, că e așa doar ca să poată răzbi din tirania lui, că e bărbat tânăr și are și el poftă, nevoi... Dar acum știu, că Anton e așa cum e, cum a fost mereu și eu nu am vrut să accept...

Tac șocată și plină de scârbă. Cum poate o mamă să vorbească așa de copilul ei în fața unei străine?

- E crud! Și violent! Zilele trecute a bătut un cal până la sânge pentru că nu a mers galopul așa cum îl voia el. Și-n râpă dinspre pădure am pierdut șirul leșurilor de orice fel aruncate de slugi după ce au ieșit din

măinile lui. Ii place să epuizeze animalele. El zice că le face să-și depășească limitele. În realitate doar le aduce la limita și dincolo de ea. E adevărat că sunt ani de când nu a mai omorât vreun animal, dar instinctele sunt acolo, în el. Și nu-i capabil de sentimente, de compasiune, de milă. E un bărbat frumos ca păcatul și negru pe dinăuntru. E blestemat, așa mă gândesc câteodată. Să mă ierte Măicuța Domnului, dar așa cred uneori. Prea e crud!

Continuă să stea cu spatele la mine și privește prin geam departe, un fel de detașare de treaba neplăcută pe care o face acum. Eu nu accept un cuvânt din tot ceea ce spunea ea. Nu, Anton, tu nu ești așa!

- Ii plac femeile, normal. De mic a fost așa, lingușitor pe lângă partea femeiască fără să dea nimic în schimb. O îmbrățișate nu am primit de la el, niciodată... Acum, că e bărbat, umblă din femeie în femeie. A ajuns să-mi fie rușine să mai scot obrazul în lume, mereu mai aud câte o pățanie.

Iar tăcere.

- Vreau să-și ia nevastă, să-mi facă nepoți. Să-și țină copilul în brațe și să-i vină mintea la cap. Te întrebi de ce îți spun ție toate astea, nu-i așa?

- Așa e, nu vă înțeleg.

- Vezi tu, Adela, tu nu ești ca ei, îmi spune și face gest larg cu mâna spre geam. Nu ești țărăncă, nu cu totul. Ești fata popii. Săracă, dar frumoasă. Citită și cuminte, mi s-a spus. Și fără familie în fața căreia să dăm socoteala. Nu e paradoxal că lipsurile tale sunt atuuri pentru mine?

Întoarce capul și îmi zâmbeste scurt, o încercare de zâmbet, de împăcare pe fața ei brăzdată de riduri.

- Adela, eu vreau să fiu sinceră cu tine. Vreau să mergă treaba asta, să ne înțelegem. Și pentru asta nu e loc de minciună între noi două. O să ne aliem să îl ajutam pe Anton. Amândouă, da?

- Da, aprob.

- El, dacă e lăsat de capul lui nu o să-și ia niciodată nevastă. Deja vorbește lumea, pierdem bani, teren, prestigiu. Are aproape 30 de ani și zice că deja i s-a scârbit de femei, că sunt șerpoaice, și câte și mai câte zice. Nu-i trebuie cineva de familie bună pentru că atunci ar ieși război. Nici o țărancă proastă care să îl irite și să sfârșească înecată cu o gutuie în câteva săptămâni. Eu cred că tu ești perfectă pentru el. Că noi două putem să îl facem bine. Doctora a garantat pentru tine, că ești cea mai bună alegere. Ce zici, vrei să fii nevastă?

Vreau, vreau, urlă mintea mea.

- Dar el nu mă vrea de nevastă. Știu că nu d-asta m-a adus aici.

Râde iar ușor.

- Stai liniștită, Adela. Ieri era beat criță și cred că nici el nu mai știe de ce te-a adus aici, asta dacă își amintește că te-a adus. Ne-am certat înainte să plece la câmp. Nu trebuia să iasă așa în halul în care era să-l vadă oamenii și să râdă de noi. Cred că te-a adus ca să mă supere pe mine. Mi-a zis că ești frumoasă și dacă nu te-a vizitat încă aseară poate o să te mai considere încă frumoasă pe zi. Vrei?

- Normal că vreau, dar nu vreau să îl mint. Nu știu, sunt confuză.

- Draga de ea, are principii și remușcări, îmi spune pe un ton de mustrare și îngăduință. Nu mai avea, Adela, nu sunt bune la nimic. Oricum, ca să fiu sinceră, într-un fel sau altul tot eu câștig. Am vrut să ne împrietenim, să nu fim dușmance, d-asta a fost tot monologul asta. Să mă vezi ca pe un om, ca pe o eventuală aliată. Oricum, tu ai stat în casa mea toată noaptea și eu pot să aleg ce o să știe satul despre tine după pățania asta. Înțelegi, nu-i așa, implicațiile?

- Da, înțeleg.

- Gândește-te bine, îmi spune pe un ton decis. Eu te-am ales pe tine să-i fii soție. Privește totul ca pe o oportunitate, niciodată în viața ta nu o

să mai fii atât de norocoasă! Alegerea e doar una și nici măcar nu e a ta. A fost a mea și eu am făcut-o deja.

Plecă de la geam spre ușă și nici o clipă nu se uită la mine. Se oprește lângă ușă cu spatele la mine și eu nu știu dacă e o concesie sau o victorie faptul că nu mă mai frige cu privirea ei albastră. Așteaptă câteva clipe răspunsul meu și pentru că eu nu spun nimic rămâne la idea ei.

- Rămânem stabilite. O să am grijă de tine, îți promit. Eu sunt Coana Smaranda, dacă nu știi. O să vină cineva să te ajute, adaugă și închide ușa repede .

Eu tac chitic, iar mică și speriată. E ceea ce vreau? Te primesc pe tine, Anton. Dar cum? Ești un cadou sau o pedeapsă? Idee în sine că te "primesc" e greșită. Eu te vreau pe tine și vreau ca tu să mă vrei pe mine. Poate cu timpul...îmi spun și realizez că deja m-am hotărât.

Oricum nu era decizia mea să o iau, nu?

Sunt unde trebuie să fiu...

CAPITOLUL 4

Mi-a fost adusă mâncare bună și variată și eu am mâncat încet, cu înghițituri mici, de frică să nu mă urmărească cineva și să pic vreun fel de test. Îmi era frică și să nu vomit iar dacă mâncam prea repede. Mi-ar fi părut rău, mâncarea era foarte bună.

Apoi a venit o femeie între vârste, ștearsă, cu rochie gri, șorț și bonetă neagră, m-a luat fără vorbe și m-a dus să fac baie. Niciodată nu mai făcusem baie într-o cadă cu apă fierbinte și parfumată. Aș fi vrut să stau acolo o veșnicie, sentimentul era minunat. Odată cu murdăria am dat jos și amărăciunea și deznădejdea. M-am ridicat din cadă goală, roșie și plină de optimism.

Sunt unde trebuie să fiu, mi-am repetat mantra.

M-a îmbrăcat într-o cămașă de noapte lungă și m-a lăsat în aceeași cameră. S-a întors în câteva minute cu o altă tavă de mâncare și mi-a spus cu o voce hârâită, neobișnuită să vorbească prea mult, că Anton nu e disponibil, Coana are treabă și nimeni nu are timp de mine. Să mă odihnesc, astea erau ordinele stăpânei. Apoi m-a lăsat singură.

Am mâncat și am dormit ca o fată ascultătoare. Nici nu m-am dat jos din pat de teamă să nu mă prindă cineva pe picior greșit. Aș fi vrut să mă duc la geam să văd ce văzuse doamna, dar îmi era prea teamă. Am rămas cuminte la locul meu toată ziua. Pe seară a venit Coana Smaranda și mi-a spus scurt că bunica fusese anunțată și că era bucuroasă. Că primise bani pentru nuntă și că totul era simbolic, nimeni

nu se aștepta să facă ceva pentru mine din banii aia sau măcar să vină la nuntă. Cu alte cuvinte fusesem cumpărată cu bani. Și ce era mai rău si durea ca naiba era că faptul in sine nu mă scârbea cu totul pentru că așa bunica Lina și surorile mele aveau mâncare.

- Vreau să le mai fie dați bani, m-am trezit spunând. Dacă tot mă vindeam, să nu mă vând ieftin, nu-i așa?

- Negociezi, a râs Coana Smaranda. Îmi place! Nu renunți ușor. Poate chiar o să iasă ceva bun din povestea asta.

- Nu negociez, mai degrabă mă rog de dumneavoastră. Nu am vrut să folosesc totul ăla, îmi cer scuze. Numai că nu vreau să le fie foame.

- Bine, copilă, ai cuvântul meu că nu o să le mai fie foame.

- Vă mulțumesc doamnă.

- Se pare că de acum poți să îmi spui mama Smaranda.

Am tăcut iar. Coana - mama Smaranda de acum - , avea o față senină cum nu o mai văzusem și nici nu o credeam capabilă. Părea aproape fericită. Mă speria optimismul și speranța din ochii ei. Ce eram eu? Prințesa în armură strălucitoare venită să salveze sufletul omului iubit sau halca de carne dată ofrandă leului? Mi-am alungat îndoielile din minte, nu-și mai aveau oricum rostul. Socotelile fuseseră făcute și nu-mi rămânea decât să mă încred în mine și în viitorul pe care mi-l doream.

Am tras adânc aer în piept și mi-am repetat pentru a suta dată în minte că sunt unde trebuie să fiu...

Am stat în camera aia trei zile. În fiecare dimineață venea servitoarea să mă spele, schimbe și hrănească. Singura diferență e că acum am căpătat destulă îndrăzneală să mă uit pe fereastră. Dădea spre vale și era o priveliște ce-ți tăia resuflarea. Câmpul vast, colorat de toamnă, spre stânga se vedea începutul pădurii și culorile ei vii. Lângă geamul meu era un vișin mare, imens chiar. Am deschis cu grijă și teamă fereastra ca nu cumva să mă vadă cineva și să constat spășită că mi-am

depășit atribuțiile de care oricum nu fusesem înștiințată. Mirosea a viu, a verde, a crud. Vânt cald de vară, praf, soare. Am iubit și mai mult camera mea pentru priveliștea asta.

Pe seară venea mama Smaranda și îmi spunea câteva vorbe de îmbărbătare de parcă urma să mă duc la spânzurătoare, mă mai întreba una alta din politețe, nicidecum că ar fi interesat-o răspunsul. Îi răspundeam în consecință, atentă să nu folosesc prea multe cuvinte. Mamei Smaranda, deși se plângea de companie, nu-i prea plăcea compania și nu îi plăcea să audă alt om vorbind. Așa că foloseam cuvinte puține și doar atunci când eram întrebată direct. În a treia seara mi-am luat inima în dinți și am întrebat:

- Mama Smaranda, unde e Anton?

S-a uitat încurcată la mine și parcă nu îi venea să creadă că am avut curaj să îi adresez o întrebare.

- Ți-am zis că nu o să te mint, da? Anton are o femeie la București. Pleacă periodic câteva zile când e indispus și apoi se întoarce obosit. Doarme iar câteva zile și apoi îmi caută de ceartă. Ne certăm câteva zile și el iar pleacă. De ani de zile face asta. De când nu e mai e taică-su e și mai rău pentru că are o casă în București și stă mai mult pe acolo. Sunt atât de obișnuită cu plecările lui încât îți pot face un orar pe următoarele luni cu zilele când nu o să fie disponibil.

Îmi zâmbește ușor și cu o idee de compasiune pe chip. - - Iți spun toate astea și pentru binele tău copilă, să știi la ce să te aștepti. Nu visa degeaba. Ți-am mai spus, e un bărbat frumos, e deștept, ar avea atât de multe de oferit, dar e stricat. Ceva la el nu merge bine și ceea e mai rău e că așa a fost mereu și doar acum am realizat și eu asta.

- Nu, atât am reușit să spun.

A venit repede lângă mine și m-a prins de mână.

- Dumnezeule, Adela, stai jos. Arați de parcă o să te prăbușești în orice clipă! Iartă-mă! De fapt, nici nu știu de ce îmi cer iertare. Nu eu sunt

cea care îți greșește. Eu sunt de părere că trebuie să știi adevărul. De ce să ne pitim și să ne mințim? Și, dacă e să fiu sinceră până la capăt cu tine, doar o femeie cred eu că are, nu știu nimic în realitate. De asta știu și eu de ceva timp, d-asta am amintit-o. A adus-o și pe aici, dar eu nu am stat niciodată de vorbă cu ea pentru că e o stricată.

Mă durea mărturisirea asta și dacă aș fi avut lacrimi aș fi vrut să plâng.

- Te întrebi probabil de ce nu a luat-o pe ea de nevastă, nu?

- Da.

- Păi, simplu. Cum ți-am mai spus, dacă era după el nu și-ar fi luat niciodată și pe una ca aia nu aș fi ales-o eu niciodată. Niciuna dintre femeile aduse vreodată de el aici nu a fost acceptabilă din punctul meu de vedere. Avem o tradiție de respectat, totuși.

Tac amețită și încerc să înțeleg la justa valoare ce îmi spune.

- El știe de mine? Adică știe că o să mă ia de nevastă?

- Nu, nu l-am mai apucat ca să îi spun. Când s-a trezit din beție cred că i-a fost rușine și a plecat fără să mă anunțe. Cred că știa că făcuse ceva greșit.

- Măcar își amintește că m-a adus aici? am întrebat plină de spaimă.

- Nu cred... Nu știu... Dumnezeule, copilă, să ne rugăm Maicii Domnului să scăpăm cu bine din povestea asta. Îmi e teama că dacă îl prindem în furii ne spânzură pe amândouă.

Cred că am făcut ochii mai mari decât cepele. Ceva era greșit. Sigur că mama Smaranda nu vorbea de tine, Anton, nu? Nu avea cum! Începeam să cred că ea era cea cu probleme cu capul și eu eram oarecum prizoniera minții ei bolnave. S-a apropiat de mine și mi-a luat mâinile în mâinile ei. Era pentru prima dată când mă atingea.

- Copila, o să fie bine. Nu am mai văzut la nimeni privirea din ochii tăi atunci când îi auzi numele și asta îmi încălzește inima de mamă. Și chiar ești frumoasă ceea ce e un bonus neașteptat. Eu am ajuns deja să te plac și asta e mare lucru. Întreabă pe oricine, adaugă și râde scurt. Eu sunt balaurul cu inimă de gheață. Poate, recunoaște și își întoarce privirea spre fereastră. Dar sunt și mamă și vreau ce e mai bine pentru copilul meu. Și simt eu că tu o să îl schimbi. Da, Adela, da, copila mea.

Îmi mai strânge puțin palmele în mâinile ei reci ca gheața, cu privirea încă plecată spre fereastră și apoi, fără un cuvânt s-a ridicat și a ieșit.

Am stat pe gânduri ore în sir după, incapabilă să-mi înțeleg prezentul, incapabilă să-mi decid viitorul. Doar amorțită. Nici somn, nici odihnă, cu o frichineală prin corp ce nu mă lăsa să-mi găsesc locul, între frânturi de amintiri și senzații. Târziu am adormit.

M-am trezit devreme, când se crăpa de ziuă și în cameră nu era încă lumină, cu senzația ciudată că cineva mă privește. Visasem că alerg pe câmp, goală și totuși fericită, liberă de constrângeri și cineva mă urmărea și-mi strica plăcerea. Aceeași privire din somn mă urmărea acum de pe scaunul de lângă pat. Speriată, încă între vis și trezire, m-am tras și am țipat.

- Stai liniștită. Nu mușc.

Aveai o voce calmă, împăcată, ușor hârâită ca după băutură multă.

- Anton, te-am recunoscut și m-am potolit imediat. M-am ridicat în capul oaselor și am încercat stingheră și puțin cochetă să-mi aranjez parul pe care-l simțeam vâlvoi.

- Da, eu sunt, mi-ai răspuns cu o schiță de zâmbet. Lasă-l așa, e frumos.

Te-am privit în tăcere careva clipe. Deși nu fusesem pe deplin conștientă atunci când te-am cunoscut, te știam, erai exact așa cum îmi aminteam. Frumos, excesiv de frumos și emanai aceeași chemare spre păcat ca și data trecută. Nu aveam cum să-ți rezist și nici nu doream.

- Stai de mult aici?

- De ceva timp, mi-ai răspuns vag și mi-ai închinat paharul din mână plin cu lichidul acela roșiatic pe care acum îl asociază cu tine. Am venit târziu și din întâmplare am găsit-o pe mama trează jos. Nu avea somn, cică. O fi ea bătrână, dar are simțurile mai ascuțite ca un brici, cred că știa că o să vin înainte chiar ca eu să mă decid să plec spre casă. Zâmbești ușor. Știi ce mi-a zis. Că o să-mi fii mireasă. Așa e?

- Da. Așa e. Dar doar dacă vrei și tu, normal, am adăugat mai mult în șoaptă.

Ai râs ușor cu râsul acela profund pe care mi-l aminteam atât de bine. Ceva în mine a vibrat și am simțit o greutate ce mă apasă în pelvis. Dumnezeuule, păcat era numele tău!

- Am de ales? Nu știam că am. Mama hotărăște pe aici. Eu doar exist. Acum o să fim doi care există pe aici. Câți ani ai?

- 18, în curând o să fac 19.

- Probabil soiul e de vină, pari mai mică. M-am speriat când am intrat aici și te-am văzut așa frumoasă cu cămașa asta de copil. Și părul mi-a atras atenția, chiar ai mult păr. E frumos și el. Am crezut că ești vreo verișoară, ceva de genul, venită în vizită. Și ochii ăștia care mă omoară...Ești mititică și slăbuță ca un pui abia ieșit din găoace.

Te-ai aplecat ușor, cu încetinitorul parcă și eu mi-am simțit inima în gât. Bătea atât de tare încât m-a speriat. Mi-ai luat obrazul în palmă și l-ai mângâiat ușor, atât de ușor. Am închis ochii sub povara sentimentelor. Totul era confuz în mine, nu vedeam nimic în tine din tot ceea ce îmi spusese mama ta că o să găsesc. Erai aici, lângă mine, cald, calm, frumos, miroseai a tine, a aceeași băutură scumpă și dragă. Erai viu, erai al meu.

- Ești ca o păpușă de frumoasă cu ochii ăștia ai tăi mari și inocenți. Căprioara mea! Cum a dat Dumnezeu pe cineva atât de curat ca tine pe mâna mea? Păreai trist. Nu fii Anton, ți-aș fi spus dacă aș fi avut curaj, o

să fie bine! Mă întrebi dacă vreau, ai continuat. Adevărul e că nu o să avem de ales niciunul dintre noi, ne-a prins bine cu ușa cotoaroața. Eu rămân fără finanțe dacă nu te accept și tu rămâi la fel de săracă și huiduită de gura lumii dacă pleci. Știi ce a făcut mama, ai adăugat repede și ai râs scurt. A încercat să mă îmbuneze, să mă facă să mă gândesc la tine că dacă te alung râde lumea de tine. Fată dragă și frumoasă, de parcă mi-ar păsa... Dar liniștește-te, ai adăugat când ai văzut că mă poticnesc în respirații. Nu o să te alung. Adevărul e că mi-e totuna. Poți să stai aici, să-mi porți numele dacă vrei. Să faci cloacă de brodat cu mama, asta în ideea că balaurul știe să facă așa ceva. Mă îndoiesc...Oricum, îți dau un sfat pentru că știi că ești o victimă. Stai cât mai departe de mine! Eu sunt un băiat rău, înțelegi? Eu mănânc fetițe mici și dulci ca tine, mi-ai spus în timp ce te-ai apropiat și mi-ai adulmecat ușor buzele.

Fața îmi ardea de emoții, de dorință și buzele mi s-au deschis ca de la sine în căutare de mai mult aer. Mâinile tale s-au schimbat, din moi, mângâietoare, au devenit prădătoare și mi-au strâns fața ca într-o menghină. M-ai sărutat forțat, brutal, ca o pedeapsă, cu buzele strânse, tremurând nu de emoție și dorință, ci de nervi, de răzbunare. Mi-ai dat drumul la fel de repede și eu am deschis gura larg să respir. Am amețit în încercarea de a trage cât mai mult aer în plămâni, încet totuși, ușor să nu te deranjez. Pentru că tu erai la fel. Neschimbat. Respirai normal, cu fața inexpressivă, de parcă nu se întâmplase nimic.

- Ai niște ochi fantastici, știi? Vrăjitoare!

Mâna ta era în continuare pe obrazul meu și acum mă mângâia iar, ușor, ritmic, liniștitor.

- Se vede tot ce simți în ei. Câtă inocență! Știi ce e amuzant în toată povestea asta?

- Nu știi, ți-am răspuns încă fără vlagă.

- Că eu te-am găsit. Sau tu m-ai găsit, nu știi. Un fel de soartă, deși eu nu cred în căcaturi d-astea. Viața mea e așa cum mi-am făcut-o, cum îmi place și dacă nu îmi mai place mi-o schimb să-mi placă iar. Oricum,

ne-am găsit noi și, după, cotoroanța te-a ales. Și trebuie să înțelegi că eu și mama niciodată nu am fost pe aceeași lungime de undă, niciodată nu ne-au plăcut aceleași lucruri. Din principiu, înțelegi? Și chiar e pe aproape, îmi place de tine. Dar fată dragă, nu ai cum să fii ceea ce îmi doresc eu. Ești prea inocentă și, deși sunt plin de vicii, pedofilia nu face parte din ele. Mie îmi plac femeile active, feline și tu ești încă o copilă. Nu ai ce cauta lângă mine, ești prea mică, prea slabă. Și nici eu nu sunt ce-ți trebuie ție. Și de schimbat eu nu pot și nu vreau să mă schimb. Ța sunt! Îmi placi, copilă, sincer. Ai ceva ce mă atrage și pentru asta o să te păstrez. Rar mi se întâmplă să trezească ceva simțăminte în mine o femeie. Totuși, nu sunt senzațiile de care am eu nevoie acum, draga mea. În ochii mei nu ești femeie, ești o fetiță. Ochii tăi îmi plac cel mai mult, ei îmi promet că poate cândva o să ne înțelegem. Dar nu acum! Acum stai departe de mine pentru că pot să te rănesc psihic și fizic în așa hal încât să nu-ți mai revii niciodată. Înțelegi?

Erai atât de serios și durea atât de mult să te aud spunând cu voce tare cât îți sunt de dezirabilă când tu erai tot ce îmi doream. Anton, îți dau tot ce am, de ce nu e de ajuns?

- Cuvintele tale sunt rele și totuși poetice, ți-am spus repede. Nu am mai auzit pe nimeni să vorbească așa...

Ai râs iar profund și scurt.

- Da, fiecare cu hobbyurile lui, eu sunt bețiv, curvar și poet. N-ai cum să nu mă placi, nu-i așa? Nu fii prea atrasă de asta, draga mea, face parte din joc. Vezi, sunt atât de pervertit, de prins în propria mea plasă, încât nu pot să-mi ies din rol nici când sunt sincer. Acum sunt sincer și crede-mă că nu sunt atât de îngăduitor prea des. Crede-mă ce-ți spun acum! Nu-mi ieșii prea des în cale! Pitește-te când mă vezi! Poate că o să fac de-a lungul timpului multe lucruri care or să te înnebunească puțin câte puțin. Asta dacă o să rămâi prin preajmă îndeajuns de mult... Viața e ciudată, nu-i așa, nu știi ce-ți aduce ziua de mâine...Oricum, dacă o să ai momente dintr-astea, gândește-te că nu am nimic nu tine. Uneori nici nu o să îmi amintesc că ești prin preajmă. Pe balaur îl vreau eu! Cu ea mă războiesc, nu fii victimă colaterală! Poți să ai viață frumoasă aici dacă nu ai așteptări de la mine. Chiar cred că ne-am putea înțelege, ai fii o

distracție, ceva plăcut de privit, chiar ești frumoasă. Și cu mama poți să te înțelegi dacă nu îi ieși din vorbă. Dar nu te alia cu ea împotriva mea pentru că eu sunt și mai rău decât ea. Fii cuminte, trăiește cu noi, dar departe de noi și nu o să-ți lipsească nimic!

- Nu aș putea niciodată să fiu împotriva ta, Anton.

- Anton, Anton...deși urăsc numele asta și tot ce reprezintă, tu îl faci să nu pară murdar. Acum taci, nu mai vorbi. Îți dau un pont pentru asta, da? Trebuie să știi că nouă, mie și mamei, nu ne plac vorbele multe. Mie îmi place tăcerea, liniștea, pentru că în capul meu e un haos. Să îți minte că nu îmi place gălăgia, da?

Te-am aprobat din cap.

- Bravo, fată deșteaptă. Sunt liniștit aici cu tine, știi? Nu simt asta prea des. Acum taci! Te rog.

Te-ai întins pe pat lângă mine, mâna ți-a alunecat de pe obraz spre piept, fugar, și apoi a poposit pe abdomen. Aici, palma ta mare și caldă s-a deschis și a rămas așa, s-a odihnit pe burta mea.

- Cred că încă sunt beat, d-aia vorbesc atâta. De obicei nu-mi place să vorbesc mult. Îmi place liniștea. Încă un lucru, draga mea. Te iau de nevastă în termenii mei, dar să nu te aștepți vreodată să ai un copil de la mine. Indiferent ce ți-a promis mama, ce i-ai promis tu ei, eu sunt ultimul blestemat de Anton. Ne-am înțeles? Vocea îți era groasă, hârâită, amenințătoare chiar.

- Da.

- Acum lasă-mă să mă odinesc puțin. Am petrecut mult zilele astea și nu am apucat să dorm. Taci, draga mea, taci!

Ai oftat profund mulțumit de tine și apoi ai alunecat ușor în somn. În camera s-a lăsat liniștea, tăcerea și un sentiment de pace. Toate vibrau la nevoile tale, Anton! Mi-am adus aminte de femeia ta. Ea te extenuase, eu te linișteam. Ea îți oferise plăcere, vocea mea te irita, o voiai tăcută.

Și totuși erai aici, lângă mine, cu fața ta perfectă aproape de a mea. Respiram aerul tău. Anton, ce mă fac eu cu tine? Ai acceptat să fii al meu, dar ce-mi dai tu mie în realitate? Nimic. Absolut nimic. Mă lași să trăiesc lângă tine, dar totuși, nu prea aproape. Mă lași să te amuz, mă lași să tac des și mă lași să-ți arăt ochii mei mari, frumoși, căprui ca de căprioară... Mă lași doar să exist în vidul din jurul tău și mie îmi e teamă că nu e vid, e o flacăra și eu o să sfârșesc scrum, tânjind după tine...

Anton...

Am stat așa lângă tine mult timp. Am avut chiar curaj să te mângâi pe par. Ai știut vreodată asta? M-ai fi lăsat să mă apropiu de tine, să te ating dacă erai conștient? Probabil că nu. Un domn sălbăticit, asta erai, cu un suflet negru și plin de ură, un corp de animal tânăr și o față frumoasă, perfectă în nemișcarea ei. Nu am mai întâlnit pe nimeni ca tine, niciodată. Probabil nici nu aș fi avut cum, ești unic Anton! Te știu de atât de puțin timp și totuși însemni atâta pentru mine. N-aș fi crezut vreodată că există o dorință atât de mistuitoare, de completă, te vreau cu totul, pe tine Anton. Acum și în capul meu e haos ca și în al tău, îmi vine să urlu, să iasă toate emoțiile contradictorii din mine. Mă sperii, Anton! Am iar speranță în suflet. Mica, abia pâlpâie, dar e acolo, o simt deși nu o înțeleg. Ca să fim sinceri, nu ești tocmai ce aș fi ce vrut de la viață... Tu nu ești doar un bărbat, ești mult mai mult! Pe de o parte ești primul pe care îl vreau, care mă atrage, și nu e vorba doar de fața asta a ta ci și de tine, de vorbele tale și , pe de alta parte, sunt mai speriată decât atunci când eram copil și îmi era foame.

Totuși, sunt unde trebuie să fiu...

Cred că am adormit și eu. Aud ușa deschizându-se și mă uit la timp să o văd pe servitoarea cu șorț și bonetă neagră blocată lângă intrare cu o expresie de stupefacție întipărită pe față și cu tava de mâncare din care încă iese abur. Nu știe ce să facă, să între sau să iasă. Iese.

Eu stau întinsă pe spate și Anton e încolăcit pe mine, mâini și picioare aruncate alandala mă țin strâns lipită de el. Încep să înțeleg ce a crezut că vede servitoarea și simt că mă înroșesc. Deși nu am cunoscut partea bărbătească, am crescut într-o curte cu multe animale, știu ce se

întâmplă în pat între un bărbat și o femeie. Vezi, Anton, nu sunt chiar atât de inocentă cât mă crezi tu. Dacă stau să mă gândesc chiar îmi place situația compromițătoare în care am fost prinsă. Oricum o să fim căsătoriți în curând, nu? Așa că am închis iar ochii și am adormit.

Când m-am trezit eram singură. Căldura ta îmi lipsește. E soare afară și geamul deschis lasă o adiere de vânt să aducă aer proaspăt în cameră. Mâncarea se răcise de mult, dar am mâncat-o totuși. Mi-am făcut ritualic baie, m-am îmbrăcat și am ieșit pe ușă deopotrivă speriată și încântată. Casa ta este mare, imensă chiar. E mai frumoasă decât mi-am imaginat eu că poate să fie o casă. Holuri largi, aerisite, ici și colo ferestre mari, cu draperii grele, scumpe. Mă fascinează fiecare detaliu în parte, lucruri cărora tu nu le-ai dat probabil niciodată atenție, dar pe care eu le văd pentru prima dată în viață. Unora dintre ele nici nu le știu numele...

- Conul a ieșit. Coana e în salon. Vă conduc la ea, doamnă?

Altă femeie între vârste, la fel de ștersă ca și prima, la fel îmbrăcată. Mi-am dat seama că e alta doar după culoarea pământie a părului, cealaltă îl avea cărunt. Oare câte or fi la fel pe aici?

- Da, mulțumesc, îi răspund surâzând, încântată de titlul de politețe cu care mi s-a adresat. Cine ar fi crezut? Acum câteva zile leșinam de foame și acum sunt doamnă! Îmi e teamă totuși că toate astea or să mă coste scump...

Salonul e la fel, mare, aerisit, în culori calde, deschise. Un vas țărănesc tronează plin cu flori de câmp mijlocul mesei. Atmosfera e veselă, ușor festivă. Mama Smaranda îmi zâmbeste ca niciodată.

- Bună dimineața târzie, Adela! Apropie-te și ia un loc! Nu-ți fie rușine, nu o să te întreb nimic indiscret, adaugă cu un zâmbet scurt. Am fost deja anunțată și pentru mine ce am auzit e destul, nu mă interesează intimitatea voastră. Țin totuși să te anunț că azi sunt mai fericită decât am fost de ani de zile, de când era Anton copil. De atunci nu m-am mai simțit așa. Îți mulțumesc pentru asta, draga mea. Stai jos, te rog! Îți e foame? O cafea?

Pentru o femeie căreia nu-i place vorba lungă, vorbește cam mult azi. Nu doar la mine în suflet a înmugurit speranța. Știu la ce se gândește ea că am făcut noi, e fericită, așa că nu o contrazic. O minciuna mică, prin omisiune. Tu ai fost deja aici, încă îți mai simt mirosul în aer, așa că dacă ai fi vrut i-ai fi spus adevăratul, nu? Tu ești prioritatea mea, a noastră a amândurora, așa că pe tine nu trebuie să te dezamăgesc.

- Mulțumesc, am mâncat deja și cafea nu beau. Nu i-am spus că nu am băut niciodată, că habar n-am ce gust are. La noi acasă se bea lapte fiert sau ceai, în ultima vreme fără zahar pentru că era prea scump. Anton?

- A mâncat devreme. E un bărbat matinal de regulă. Acum a ieșit, s-a dus la muncă pe moșie. Muncește când e pe aici. Am fost puțin nedreapta când am vorbit despre el, știu, dar eram disperată. Nu îți doresc, Adela, să fii mamă și să pățești ce pătesc eu cu el. Să te urască propriul copil... Am vina mea, nu zic nu, dar a fost singurul lucru pe care îl puteam face și Dumnezeu să mă ierte, nu regret o clipă. Poate o să-ți povestesc cândva istoria noastră tristă, dar nu azi. Azi e zi de sărbătoare! Până și Anton arată bine, odihnit. Doamne Adela, parcă sunt iar tânără, așa mă simt. Hai lângă mine!

Bate cu palma divanul de lângă ea și eu mă apropii și mă așez stingheră. Nu îmi place să o mint. Asta e păcatul meu, nevoia asta viscerală de dreptate și adevăr. Dar pentru Anton tac și mă așez cuminte lângă ea. Sunt convinsă că ea și casă asta ascund un munte de secrete, unul în plus n-o să răstoarne grămadă...

- Adela, dragă, azi o să ne ocupăm de tine. Vine o doamnă să îți ia măsuri pentru trusou.

Mă înroșesc și simt cum îmi frig vârful urechilor pentru că îmi aduc aminte de banii din buzunarul bunicii care nu or să fie folosiți niciodată pentru mine și trusoul meu. Acum mă simt și mai vinovată decât înainte..

- Ești o tânără frumoasă și o să ai și haine la fel acum. Trebuie să fii pe măsura lui Anton, draga mea.

Mă simt cumpărată, murdară. Femeie care trăiește în păcat și nici măcar nu am făcut păcatul principal dintre bărbat și femeie.

- Apoi o să ne ocupăm de camera ta. Așa e la noi, femeia trăiește separat de bărbat și te cheamă el când... știi tu. Deși îmi doresc din tot sufletul să îl țină schimbarea pe Anton, nu ne putem aștepta la minuni peste noapte, nu-i așa. Să avem speranță, dar totuși, să-i dăm timp. Să nu fii dezamăgită Adela dacă nu o să se transforme peste noapte. O arăta el ca prințul din poveste, dar e doar un bărbat, îi trebuie timp. Da?

Doar un bărbat? Mă îndoiesc...

Îi privesc fața care azi îmi pare întinerită și am impresia că acum vorbește cu ea, nu cu mine, se convingea pe ea să aibă răbdare.

- O să iei camera în care ai dormit până acum?

- Da, dacă se poate.

- Normal! E un mic apartament de fapt, are o mică debara pentru haine și o baie destul de spațioasă. O să-ți placă acolo. Și, bonus, e lângă camera lui Anton.

Sper din tot sufletul că asta să fie un bonus!

- Hai, să ne apucăm de treabă.

Am avut o zi plină, și frumoasă și obositoare. M-a fascinat multitudinea de culori, de texturi a materialelor. Frivolă, m-am bucurat de fiecare în parte. Apoi, camera a ieșit exact cum mi-am imaginat eu că ar trebui să fie camera unei prințese. O iubeam. Și, la sfârșitul zilei, când am pus capul pe pernă, singură, m-am simțit mai vinovată și mai pângărită ca niciodată. Mă vândusem, trebuia să accept asta cu demnitate și să nu mai suspin după basmele din capul meu.

CAPITOLUL 5

Au trecut patru zile în care nu te-am văzut deloc, Anton. Ești încă la fermă, dar ori ești prea ocupat, ori mă eviți. Sau, cum mi-ai spus atât de clar, nu îți pasă. Mama Smaranda tot caută scuze, pretexte. Încă nu renunță. Totuși, e o fermă mare...

Azi e sâmbătă, ne cununăm. Am îmbrăcat o rochie nouă. Nu e o rochie de mireasa pentru că azi facem doar cununia civilă, " să nu mai vorbească lumea" mi-a spus mama Smaranda. Cununia religioasă o să o facem în câteva săptămâni când o să fie gata și rochia mea de mireasă. Mie și cea de azi mi se pare potrivită. E galbenă pal, aproape albă, simplă, veselă. Genul de rochie la care nu aș fi putut să visez niciodată pentru că nu aș fi știut să mi-o imaginez. Oricum, ce aș fi putut să fac eu cu o așa rochie la bunica Lina în curte. Cu părul nu am știut ce să fac, nu am simțit că s-ar potrivi cozile mele împletite de țărăncuță inocentă așa că l-am lăsat despletit pe spate legat doar parțial cu o panglică. Mă simt ca o adevărată domnișoară în rochia mea. Mă învârt fericită în fața oglinzii imense din camera mea și apoi cobor plutind scările. Mă obișnuiesc repede cu viața de aici, îmi e din ce în ce mai ușor să nu mă mai simt vinovată.

În salon mă aștepti tu, Anton și mama Smaranda. Ea îmi zâmbește. Tu ești superb, așa cum doar tu știi să fii. Citești ziarul și bei cafea, nonșalant, atât de împăcat cu tine și cu corpul tău frumos, îmbrăcat lejer într-un costum maro. Ne-am asortat, tip fericită în gând! Ai ridicat capul, te-ai uitat la mine câteva clipe blocat apoi te-ai înecat cu cafeaua care-ți țâșnește neatrăgător printre buze.

- Tu ai îmbrăcat-o, mama?

- Da, răspunde contrariată mama Smaranda.

- Da, știi, era retoric. Se vede! Așa voiai tu să arăți când erai mică, acum 50 de ani? Doamne mama, vrei să o iau de nevastă sau să mă faci să mă simt vinovat de incest? Vrei să-mi iau nevastă, dă-mi o femeie, nu o copilă moțată și cu genunchii juliți. Sau, și mai bine, ia-o tu! Oricum tu ești bărbatul în casa asta și tu ai hotărât că îmi trebuie nevastă.

Ai trântit cana de cafea pe masă și ai ieșit din cameră. Eu am rămas tranzită pe loc, blocată. Toată bucuria s-a retras din mine, ușor, amorțită și ea.

- Adela, nu te supăra, te rog. O să îi treacă. Ești foarte frumoasă, crede-mă. O adevărată domnișoară. Cred că are iar toanele lui obișnuite, se apropie ziua când ar fi plecat. O să îi treacă, lasă-i timp.

O adevărată domnișoară, îmi repet. Și el vrea o femeie...

Mama Smaranda a ieșit din cameră. Nu știu unde s-a dus, dacă a zis ceva eu nu am mai auzit-o. Am rămas cuminte în același loc, încercând intenționat să nu mă gândesc la ceva anume. Orice gând legat de tine m-ar fi dărâmat în genunchi și atunci chiar că aș fi avut julituri așa cum m-ai acuzat. Mama Smaranda s-a întors și m-a anunțat că atât cununia civilă cât și cea religioasă urmau să aibă loc aici la conac în două ore. Au trimis vorbă după primar și după popă și au fost de acord să vină ei.

- Doar suntem familia Anton, încercă să mă asigure mama Smaranda, trebuiau să vină.

Nici nu vreau să mă gândesc ce scandal a fost între voi și mă amuză încercarea ei de a mă calma. Eu simt că totul e o concesie, că doar așa m-ai vrut, Anton. Nu sunt ce vrei, nu sunt ce-ți trebuie...

Încă, mai mult decât oricând, tu ești ceea ce vreau, ce îmi trebuie...

Cununia a trecut ca un fum. S-a ținut în biblioteca veche a familiei și eu am apreciat gestul mai mult decât și-ar fi putut imagina cineva. Aici, în mirosul cărților mele dragi, demult abandonate, dar nu uitate, puteam să încerc să fiu calmă. Au fost prezenți o mână de oameni, incluzându-i pe popa cu soția și primarul cu a lui. Toți aveau zâmbetul ăla forțat de care dacă mai tragi puțin se sparge. De emoție, m-am uitat toată ceremonia la gâtul tău, la pulsul care bătea regulat, puternic și încet în același timp. Erai atât de liniștit. Haosul din mintea ta era acum plecat într-a mea. Punctul culminant a fost când m-ai pupat Anton. Adică, când nu m-ai pupat. M-ai tras liniștit spre tine și m-ai pupat ușor, frățește pe frunte. Fără pic de pasiune, fără pic de emoție. Abia apoi am găsit îndrăzneala să mă uit la fața ta, în ochii tăi. Frumos, liniștit, la mii de kilometri distanță de mine. Aveai dreptate, cine eram eu să îndrăznesc să sper la tine. Tu erai altceva, cu mult deasupra tuturor, ceva spre ce oamenii obișnuiți tind, fără putință să atingă vreodată.

Audiența a fost blocată și ea câteva clipe apoi, de parcă cineva i-a îmbrâncit sau i-a ciupit, au început să aplaude, să chiuie fals de fericire. Dumnezeuule, câtă minciună, în camera asta nimeni nu era fericit! S-au împărțit pahare de șampanie. Tu te-ai întors spre bibliotecă și ai scos o sticlă dintr-o vitrină. Am recunoscut băutura ta după culoare și miros. Nu știu de unde am găsit forța să vin spre tine, probabil inerția, probabil dorința de a ne lega ceva, orice în ziua asta care trebuia să fie cea mai fericită din viața mea.

- Îmi dai și mie puțin, te rog?

Te-ai uitat în ochii mei și eu m-am zbârlit toată, așa putere aveai asupra mea.

- Sigur, soția mea dragă. Totuși, ai voie? Ai adăugat cu vocea ta profundă, ușor răutăcioasă. Câți ani ai?

M-am abținut să-ți spun că ți-am mai zis odată. Dacă tu nu îți aminteai noaptea aceea în care ai fost atât de aproape de mine, de ce să ți-o amintesc eu.

- Fac 19 ani peste zece zile.

- Mmmm, ești măricică. N-aș fi spus.

Încă o jignire voalată. Încercam din toate puterile să îmi repet în minte ce îmi spuseseși tu, că nu te războiești cu mine, că nu ai nimic cu mine... Dar tocmai asta era, începea să fie dureros faptul că tu chiar nu aveai nimic cu mine când eu voiam totul de la tine.

Mi-ai pus un pahar și mi l-ai întins. Băutura mi-a ars gâtul ca și data trecută, dar am încercat să nu fac prea multe figuri, toți se uitau la noi, ne urmăreau fiecare respirație. La fel ca atunci, băutura m-a calmat. Așa era și cu tine?

- Cum se numește?

- Vișinată, mi-ai răspuns ușor confuz. Ce, nu-mi spune că te corup. N-ai mai băut așa ceva? Știu că nu erai bogată, dar asta e o băutură de-a țărănilor.

- Nu, nu am mai băut alcool până să locuiesc aici. Doar vin la împărțășanie, m-am trezit adăugând, să umplu golul, să continuăm să vorbim.

- Dumnezeule, chiar sunt un corupător de minore, ai adăugat și am avut impresia că te abții să nu începi să râzi. Îmi venea să îmi dau palme, de ce ți-oi fi spus asta, să mă vezi și mai copilă?

Te-ai mai uitat puțin la mine și eu am plecat ochii spăsită.

- Pentru frumusețea asta mică și bună care a acceptat să ia de soț o brută ca mine, ai toastat cu o voce puternică ce m-a făcut să tresar. S-au auzit câteva râsete ușoare. Tu încă te uitai ușor amuzat la mine, cu paharul întins. L-am întins și eu pe al meu și am ciocnit în semn de noroc. Căprioara mea, ai repetat mai cald, mai profund. Ai băut apoi tot paharul dintr-o înghițitură și eu te-am imitat iar, din inerție. Abia am apucat să pun paharul jos și să îmi maschez tusea că m-am simțit trasă în brațele tale. Mă țineai cu un braț de după umeri și mi-ai mângâiat obrazul ușor cu toate degetele pe rând. Dacă aș fi știut că urmează să faci asta sigur nu aș fi băut toată băutura aia dintr-o dată. Frumoasa

mea, ai continuat și eu îmi doream din tot sufletul să fie adevărat, tu chiar să-mi spui mie asta, nu lumii. Picioarele amenințau să mă lase, inima se zbătea înnebunită și capul mi se învârtea. Și nu, nu era de la băutura.

Invitații au ridicat și ei paharele și au toastat:

- Viată lungă!
- Sănătate!
- Noroc în toate!
- Copii frumoși și sănătoși!

Nimic din toate astea nu rezonau cu mine acum. Mi-aș fi dat viața lungă, sănătatea și norocul pentru iubirea ta. Copiii nu intrau în discuție, după cum mă anunțaseși. Anton, dragul meu soț...

În noaptea aia n-ai venit la mine deși eu te-am așteptat emoționată și nervoasă.

Ai mai stat încă trei zile la conac. Erai ca un leu în cușcă. Cu mine te purtai oarecum frumos, parțial ca și cum nu îți păsa, parțial ca și cum nu existam. Nu vorbeai cu mine, chiar și atunci când ne întâlneam din întâmplare pe holuri sau prin grădină, mă salutai cu o ușoară înclinare a capului, ca un domn din alte vremuri. Ar fi trebuit să fiu mulțumită că te porți așa. Cu mama Smaranda chiar erai un monstru, oricât mă doare să-ți spun asta. Nu credeam că se poate purta cineva așa! Când erai treaz urlai și țipai din orice. Totul era motiv, pretext căutat. Uși trântite, înjurături, servitoare în gri și negru alergând speriate pe holuri, mereu cu câte ceva în mână, mereu cu treabă de frică să nu-ți sară pe ele. A fost un șoc pentru mine, oricât de săracă și înapoiată eram, veneam dintr-un loc în care oamenii plângeau de supărare în tăcere, demn, se consumau în interior. Niciodată nu auzisem urlete și vorbe grele ca acum, vorbe dureroase, aruncate cu atâta ușurință. Apoi te îmbătai, te linișteai, adormeau, mereu singur și cu ușa trântită după tine.

După 3 zile ai plecat la București la ea.

M-a durut.

În fața mamei Smaranda m-am arătat demnă, împăcată. Ea a redevenit încet cea de la început. Nu rea cu mine, ci doar absentă. Nu mai vorbea mult, ci doar strictul necesar. Eram ca două corpuri goale, mișcându-ne aiurea prin conac. Ea era cu munca, eu cu prea mult timp liber. Servitoarele și toate ajutoarele de la conac se uitau la mine cu milă. Nu le mai suportam privirile! De disperare, am dat iama de două ori în bibliotecă în băutura ta. Nici n-am văzut cărțile, n-am observat că erau și ele acolo. Doar băutura, mirosul tău și durerea. Apoi, treptat, mi-am revenit și mi-am impus să nu mă mai consum degeaba, să încerc măcar să devin ce vrei tu. Ușor de zis, greu de făcut.

Am cerut voie să citesc și mama Smaranda și-a dat consimțământul ușor contrariată că o deranjam cu o întrebare așa neimportantă.

- Normal, faci ce vrei, m-a asigurat ea. Nu mă mai întreba nimicuri d-astea data viitoare, faci cum te duce capul!

Asta era un alt fel de a spune : "Nu mai vorbi cu mine, ai eșuat lamentabil, piei din ochii mei!"

Tocmai d-asta, atunci când am plecat în sat să-mi vizitez bunica și surorile nu am mai cerut voie. La conac se găseau mai multe mașini pentru diferite utilizări. Eu nu mai mersesem niciodată cu una și abia așteptam să le plimb și pe surorile mele, să râdem împreună, să fim iar căprițe răzgâiate. Am luat-o pe cea neagră a ta, cu tot cu șofer bineînțeles, să vadă tot satul că sunt nevastă ta acum. Când mașina a oprit la poarta bunicii, săraca, de emoție și teamă, i-a scăpat vreascul de paie din brațe. Se chinuia să care paiele și cocenii în sură să aibă vaca ce mânca la iarnă și era murdară și plină de paie. Am alergat la ea și am luat-o în brațe, fericită să îi simt mirosul, puterea. Nu am sesizat că ea nu m-a cuprins cu brațele, atât eram de fericită.

M-am bucurat enorm să văd că mama Smaranda mă uitase doar pe mine, nu și pe ele. Le-am găsit vesele, cu mâncare pe masă și durerea

din inimă s-a mai atenuat. Erau atât de bucuroase toate, atât de emoționate pentru mine încât am început și eu să fiu puțin. Ușor, măștile au început să cadă și am realizat că ele erau emoționate pentru ele, se purtau de parcă cineva străin le trecuse pragul, cineva mai mare decât ele care trebuia impresionat, mulțumit. Plăcerea s-a dus atunci când am realizat că deși mă întorsesem, eu nu mai facem parte dintre ele. Și nu pentru că eu simțeam așa, ci pentru că ele simțeau. Mă vedeau ca pe o doamnă acum! Bunica Lina chiar nu m-a lăsat să stau pe scaun până nu l-a șters cu cârpa ei bună de șters masa. Să nu-mi murdăresc bunătate de rochie, mi-a spus cu un ton blând și cu capul ușor aplecat într-o parte și eu m-am gândit cine este femeia asta și ce-a făcut cu bunica mea iute și arțăgoasă. Surorile, cu care împărțisem o cană seacă de ceai cu pâine înmuiată vorbeau acum altfel cu mine, toate îmi lăsau impresia vagă că se simțeau inferioare. Și abia acum am început și eu să văd mizeria din casă și de pe ele, petele de pe haine, peticele, zgârieturile de pe mâini de la muncă. Așa fusesem și eu. Și acum, nu știu cum, nu mai eram.

Cine eram eu acum dacă nu mai eram una dintre ele?

Am plecat deziluzionată din casă lor după ce le-am promis că o să mă întorc curând, știind sigur în sufletul meu că nu o să o fac. Le-am pierdut și apoi le-am mințit intenționat. De fapt nu le-am pierdut, mi-au fost luate, cumpărate pe bani, mințite de hainele mele încă înainte să apuc eu să le asigur că încă sunt Adela. Am ajuns la conac și am fugit în camera mea fără să mă opresc să vorbesc cu cineva. M-am oprit la fereastra și am privit vișinul cum se unduiește în bătaia vântului până s-a calmat furtuna din sufletul meu. Cine sunt eu? Prinsă între lumi, nici a bunicii, nici a lui Anton. A nimănu. A nimănu. A nimănu.

Mi-am făcut o baie lungă, fierbinte și am băut un pahar mare de vișinată. Aș fi vrut să-mi plâng amărăciunea, dar n-am putut. Încă nu pot să plâng. Doar am stat așa în apa fierbinte până s-a răcit, am suspinat din când în când, mi-am băut paharul plin fără să mă mai usture gâtul și am adormit cuminte și goală, atât fizic cât și psihic.

Somnul calmează. Dimineața m-a găsit odihnită și hotărâtă să-mi trăiesc viața. Să fac ca tine, Anton, dacă nu sunt fericită, să-mi schimb viața ca să fiu. Și, cum fericită pentru mine echivala cu a fi cu tine,

trebuia să mă schimb în așa fel încât să-ți devin dezirabilă. Primul gând au fost cărțile. Cum nu aveam la cine apela, doar ele mă puteau învăța să mă schimb. Am început să devorez cărțile din bibliotecă, una după alta. Le luam la mine în cameră și mă închideam acolo ore întregi, pe divan, departe de ochii miloși ai slujnicilor sau reci și goi ai mamei Smaranda. Nu conta ce citeam, aveam prea multe lacune ca să fac mofturi, doar luam cărțile cum îmi picau în mână. Coboram doar la cină, în salon, stăteam acolo o oră încercând să înghit mâncarea în atmosfera aia înăbușitoare. La început m-am forțat, apoi am realizat că nimănui nu-i pasă dacă mănânc sau nu așa că am început doar să cobor, să fiu prezentă lângă mama Smaranda, în timp ce ea mânca încet, metodic, bucatele mici și egale de mâncare.

O altă deziluzie, mică în comparație cu cele trăite, a fost vizita doamnei doctor. S-a scuzat că nu a ajuns mai devreme și că nu a fost la nuntă, dar a fost reținută. Eu cred că nu a fost invitată, cine era ea să fie chemată la evenimentele oficiale ale familiei Anton. Am tăcut și am lăsat-o să continue. Deși la ea era mai puțin vizibil, își schimbase și ea comportamentul vizavi de mine. Ce face haina din om! La ce bun să încerc să îi arat că sunt încă eu, încă Adela, încă fecioară fără voia mea, când ea scăpa din când în când câte un "tânăra doamnă Anton"...

Sunt unde trebuie să fiu și totuși nimeni nu are nevoie de mine aici. Din indispensabilă, în casă bunicii, am devenit aici de umplutură, oarecum în plus. Anton!

Te-ai întors după șapte zile, fix de ziua mea, pe seară după cină. Nu am îndrăznit să sper să ți-ai adus aminte, am zis că e o coincidență și doar m-am bucurat de întoarcere. Mama Smaranda nu mi-a zis la mulți ani, nu știu dacă a uitat sau dacă nici măcar nu știa că e ziua mea.

Nu mi-ai dat mai multă atenție decât le dădeai servitoarelor șterse în gri și negru și ai trecut pe lângă mine cu valiza în mână spre camera ta. Nu mai aveai mustață încă de la așa-zisa nuntă, dar acum aveai un început de barbă ce-ți umbrea maxilarul și niște cearcăne adânci ce te făceau să pari mai aspru decât de obicei. Erai iar mahmur. Poate erai încă beat. Deși nu era corect, eu am sperat să fii și să vii iar la mine în cameră, să mă mângâi și să mă pupi și eu să găsesc curajul să îți spun

că e ziua mea. Am auzit ușa de la camera ta trântită și m-am dezumflat toată. Nu eram eu chiar atât de norocoasă.

M-am scuzat și m-am ridicat de la masă, apoi m-am dus în bibliotecă să-mi iau o carte. Dintr-un impuls de moment, o nebunie scurtă, mi-am pus și un pahar de vișinată, doar era ziua mea, măcar eu să mă sărbătoresc. Băutura a alunecat fin pe gât. 19 ani! Ce risipă...

În camera mea ferestrele erau trase în lături și toată lumina vișinie a amurgului, tot mirosul greu, profund, de apus de toamnă, intrase și-mi parfumasera camera. Iubeam camera asta! Cu cartea și paharul, m-am oprit pe fotoliu de lângă geamuri și, mințindu-mă că citesc, am lăsat timpul să treacă. Vântul adia ușor, se tachina cu șuvițele scăpate din părul meu și împreună îmi mângâiau obraji. Totul e calm aparent, static, dar plin de scânteii.

Târziu, când în camera se făcuse întuneric și frig, ușa s-a deschis și ai intrat tu. Ți-ai încruntat puțin ochii să mă vezi prin întuneric și apoi ai aprins lumina. Zâmbeai calm și împăciuitor.

- Dumnezeule, e cancer de frig aici! Vrei să te îmbolnăvești și să mori ca să scapi de noi?

- Doar de tine, ceilalți mă lasă deja rece.

Ai făcut ochii mari și ai râs profund, vibrant cum doar tu știi.

- Căprioara are limba ascuțită! Să fie oare o pisicuță deghezată?

- Cred că sunt mai degrabă o găscă, dar fie, cum zici tu...

- Ai băut?

- Da.

- Mă gândeam eu. Am găsit asta goală, mi-ai spus și ai ridicat sticla ta de vișinată din bibliotecă. Și pe asta aproape, în timp ce o ridicai pe a doua, goală doar pe jumătate.

- Ce să zic, ai reușit, m-ai corupt...

Ți-ai tras celălalt fotoliu lângă al meu și te-ai așezat comod, cu piciorul ridicat și îndoit. Miroseai a curat, un parfum bărbătesc cu mirodenii, dafin poate, și eu mi-am dat seama că făcuseși baie. Ideea asta m-a făcut să mă încălzesc și să mă fâțâi puțin inconfortabil pe fotoliul de altfel extrem de confortabil.

- Mai stau, m-ai anunțat indiferent, ești mai distractivă decât ce găsesc pe jos.

- Vai, cât mă bucur! Țelul vieții mele e să te distrez pe tine, ți-am replicat îmbufnată.

- Măi, măi ,măi, ca să vezi. Tu chiar ai potențial! Ține-o tot așa și în câțiva ani, dacă mai pui și niște carne pe tine, te iau cu mine, în lumea mea. Ce zici, pisicuțo, crezi că ți-ar plăcea?

- O să văd dacă o să-mi placă, ți-am spus încercând să fiu indiferentă.

- Ești și optimistă! Chiar îmi place de tine în seara asta. Și când te gândești că venisem aici să te cert. Ia zi, îți fac cinste cu un pahar de vișinată?

- Cred că azi ar trebui să fie invers, nu m-am putut abține eu să te atac.

- Adică?

- Pe la casele mari nu se obișnuiește să facă sărbătoritul cinste de ziua lui?

Nu ai zis nimic, doar ai ridicat ușor din sprâncene, cu o mimică de om total neafectat.

- Măcar la mulți ani zi-mi! Te rog, Anton!

- Antooooon, ai spus ca și cum ai fi savurat cuvântul. Ai un fel de a-mi spune numele ca și cum ar fi o prăjitură. Ești dulce, frumoaso, și când mă rogi așa frumos, cum să-ți rezist, ai râs scurt și ai ridicat din umeri. La mulți ani ! Nu-ți doresc noroc pentru se pare că ai un noroc de căcat care te-a adus în păienjenișul ăsta și pe mâna mea, îți doresc doar să-ți găsești fericirea. Mi-ai întins un pahar, le-am ciocnit și le-am dat capac amândoi.

- Încă un rând? m-ai întrebat ștregărește.

- De ce nu? Ce poate să se întâmple rău, să profiți de mine? nu m-am putut abține să nu te împung.

- Asta nu, căprioaro, să fii sigură că nu o să se întâmple. Încă nu ești crescută destul și în plus sunt total secat de orice impuls sexual.

M-am simțit ca un cozonac fierbinte după ce a fost scos din cuptor și a început să răsuflă. M-am dezumflat cu fâsâit.

- Cât de romantic, soțul meu vine acasă încă mirosind a amantă și îmi spune că nu mai are chef. Și eu stau și îl liniștesc să nu se consume prea mult. Căsnicia perfectă!

Ironia mea nu te atinge. Stai liniștit și sorbi egal din pahar.

- Ce ciudat mi se pare să îi spui amantă. Uit mereu că sunt bărbat însurat acum. Eu îi ziceam pur și simplu tipa cu care mă fut.

Am încercat să nu par șocată și am refulat în răs.

- Probabil ai dreptate, așa să-i spui, tipa cu care te fuți.

- Geloasă, căprioaro? Nu fii! N-ai nici un motiv să fii geloasă pe ea. Abia am cunoscut-o, e nouă, și d-aia m-am lăsat dus de val. E roșcată și mie nici măcar nu îmi plac roșcatele. Fosta a făcut scandal când a aflat că m-am însurat. Vezi, și ea era geloasă pe tine! Roșcata a fost de unică folosință, data viitoare o să fie alta. Deci vezi, nu înseamnă nimic pentru mine.

- Adică suntem pe aceeași poziție pentru că nici eu nu înseamnă, ți-am replicat iar înțepată.

Zâmbești larg.

- Strengarițo! Cauți complimente? Fie, că e ziua ta, să spunem că ție nu îți vreau râul. Ele îmi sunt total indiferente, corpuri frumoase, fără minte. M-ar lăsa rece dacă li s-ar întâmpla ceva rău. Ar fi altele la rând. Ție, în schimb, chiar nu mi-ar plăcea să ți se întâmple ceva rău. M-ar întrista. E bine? E tot ce pot să îți spun...

- E spre bine, m-am îmbunătățit eu puțin.

- Cum a fost ziua ta?

- Ziua mea de naștere? Cum să fie, am băut și am citit. Am făcut o baie și m-am învârtit goală prin fața oglinzii.

- Te-ai distrat, nu glumă. Așa vă învață la școala din sat să vorbiți? Mi se pare mie sau ai un limbaj cam colorat? Să fie băutura? Să fie potențialul?

Ți-ai lăsat capul pe speteaza fotoliului și îl inclini amuzat când spre stânga, când spre dreapta.

- Nu doar băutura am împrumutat-o din bibliotecă ci și cărțile. Cum nu e nimeni pe aici să mă învețe cum să devin din domnișoară femeie felină, cum îți place ție, m-am apucat de citit, poate învăț din cărți. Ai altfel de cărți decât cele cu care eram eu obișnuită. Rău nu au cum să îmi facă, nu?

Iar râzi.

- Ba cum să nu? În cărți totul se termină cu bine, Adela. Cu noi doi, mă îndoiesc. Și nu mă înțelege greșit, nu vreau să te jignesc de ziua ta, dar viața aia pentru care ai fost tu pregătită pur și simplu nu e de mine. Eu sunt bătrân Adela, nu-mi mai arde de copilării și prostioare, de dulcegării, oricum niciodată nu mi-au plăcut. N-aș ști să-ți recomand o

carte să te pregătească pentru cineva că mine... Ție îți trebuia pur și simplu altcineva, nu eu...

Te-ai ridicat brusc în capul oaselor și eu am tresărit speriată.

- E târziu. Sunt obosit. Mă retrag.

- Stai, ți-am spus repede și m-am ridicat și eu. Am o dorință de ziua mea!

Ai tăcut puțin ca și cum încercai să găsești modalitatea să mă refuzi orice ți-aș fi cerut. Se vedea pe fața ta nevoia de a pleca.

- Te rog, Anton!

- Dumnezeuule, chiar ești buna la asta, ai râs scurt, îmbunat. Zi!

- Dormi iar cu mine! Doar să dormi lângă mine, nu-ți cer altceva, am adăugat repede.

Nu voiai, se vedea atât de clar pe fața ta de parcă ți-ar fi stat scris cu litere de tipar pe frunte.

- Nu cred că e o idee bună, Adela. Sunt încă băut, încă mai am chef de băut și nu mai am nici un chef de vorbă. Nu-mi place să vorbesc mult și nu-mi place să se vorbească mult pe lângă mine.

- Da, știu, mi-ai mai spus.

- Da? ești contrariat. Când?

- Când te-am cunoscut nu eram eu conștientă, a doua dată nu ai fost tu, ți-am răspuns ușor amuzată. Devine un tipar. Măcar acum am băut amândoi. Mi-ai spus că îți place liniștea în noaptea când ai venit la mine în cameră, când te-ai întors ca și acum de la amantă. Mi-ai mai spus că eu te liniștesc și m-ai rugat să te las să dormi lângă mine pentru că ți-e bine. Și mie mi-a fost. Promit că nu mai vorbesc deloc. Tac toată noaptea. Poți să bei cât vrei, dar te rog, stai lângă mine. Nu te ating cu

un deget dacă nu vrei, jur. Doar stai lângă mine și lasă-mă să te simt aproape. Sunt singură în casa asta mare de ziua mea, Anton și doar tu mi-ai zis la mulți ani...

- Cât ești de escroacă, Dumnezeule. Cu un om mai slab ai putea chiar să îl faci să plângă. Mică căprioară frumoasă și șireată. Bine, fie. Dar nu-ți face iluzii. Nu stau pentru că m-au înmuiat vorbele tale. Încă nu îmi pasă, Adela. Stau pentru că știi să ceri ce vrei și nu te lași și pentru că, sincer, nu am nici un chef să dau iar nas în nas cu mama.

De teamă să nu pleci din cameră cât mă schimb eu, m-am dus așa îmbrăcată cum eram și m-am așezat pe pat, pe partea dinspre ușă și ți-am lăsat ție partea dinspre geam, șireată cum mi-ai spus tu, să pot să-ți văd fața în lumină. Tu te-ai așezat iar pe fotoliu, ți-ai mai pus un pahar și l-ai băut în tăcere privind spre geam. Ai stat acolo atât de mult încât am avut impresia că ai și uitat că ești cu mine în cameră. Dar te-am așteptat cuminte în pat, nemișcată, fără să fac nici cel mai mic sunet. Ți-am privit în voie fața ta frumoasă pe care aveam atât de rar ocazia să o vad așa ca acum, relaxată, împăcată.

- Dormi, m-ai întrebat încet, aproape imperceptibil.

- Nu.

- Mă gândeam eu că nu.

Iar ai tăcut puțin, tăcerea asta care la tine nu pare goală, e doar liniștită.

- Adela, nu știu de ce, simt nevoia să îți spun câteva lucruri. E ciudat pentru că sincer mă obosește până și ideea să vorbesc atât, ai adăugat mai încet și ușor amuzat. Dar ai dreptate, chiar mă simt liniștit aici, cu tine... Adela, eu văd atâtea în ochii tăi! Habar n-ai cât de ușor sunt de citit. Sau poate că am văzut eu expresia asta de prea multe ori în ochii femeilor când se uită la mine. Ce ai tu impresia că simți pentru mine nu există! Eu nu exist! Nu sunt cum crezi tu, cum mă vezi tu. Sunt un bărbat scârbit de viață, îmbătrânit de tânăr, am văzut prea multe, am făcut prea multe. Uita-mă! Urăște-mă dacă asta te face să te simți mai bine, dar nu

te irosi tânjind după ceva ce practic nu există. Ești atât de tânără și de frumoasă și într-o zi o să fi o femeie dorită. Dar nu de mine! Mereu o să fie prăpastia asta între noi, tu crești, dar eu îmbătrânesc și mai repede decât poți tu să înflorești. Sunt prea murdar ca să te ating și tu prea pură să poți să vii în lumea mea. Dacă m-ai vedea cum sunt la București nu m-ai recunoaște, ai fii șocată dacă mi-ai vedea prietenii.

Dumnezeule, nu asta voiam eu. Aș fi vrut să țiip la tine, să-ți spun cât de tare pot că nu-mi doresc deloc, dar deloc, ce-mi spui tu, dar mi-a fost frică că te supăr și pleci. Am tăcut tremurând singură în pat și am așteptat să continui.

- Caută-ți fericirea, Adela, pentru că nimeni nu vine să ți-o ofere. Caut-o și ia-o singură! Folosește-te de banii mei, de numele meu, măcar așa să fie și ele bune la ceva, și fii fericită! Asta e cadoul meu de ziua ta, de 19 ani, libertatea.

Apoi ai dat pe gât restul paharului, l-ai așezat metodic pe suportul lui de pe măsuță și ai venit lângă mine. Te-ai întins pe pat și m-ai luat în brațe, cu capul pe umărul tău. Ți-am simțit buzele cum îmi sărută parul și am închis ochii fericită. Asta era cadoul pe care îl voiam eu de ziua mea, nu vorbele tale altruiste care totuși nu mă ajutau deloc. Fiecare cu drumul lui în viață, Anton. Așa a fost să fie, să fii tu crucea mea. N-aș putea să renunț pentru nimic în lume la senzațiile și sentimentele pe care mi le trezești. Sunt beată de tine, Anton!

- Acum hai să dormim, deja am vorbit prea mult, ai încheiat.

Cumva, îndemnul tău șoptit a fost ordin pentru inconștientul meu și am adormit mai devreme decât voiam. Știam instinctiv că urma să treacă mult prea mult timp până să te simt iar așa lângă mine.

Dimineața a venit repede, m-a găsit odihnită și cu zâmbetul pe buze. Pe noptiera de lângă pat mă aștepta un cadou de ziua mea, de la tine, singurul care conta. Un inel mic și delicat, o pereche de dresuri, o sticlă plină cu vișinată și o foaie cu scrisul tău. M-am înecat de emoție și de bucurie. Pe foaie scris ordonat și frumos:

“ 1. Pentru soția mea, de la mine, nu de la mama.

2. Asta poartă femeile, mătase.

3. Pentru următoarea noapte de liniște.

La mulți ani, Căprioaro!”

Era cel mai frumos cadou din toată viața mea. Nu promisem eu prea multe, dar chiar dacă aș fi primit o tonă, tot al tău ar fi însemnat mai mult. Era ales de tine, era scris de tine, dacă miroseam scrisoarea încă te simțeam. Dumnezeuule, cât am mai fost de fericită! Mi-am dat jos verigheta de la cununie și am pus inelul de la tine. Îmi venea perfect și îmi plăcea enorm. Delicat, frumos, firav, ca și dragostea mea pentru tine.

Pe zi, deși am sperat ca proasta să te schimbe noaptea petrecută împreună, ai fost iar absent, indiferent, ca și cum nici nu existam. Ai stat două săptămâni la moșie, ai muncit, ai mâncat, te-ai refăcut și apoi ai plecat iar să-ți secătuești energia și impulsurile în brațele alteia. Zece zile plecat, iar mahmur și epuizat, iar ai dormit cu mine și, deși te-aș fi acceptat și așa venit direct din brațele alteia, am rămas la fel de pură, mireasa fecioară.

CAPITOLUL 6

Totul a devenit monoton, tipar. Câteodată, seara, când stăteam cu câte un pahar de vișinată în mână și urmăream cum ziua se sparge în noapte, cuprinsă de fierbințeala pulsândă a naturii din jurul meu, mă gândeam cu amărăciune că mă transform în mama ta, că acum îți știu programul, știu când vii, când pleci iar. Când credeam că te prind, că începi să simți ceva cât de cât, realizam că totul e fum, vis, că deși în viața mea tu erai regele, în a ta eu eram de cele mai multe ori absentă. Îți aduceai aminte de mine doar când veneai acasă de la alta, când simțeai nevoia de liniște și de confort. Le găseai în brațele mele... Erau nopți magice, atât de rare și atât de prețioase. Când toate suferințele se ștergeau cu buretele, mă simțeam fericită cuibărită în brațele tale, îți simțeam inima bătând puternic sub tâmpla mea, mirosul tău unic. Toate se uitau, toate se iertau, deveneau copilării neînsemnate. Doar clipa aceea conta.

Uneori tăceai și doar mă țineai în brațe. Câteodată, rar, mă pupai pe frunte sau pe păr. Alteori vorbeai, îmi povesteai aiurea câte ceva, despre un cal preferat, despre o mașină nouă pe care ți-o doreai, despre vreme. Nimic personal, nimic de inimă.

Eu mereu tăceam. Vorbeam doar când mă întrebai ceva, foarte rar. Erai egoist, doar luai de fiecare dată fără să dai nimic în schimb, fără să îți pese măcar de mine. Te gândeam doar la tine, la cum te simți tu în brațele mele. Totuși, nu-mi păsa, aveam eu grijă să îmi iau plata de fiecare dată. Adevărul e că ne încărcam unul de la altul, tu îți luai mult prețuita liniște și eu puterea de a trăi și a spera la încă o noapte de liniște în brațele tale. Între ele doar existam, acum, în momentele acelea trăiam. Doar la tine în brațe...

De fiecare dată îmi lăsa dimineața câte un cadou. Pe primele le-am iubit, le-am venerat. Le țineam într-o cutie de pălării. Nimicuri pentru tine, mărunțișuri găsite prin buzunare, fără însemnătate. Ca cioburile colorate pe care le adună păsările.

Pentru mine erau speranță, puterea de a mai trece peste încă o zi. Când eram în cele mai joase momente, desfăceam cutia și îmi luam de acolo forța de a mai încerca, de a o mai lua iar și iar de la capăt.

Dar curând au început să-și piardă din putere. Am început să mă simt iar cumpărată. Tu îmi lăsa plata pe noptieră ca unei prostituate! Și nici măcar nu îți simțisem gustul buzelor. Etern fecioară! Am început să fiu iar geloasă pe femeile care îmi furau ce era de drept al meu. Erai al meu, doar al meu, dat de Dumnezeu, jumătatea mea în fața lui!

Câteva zile agonizam, apoi iar mă potoleam, iar speram. Pendulam.

Și uite așa au trecut lunile. Septembrie, octombrie, noiembrie, decembrie...

Sărbătorile m-au găsit așteptându-te, ca de obicei. Ajunul Crăciunului, casa pregătită de sărbătoare, sclipind de lumină și podoabe, servitoarele în gri și negru trebăluind, miros divin în bucătărie, colinde în ogradă, zăpadă, bucurie. Aparent totul era perfect, privit din afară sunt sigură că păream o ilustrată idilică perfectă. Doar că lipseai tu. Trebuia să vii, știam sigur, simțeam.

Pe la 12 ziua telefonul a sunat și am auzit-o pe mama Smaranda răspunzând nervoasă. Eram în holul mare, cu coșul cu colindețe pregătită de un nou val de colindători. A venit la mine și mi-a spus pe un ton rece, ce nu admitea contrazicere că urma să vii acasă în două-trei ore și că nu erai singur, veneai însoțit de câțiva prieteni care or să-și petreacă Crăciunul cu noi. Mai făceai așa din când în când, dar acum ea sperase că prezența mea să te împiedice "să-ți mai faci mendrele în ochii ei". S-a uitat urât la mine ca și cum era vina mea, iar eșuasem, fără să știu exact la ce.

Pe mine de emoții aproape m-au lăsat picioarele. Veneai acasă de Crăciun! Și veneai însoțit de prietenii tăi pe care abia așteptam să îi

cunosc, să mai înțeleg o parte din tine. Nici măcar o clipă nu mi-a trecut prin mintea mea naivă că tu urma să vii cu ea, cu adevărata femeie din viața ta... Probabil că aveai dreptate, eu vedeam în tine pe cineva care nu există, îți ridicam eu statuie degeaba. Dar sincer, nu am crezut că poți să fii atât de crud, nu cu mine!

Te-am așteptat în prag, cu zâmbetul tâmp întipărit pe față și așa am rămas cu el. Erați trei cupluri complete și încă doi bărbați. V-ați dat jos din mașini și ați venit pe alee la braț, doi câte doi, să nu alunecați pe zăpadă. Frumoși, tineri, moderni, tot ceea ce nu eram eu. Când am văzut-o la brațul tău mi-am simțit inima săgetată, ca și cum m-ar fi trăsnet. Sunt sigură că a sărit peste câteva bătaii pentru că am amețit, aproape am căzut. Iar ai trecut pe lângă mine ca și cum nu existam. Iar! Nu m-ai prezentat, a fost ca și cum eram doar o servitoare ce ți-a deschis ușa. Un domn blond din spatele tău mi-a zis mulțumesc și mi-a zâmbit. Mi-a mulțumit că i-am deschis ușa! Dumnezeule, chiar mă luase drept servitoare! M-a bușit râsul și sunetul asta probabil că te-a șocat pentru că te-ai oprit, ai deschis ochii spre mine și abia atunci m-ai văzut. A crescut inima în mine când te-am văzut încurcat, că nu știi cum să reacționezi. Să fii fost oare atât de nenorocit încât ai uitat pur și simplu că o să fiu și eu la conac? Așa e, uitaseși de mine!

- Buna, Adela, mi-ai spus încet.

- Buna, Anton, ți-am răspuns la fel.

Ultimul lucru pe care mi-l dorea acum era să-ți ușurez situația. Voiam să suferi, la fel ca mine, să te perpelești în flăcările iadului.

Fata de lângă tine, brunetă ca și mine, dar mai împlinită la corp și mai înzorzonată, a făcut ochii mari și un "oooo" mic i-a ieșit de pe buzele rujate. Era vulgară în ochii mei, atât de spoită ca o paiată. Ea era cea care îți cunoștea corpul, în ea te goleai...

Mi-am ridicat mândră bărbia și am privit-o fix în ochi pentru că nu aveam nici un motiv să mă simt mai prejos. Voi erați murdari, eu nu greșisem cu nimic. Eram, așa cum îmi prorociseși tu Anton, victimă colaterală, musca prinsă în butoiul cu miere.

- Adela, adică soția, a întrebat domnul blond. Avea aproximativ aceeași vârstă ca și tine, dar ochii lui albaștri nu păreau a ascunde atâtea păcate ca ai tăi. Puțin mai scund, dar totuși plăcut.

- Da, ea e căprioara mea, i-ai răspuns tu și ne-ai întors spatele, ți-ai continuat drumul nestingherit cu pafia ta de mână spre camerele tale.

Ai reușit să îmi iei și plăcerea alintului meu drag. Crezusem că îmi spui așa pentru că îți sunt dragă, frumoasă, dar în realitate eram doar naivă, inocentă ca o căprioară.

- Mihnea Pop, s-a prezentat tânărul și mi-a întins mâna. Cred că suntem veri acum, cumva. Sunt vărul primar al lui Anton, din partea mamei.

I-am strâns-o ușor, plăcut surprinsă că era caldă în ciuda gerului de afară.

- Maria, s-a prezentat o tânără blondă din spatele lui. Sora lui Mihnea. Deși sunt rudă cu Anton, e prima dată când vin în partea asta de țară și am rămas impresionată. Aveți o casă tare frumoasă aici! Eu îi știam casă lui Anton de la oraș, întunecată cum e, și mă speriasem, am crezut că așa e și aici. Dar e atât de frumos, ca în basme cu ninsoarea asta și uite, draga mea, vin colindători. Vai, cât e de frumos...

Maria era o tânără frumoasă și de familie bună. Totul de la mimică, ton, haine și parfum țipa scump. Dar era plăcută, turuia întruna și umplea golul lăsat în mintea mea de plecarea ta urâtă. Mi-a plăcut de ea într-o clipă. Și fratele ei avea aceeași privire ca și ea și am apreciat că nu se uitau la mine cu milă ci doar cu curiozitate.

- Dumitru Banu, s-a prezentat și celălalt domn neînsoțit. Era o versiune a ta puțin îmbătrânită căreia îi lipseau însă cizelarea trăsăturilor tale.

S-au prezentat și ceilalți, partenerul Mariei era Cătălin, și celălalt cuplu Ana și Olli. Aveau priviri detașate, nu rele, ci doar indiferente și mi-

am dat seama de ce sunt prieteni cu tine, erau la fel de nesimțitori. Dintre toți doar Maria și Mihnea mi-au plăcut.

- Uite că trebuie să mai adăugăm un păcat la lunga listă a lui Anton. E și mincinos, a spus Mihnea pe un ton glumeț. Ne-a spus pasager că și-a luat soție și că e tânără, prea tânără pentru el, dar ne-a spus oare că ești și atât de frumoasă? Adela, doamna mea, primește umilele mele omagii! S-a aplecat și mi-a luat mâna stângă și mi-a pupat-o. Avea buze frumoase pe care le-am simțit plăcute pe pielea mea. Am realizat că el îmi făcuse un complimente și că încerca galant să mă scoată din starea mea evidentă de disperare.

- Mulțumesc domnul meu, i-am replicat. Și mulțumesc și că încerci să mă faci să trec peste momentul penibil. Ai dreptate, să nu stăruim. Hai, intrați în salon să servim ceva cald, e foarte frig afară.

Mi-am intrat atât de bine în rolul de gazdă încât m-am mirat și eu, nu ai fi zis că acum câteva luni încă făceam curat în grajd la vacă și la porci. Doar eu, Maria și Mihnea am întreținut conversația, pe alocuri a intervenit și Cătălin, partenerul ei. Am vorbit despre obiceiurile de sărbători, despre viața la moșie, despre nimicuri care să umple timpul. Ceilalți doar au stat absenți și au băut vin fierț sau ciocolată caldă după preferință și au ciugulit din feliile de cozonac aduse de servitoare. În capul meu număram minutele și mă gândeam încontinuu ce faci tu cu femeia în cameră. Neștiutoare, încercam să ghicesc cam cât timp durează o partidă de dragoste și dacă asta faceți voi acum.

Când reușisem să îmi recapăt cât de cât stăpânirea de sine, în salon au intrat în același timp, din părți opuse, mama Smaranda și amanta ta. S-au oprit amândouă și s-au privit cu antipatie. Mihnea și Maria au salutat-o călduros pe mama Smaranda, dar, dată fiind situația, zâmbetul ei de răspuns a părut acru. Nimeni nu mai vorbea. Dumitru Banu a rupt tăcerea penibilă, nu cu aceleași simțăminte cu care mă salvase pe mine mai devreme Mihnea, ci doar pentru că se plictisise să aștepte.

- Bijou, coboară odată Anton să ne spună ce camere luăm fiecare?

- La fel ca data trecută, a răspuns ea cu o voce miorlăită pe care aveam toate motivele din lume să o urăsc. Acum făcea și pe gazda! Nici nu voiam să mă gândesc cum se simțea mama Smaranda dacă pe mine mă deranja atât de mult.

- Adela, vino draga mea, am o vorbă cu tine, m-a chemat mama Smaranda la ea.

Am urmat-o ascultătoare, dar am apucat să o aud pe Bijou cum spunea că Anton a rămas să facă un duș și coboară apoi.

Pe hol mama Smaranda avea pregătit un geamantan și se proțăpise lângă el. S-a apropiat de mine și mi-a luat palmele în mâinile ei reci.

- Plec! Nu suport să îi văd aici în casă mea, în munca mea și, cum nu există nici o șansă să mă înțeleg cu Anton, renunț eu și plec câteva zile. Credeam că a terminat-o definitiv cu asta, dar văd că a adus-o tocmai ca să mă supere pe mine! E cea mai rea dintre toate, o curvă ordinară! Hai cu mine draga mea! Mergem în vizită la o verișoară de-a mea, petrecem în liniște Crăciunul și ne întoarcem după. Fugi și-ți fă bagajul, te aștept la mașină.

- Nu, nu renunț la el! i-am spus ușor amorțită. Nici prin gând nu-mi trecea să plec, era un eșec dacă făceam asta.

- Dragă mea, oricât mă bucura să văd că lupti pentru fiul meu, îți spun, nu are rost să suferi degeaba! Adela, eu am făcut odată greșeala să stau aici când au mai venit. Copila, nu-i de tine! Știu că nu am fost tocmai o companie plăcută, dar sunt multe de făcut când ai pe mână atâtea afaceri cum avem noi. Și el se ocupa de ele, dar ai văzut și tu că sunt zile când nu ai cu cine discuta și atunci pică toate pe capul meu. Asta nu e o scuză bună, știu, dar e tot ce am. Îmi pasă de tine, Adela, chiar dacă nu știu să o arăt. M-am simțit mai bine cu tine în casă perioada asta. Tocmai d-asta îți spun, hai cu mine! E spre binele tău!

- E soțul meu, stau aici.

- Bine copilă, faci cum simți.

S-a aplecat și m-a pupat scurt pe amândoi obraji și eu am simțit nevoia să o opresc într-o îmbrățișare să îmi dea și mie puțin din forța ei, din puterea ei de detașare. Nu am făcut-o însă. După plecarea ei, nu știu de unde, m-a cuprins furia. M-am întors în salon de unde încă nu plecase nimeni și am văzut că încă nu coborâseși. Bijou era acolo și mă privea senină cu ochii ei mari, bovini.

Am trecut fără grabă pe lângă ea, am simțit cum rochia mi s-a stres de genunchii ei, dar nu m-am oprit până ce nu am ajuns în camera ta. Ușa era deschisă, normal, poate că ar fi vrut Bijou să se întoarcă așa că am închis-o după mine. Tu erai în baie, se auzea apa. Camera ta era aproape ca și a mea, la fel de aerisită doar că avea un colorit mai închis, bărbătesc. Patul nu era deranjat și a crescut inima în mine de bucurie, mă îndoiesc că dacă ați fi făcut ceva bibeloul de Bijou ar fi găsit de cuviință să așeze patul în urma ei. Am văzut carafa de vișinată pe măsută de lângă fereastra și am fost iar fericită să constat că era doar un pahar folosit, nu voiam să împărțim asta cu altcineva. L-am luat și am băut imaginându-mi buzele tale lipite în același loc. Fără să mă gândesc prea mult la asta m-am trezit că mă dezbrac. Nu știu de unde impulsul sau curajul, dar am făcut-o. M-am dezbrăcat de tot, până la piele și apoi cu paharul reumplut în mână m-am cocoțat în pat.

Când ușa de la baie s-a deschis și tu ai intrat în cameră cu un prosop în jurul coapselor și cu altul ștergându-ți părul, mi-a stat inima în gât de emoție. Erai superb, perfect, doar tu. M-am trezit din băutura și m-am simțit ca o căprioară prinsă în pușca vânătorului. Inima bătea în mine ca nebuna. Ai rămas nemișcat și te-ai uitat șocat la mine. Privirea ta merita totuși ce făcusem!

- Adela, ai început tu, dar nu ți-ai mai găsit cuvintele să continui.

- Anton, te-am completat la fel de ușor.

- Draga mea, mi-ai spus calm, șoptit, ești frumoasă, mai frumoasă decât mi-am imaginat eu. Te-ai apropiat ușor de pat unde te-ai așezat într-o parte. Ai ezitat, dar totuși ți-ai pus mâna pe piciorul meu și mi-ai mângâiat ușor coapsă. Eu m-am zbârlit toată, sânii mi s-au întărit, s-au

umflat și sfârcurile au început să mă înțepe. Te uitai la ele cu ciudă parcă.

- Ce cauți aici Adela?

- Nu e evident, am încercat eu să glumesc puțin. Caut necazuri, ți-am spus zâmbind.

Ai oftat adânc. Știam, simțeam că vrei să mă refuzi. Ar fi fost umiliința supremă. Ce avea cealaltă și nu aveam eu? Toți îmi spuneau că sunt frumoasă, până și oglinda îmi spunea, și nu știu ce aveau altele pe sub haine, dar și eu aveam destul.

- Anton, nu mă refuza! Mi-ai spus că nu e bine să te am dușman, acum îți spun și eu că și ție ți-ar fi mai ușor dacă nu ți-aș fi eu dușman. Sunt soția ta, e dreptul meu, am continuat eu simțind că mă înec în emoții în ciuda tonului meu sigur.

- Adela, frumoasa mea, mi-ai spus în timp ce ai continuat să mă mângâi ritmic. Nu sunt încă pregătit să renunț la inocența ta, poate altădată...

- Poftim? E inocența mea, nu a ta să renunți tu la ea. În seara asta vreau să știu cum e în brațele unui bărbat. Anton, sunt nevastă ta de aproape 4 luni, a ta, cel mai desfrânat crai din zonă și eu sunt încă fecioara. Cine m-ar crede, am țipat eu în timp ce râdeam aproape înnebunită.

Am dat pe gât restul de băutură și am lăsat paharul pe noptieră, apoi m-am așezat aproape de tine, cu picioarele îndoite sunt mine și sânii la nivelul ochilor tăi, oferți ca două ofrande. Cu inima mică de frică să nu fiu refuzată, m-am aplecat și ți-am pus mâna după ceafă. Te-am mângâiat ușor în timp ce te trăgeam spre mine încet, aproape imperceptibil.

- Anton, fă-mă femeie, ți-am spus ca o invocare...

Apoi ți-am luat mâinile în ale mele și ți-am așezat palmele pe sâni mei. Te-ai uitat în ochii mei profund și am văzut că mă vrei, dorința îți schimbase fața, era mai colțuroasă, mai ascuțită.

- Vrăjitoareo, ai zâmbit tu scurt și apoi m-ai sărutat.

Primul sărut adevărat! Dumnezeule cât de bine era! Neexperimentată cum eram nu am știut că trebuie să deschid buzele, să-ți las loc să intri și le-am ținut strânse. Mi-ai cuprins fața în palme și cu degetele mari ai tras de buză în jos, ți-ai făcut loc. Ți-am simțit vârful limbii atingându-l pe al meu și am deschis gura larg, după aer. Atunci ai atacat. Era brutal, la limita durerii și totuși atât de plăcut, exact cum știam că o să fie cu tine. Imitai jocul dragostei cu intrări și ieșiri și ai culminat prin a-mi mușca buza de jos. Am țipat scurt de surpriza și plăcere. Te-ai retras puțin și te-ai uitat la palmele ce au coborât în mângâiere spre sâni și i-au cuprins în cupă, i-au modelat după dorința ta, după nevoia ta. Am suspinat, nu voiam să te îndepărtezi și te-am tras iar. M-am agățat de părul tău și te-am tras spre mine, te-am obligat să te urci în pat. Și eu puteam să fiu puțin dură, și eu puteam să mă joc. Ai gemut, dar te-ai supus, ai urcat în pat și eu m-am apropiat și m-am urcat pe tine, ți-am înconjurat pulpele cu ale mele. Nu știam ce fac, habar n-aveam, dar așa simțeam, așa voiam. Ai început iar să mă săruți. În jurul nostru era gol, vid, în cameră se auzeau doar gemete, suspine de dorință, plescăiturile limbilor încolăcite. Mișcarea a făcut ca și ultima bucățică de prosop să cadă și ne-am găsit goi, eu peste tine. Te-am simțit cum ai tremurat și am simțit duritatea erecției pe pântec. Mușchii brațelor s-au încordat și am știut că încerci să faci loc între noi, să mă dai la o parte. Nu! Dorința curgea prin mine, trezită la viață și nu plecam de aici până nu reușeam. Ți-ai eliberat buzele și ți-ai lăsat capul pe spate să respiri adânc. Nici pe departe satisfăcută, am continuat să te sărut pe gât, să-l ling, să-ți simt mirosul atât de drag încât mă durea.

- Ai gust bun, mi-ai spus. E dulce așa cum ești și tu, Adela!

După ce mi-ai pronunțat numele te-ai blocat, ai făcut ochii mari și te-ai uitat la mine ca și cum abia acum mă vedeai, ca și cum nici nu ai realizat că până acum pe mine mă sărutai. Era surpriză pe fața ta, surpriză să te

trezești sărutându-mă și mai ales plăcându-ți. Ai tras adânc aer în piept de câteva ori. Încerci să te liniștești. Nu! Nu! Nu!

- Nu, te-am auzit și pe tine spunând. Nu! Ești perfectă așa cum ești!... Adela, oprește-te, ți-am auzit vocea răgușită prin valurile de dorință. M-ai apucat cu palmele de față și m-ai tras departe de față ta.

Am respirat adânc însetată de aer și am încercat să mă calmez.

- De ce te oprești? Mă vrei! Simt asta!

Aș fi vrut să te zgârii, atât îmi era de ciudă că te-ai oprit. Nu știam ce mă așteaptă la capătul drumului, dar știam sigur că vreau să ajung acolo cu tine.

- Adela, nu, sunt un bărbat ciudat, am nevoi ciudate. Nu sunt pregătit să renunț încă la inocența ta! Am mai multe motive pe care chiar nu sunt capabil să ți le spun acum, e varză în capul meu, dar ideea principală, pe care o știu sigur, e că nu vreau. Nu! Nu vreau să fii altfel decât ești acum. Ești frumoasă exact așa cum ești!

Mi-ai strâns fața în palme și m-ai obligat să mă depărtez și mai mult.

- Anton, nu te oprii, aproape că te-am implorat eu.

- Ai uitat că sunt un mofturos căruia nu i se refuză nimic. Ești Adela mea, căprioara mea. Am alte femei cu care să fac asta.

Îți reveniseși și încerci să treci totul într-o glumă. Halal glumă! Eu încă tremuram violent.

- Dacă mă respingi acum, mă pierzi de tot, îți jur.

- Nu ai cum draga mea, ești pe numele meu și așa o să rămâi.

- Nu trebuie să fiu divorțată ca să fiu femeie.

M-am smucit și m-am ridicat de pe tine aproape plângând. Nu mai plânsesem de ani întregi și acum eram atât de aproape.

- Adela faci cum vrei, dar nu mă mai amenința! Îmi displace profund să mi se vorbească pe tonul asta și chiar nu m-ar deranja să-ți înroșesc bucele.

Nici nu te-am auzit, eram prea nervoasă și prea rănită să-mi mai pese de vorbele tale.

- De ce nu mă vrei? Nu-mi mai spune baliverne, spune-mi clar, de ce nu mă vrei? am țipat tremurând.

- Ești superbă și totuși nu te vreau! Adela, jur, chiar nu știu să-ți spun în cuvinte de ce, dar parcă aud în cap cum țipă "Nu! Nu!". Nu-mi place să te-a ales mama, nu-mi place că-mi impui când toate se fac când vreau eu, nu-mi place ideea în sine. Asta e adevărul, nu te vreau!

- Nu mă vrei, am repetat ca proasta după tine, șocată că iar, etern, nu sunt de ajuns.

- Corect spus ar fi că te vreau așa cum ești! Probabil că înseamnă ceva pentru mine să te am așa cum ești. Nu știu, Adela, sunt confuz, te vreau așa și nu te vreau femeie.

- Egoistule! Poate că totuși o să mă vrea cineva, ți-am spus încet, m-am întors și am ieșit pe ușă așa goală cum eram, fără să îmi pese cine mă vede.

M-am prăbușit în camera mea, pe divan și am stat acolo amorțită de durere, confuză, încercând să respir iar normal. Încet, foarte încet, m-am calmat. Am încercat să mă gândesc la ce se întâmplase. Inconștient, ți-am căutat scuze. Probabil că era un mecanism de apărare căruia nu știai să îi dai nume. Nu îți plăcea să ți se impună, lucrurile erau mereu așa cum le voiai tu. Eu am atacat, te-am pus în fața faptului împlinit și numai ideea în sine te-a supărat. Ar fi trebuit să aștept, să mă schimb treptat, să te las pe tine să vezi că sunt alta, să mă vrei, să mă seduci... Eu, ca proasta, m-am grăbit și am stricat tot! Nu erai tu de vină, eu eram! Tu

erai un prădător pus subit în postura de a deveni vânat, normal că ai reacționat ciudat. Te-am iertat!

Fiorii dorinței încă nu mă părăsiseră și-și făceau de cap prin corpul meu, trimițând ici și colo câte o descărcare ca un impuls electric. Doar eu eram de vină pentru starea mea așa că, plină de penitență, mi-am făcut un duș cu apă rece ca să mă răcoresc și mi-am pus o compresă pe față să-mi îndulcesc trăsăturile. Mi-am pieptănat metodic părul, mi-am luat o rochie nouă pe mine și am coborât ciudat de liniștită.

Jos, în salon, erau doar Mihnea și Bijou, tăceau fiecare cu un pahar de vin în mână. Bijou și-a îmbufnat boticul imediat ce m-a văzut.

- Ai terminat? m-a întrebat pe un ton plictisit ce-mi lasă de înțeles că știa ce se întâmplase sus.

Nu am învrednicit-o cu un răspuns, am ales să o ignor.

- Fă pe doamna cât vrei, eu îți știu pedigiul, mi-a aruncat ea în treacă în timp ce trecea grăbită spre scări.

M-am încordat, dar am ales să las de la mine, chiar nu avea rost...

- E soi rău, asta și latră și muscă, mi-a spus ușor amuzat Mihnea după plecarea ei.

- Da, un adevărat pudel, i-am replicat eu amuzată. Și bucelele se asortează de minune.

- Mai degrabă cățea, nu pudel, mi-a răspuns în timp ce se ridica să-și mai pună un pahar. Vrei?

- Nu?

- Ești sigură? Nu pari prea călită la glumele lor și în curând or să coboare cu forțe proaspete.

- Sunt sigură.

- Bine, draga mea. Atunci, să stăm la un pahar de vorbă, ce zici?

- Zic că sună bina, i-am replicat iar bine-dispusă.

- Și ia zi, cum s-a întâmplat, cum a pus ticălosul ăsta mâna pe o floare ca tine?

I-am povestit în mare ce se întâmplase, nu îmi era rușine de nimic.

- Cât noroc au unii! Sunt gelos, sincer, a adăugat cu un surâs care m-a încălzit pe dinăuntru pentru că exista cineva care nu credea că sunt de umplutură.

- Nu fii, ce-i al tău e pus deoparte.

A râs profund și eu am recunoscut parțial ceva din râsul tău, Anton, probabil moștenire de familie. Râdea frumos și m-a făcut să mă simt bine.

- Ai sunat ca o predică de duminică, mi-a răspuns după ce s-a mai potolit.

- Mulțumesc, cred...

A sorbit din pahar și m-a privit puțin în tăcere, serios.

- Nu te merită, știi?

- Poate, dar inima vrea ce vrea, i-am replicat.

Și-a continuat paharul fără să-mi mai spună nimic. În scurt timp în cameră au început să-și facă apariția rând pe rând toți oaspeții și eu am început să fac iar, inconștient, pe gazda. Nu am putut însă să mă abțin și atunci când ai intrat tu cu a ta Bijou am spus tare și clar :

- Ca să vezi, s-a întâlnit cucu cu cucuveaua...

Tu te-ai încruntat, Bijou a făcut ochii mari, mie nu mi-a păsat.

Noaptea era la început, dar cursese deja multă băutură. Spirtoase, vin, bere, din toate prea multe pentru atât de puține persoane. Bijou stătea agățată de speteaza fotoliului tău ca un adevărat accesoriu. Din când în când îmi arunca priviri răutăcioase. Eu mă bucuram în secret că i se întinsese machiajul și mă rugam ca tu să o vezi exact așa cum era, urâtă. Tu păreai puțin agitat, nu mai aveai obișnuita ta detașare rece și erai mult mai prezent la ceea ce se întâmpla în jurul tău decât de obicei. Bijou, fie că nu a sesizat, fie că nu îi păsa, stătea pe capul tău și te enerva din ce în ce mai mult cu fiecare minut ce trecea.

Cuplurile, Maria cu Cătălin și Ana cu Olli, jucau cărți, beau și râdeau zgomotos. Dumitru Banu stătea deoparte, cu un pahar de coniac în mână și ne privea plictisit, asta când se îndura să-și ia privirea de la fereastră. Era cel mai absent din toată cloaca, genul de om care doar stă, fără să aștepte nimic. Eu stăteam pe fotoliul din capătul opus al salonului, fix în fața ta și blestemată să fiu dacă nu mi-am căuta-o singură. E ușor să te calmezi și să gândești la rece când ești departe, în cameră, când ești singur, dar aici, în fața ta, când te-am văzut iar lângă ea, toate promisiunile că o să te las în ritmul tău s-au evaporat. Eram doar o femeie geloasă și nedreptățită. Mă durea fiecare atingere pe care ți-o dădea Bijou, fiecare mângâiere nenorocită, și erau destule pentru că le făcea înadins. Ți-a așezat părul după ureche și a rămas așa o clipă cu mâna ei slabă pe lobul urechii tale. Apoi s-a aplecat sub pretextul că le spune ceva celor de la masa de joc și și-a proptit palma deschisă pe pulpa ta, atât de aproape de penis încât am simțit că mă înec. De ce ea avea libertatea să te atingă, să-ți simtă căldura pielii și eu nu? De ce o lăsa să facă toate astea în fața mea? Am stat și te-am privit fix, ți-am urmărit fiecare gest, fiecare respirație. Probabil că asta te făcea așa agitat, puteam doar să sper...

Mihnea a venit spre mine, s-a aplecat și m-a întrebat ce vreau să beau.

- Vișinata, i-am spus fără să mă gândesc.

- Hai cu mine să îți pun un pahar, mi-a spus și m-a luat de mână fără să îl pot opri.

M-a tras afară din cameră, spre bibliotecă și mi-am dat seama că mai fusese pe aici, știa rostul casei.

- Adela, draga mea, mă simt obligat să te previn. Te joci cu focul!

- Știu!

- Lasă-i! Știu că doare, văd asta, dar încearcă să te detașezi. Ea nu înseamnă nimic pentru el, e o prostituată, o cocotă.

- Și atunci de ce a adus-o aici, să îi văd eu? Cu ce i-am greșit eu?

- Adela, draga mea, eu îl știu pe Anton de-o viață. A fost mereu mai ciudat, mintea lui nu merge cum merge a noastră. Știa că mama lui pleacă, mereu pleacă când venim noi. Poate că a crezut că te duci și tu cu ea, poate că a crezut că nu îți pasă, fiind o căsătorie aranjată. Nu știu ce a fost în mintea lui, poate a fost doar obișnuința să facă tot ce îi trece prin cap. E lucru bun făcut, draga mea. Dar nu îți mai face rău singură! Poftim paharul, bea încet și calmează-te! Nu-l lăsa să te doboare, ar fi păcat. Ești atât de dulce că aproape a fost o crimă să fii dată pe mâna cuiva ca el...

- Păcatul e tocmai că sunt prea dulce. Aș vrea să nu mai fiu, să fiu mai mult ca el să ne putem înțelege. Doamne, Mihnea, doare...

- Adela, ești tânără, frumoasă, puternică, deșteaptă. Tot ce nu e cățeaua aia, nu o lăsa să te facă să te simți cu un centimetru mai prejos decât ești. Nu îi lăsa să facă un spectacol din faptul că ție îți pasă. Fii indiferentă, abia atunci o să îi atragi atenția lui Anton. Dar sfatul meu sincer ar fi să îl uiți de tot. Poate că nu e momentul ideal să-ți propun asta, dar aș putea să te ajut să-l uiți...

- Te oferi să-i iei locul ?

S-a înroșit tot și era atât de dulce.

- Adela, nu! Ești tot ce mi-aș fi dorit, dar nu mi-ai fost dată mie și, fiind din familie, nu pot să mă implic în felul asta. Dar am cunoștințe discrete,

lumea e mare, sunt multe de văzut. Ieși în lume, plimbă-te, cunoaște! Și atunci poate că o să-l vezi pe Anton cum e în realitate, nu idealul pe care l-ai construit tu. Poți să fii fericită, crede-mă!

- Poate. Dar nu acum, nu sunt pregătită să renunț la el.

- Fie, a cedat. Hai să ne întoarcem până nu vine după noi.

- Mă îndoiesc că știe măcar că am ieșit din cameră!

Am mers în spatele lui Mihnea și nu i-am mai auzit răspunsul, dar fața ta când am intrat m-a făcut fericită. Știai că plecasem cu el. Poate că nu era corect din partea mea să abuzez așa de bunătatea lui Mihnea, dar momentan era singura armă pe care o aveam.

Când a realizat că ți-ai pierdut și bruma de interes pe care o mai aveai pentru ea și că te uitai la mine, Bijou s-a ridicat bosumflată de pe spetează și s-a întins, oferindu-și nurii oricui voia să-i privească.

- Parcă suntem la înmormântare, aici. Hai, să ne distram puțin!

S-a dus și a dat sonorul la muzică mai tare, și-a mai pus un pahar pe care l-a dat pe gât și apoi s-a urcat pe masă și a început să danseze. Eu am făcut ochii mari, șocată. Asta nu era dans, nu cum înțelegeam eu să fie unul. Era lasciv, păcătos! Îi invita din mâini și priviri pe fiecare bărbat din cameră, fără rușine, să i se alătore. Deși unii o priveau, niciunul nu i s-a alăturat. Singurul care nu se uita era Dumitru Banu care-și privea paharul și cum se învârte coniacul în el. Avea o expresie scârbită pe față, de parcă Bijou era o bucată de balegă și el trebuia să împartă spațiul cu ea și să o miroasă. Pentru asta a câștigat niște puncte de la mine. Când Bijou a început să își tragă bluza din fustă și să o ridice, Cătălin a luat-o pe Maria de mână și a scos-o din cameră.

- Noi ne retragem, distracție plăcută în continuare!

Oare și eu aveam privirea Mariei?

Ceilalți au continuat să privească pe măsură pe hainele zburau și am simțit până și eu cum atmosfera începe să se schimbe, cum devine mai apăsătoare, mai intensă. Lor le plăcea ce vedeau. Ana, blondă și frumoasă, s-a ridicat și a început să se unduiască și ea pe muzică lângă scaunul lui Olli. Mai cuminte, dansul ei era totuși mult mai mult decât aș fi îndrăznit eu și mi-am dat seama de ce îmi spuneai mereu că nu fac parte din lumea ta. Mihnea nu se uita la ele, se uita la mine. S-a apropiat ușor și mi-a șoptit la ureche:

- Draga mea, du-te în cameră. Nu e de tine!

- Nu, l-am refuzat vehement.

- Se vede pe fața ta că te-au șocat și asta e doar începutul. Du-te Adela!

- Nu!

- Să nu zici că nu te-am avertizat!

A băut restul paharului și a plecat să-și mai pună. Toți aveau un prag destul de înalt de a suporta alcoolul, păreau relativ treji în ciudă cantității mari băute.

- M-am încins de tot, a decretat Bijou când a rămas doar în dresuri. Cine vine să mă stingă? A întins mâna spre tine și eu am crezut că o să explodez dacă te duceai.

Ai refuzat-o cu o mișcare ușoară din cap, amuzat.

- Încă nu am chef, i-ai spus cu o expresie plictisită, de parcă îți era lene și să vorbești.

Dumitru Banu a râs scurt în barbă și s-a întors spre fereastră, cu spatele la ea.

- A început să ningă, a spus el atât de încet încât abia l-am auzit.

- Ninge? a țipat ascuțit Bijou. Dacă tot nu se oferă nimeni să stingă focul din mine, mă duc să văd zăpada. A fugit așa dezbrăcată cum era și era cât pe-aci să-i dea cu ușa în cap unei servitoare rămasă cu gura căscată pe hol.

Bijou chițăia și mugea ca o văcuță și se auzea chiar și prin geamurile închise. Nimeni nu s-a ostenit să se ducă să îi vadă spectacolul, doar Dumitru Banu a privit încântat parcă de depravarea ei.

- Te distrezi, m-ai întrebat și mie mi-a crescut pulsul doar când am auzit că mi te adresezi.

- Dar tu?

- Poate mai târziu, mi-ai răspuns enigmatic.

- Și eu la fel.

Ai zâmbit.

Servitoarea care se dezmeticise între timp ne-a anunțat că masa a fost aranjată și că suntem poftiți.

- Las-o așa! Mai adu niște băutură, din fiecare, și niște vișinată pentru doamna Adela și apoi puteți să vă retrageți, i-ai spus tu. De strâns masa o faceți mâine dimineață.

Observaseși deci ce beau. Știai oare că fiecare înghițitură de vișinată îmi amintea de gustul tău, acum că îl cunoșteam, că simțeam că mă îmbăt numai amintindu-mi. Mi-au revenit în cap vorbele lui Mihnea și m-am scuturat, nu trebuia să îi las să vadă că îmi pasă.

Bijou s-a întors veselă, cu machiajul distrus și mândră parcă de lenjeria udă prin care se vedeau toate. A stins lumina și salonul a rămas în penumbră, singurele care mai îndulceau întunericul fiind flăcările din șemineu și lumina ce intra difuz prin ușile mari cu geam ce dădeau spre hol. A început iar să danseze în fața șemineului, sub pretextul că se

încălzește și se usucă mai repede așa. Ana a început să-și mai dea și ea din haine jos, fără să motiveze cumva, doar zâmbind.

Au trecut minute bune în care fiecare își vedea de ale lui sau le privea pe cele două ce dansau iar. Toți eram învăluiți într-o atmosferă excitantă, închisă, care ajunsese și la mine. Mă simțeam prinsă, voiam să fug și să mai stau, toate în același timp. Bijou s-a lăsat jos și a venit spre tine în patru labe, ca o felină, cu ochii aprinși și gura zâmbitoare. Până și eu trebuie să recunosc că arata bine așa dezbrăcată și desfrânată. S-a pus în fund la picioarele tale și a așteptat cuminte acceptul tău apoi s-a urcat pe tine și ți-a cuprins picioarele între pulpele ei. Eu am simțit că amețesc. Simțeam o presiune imensă în cap, tâmplele îmi zvâcneau, totul era confuz. Nu, nu, nu, îmi venea să urlu cât pot de tare. Nu am făcut-o bineînțeles, pentru că eram o lasă și ei știau asta. Am rămas tăcută la locul meu și mi-am ridicat paharul la buze ca să îmi acopăr o parte din față.

Ați început să vă sărutați. Încet, lent, nu cum făcuseși cu mine. Tu erai mai mult pasiv, ea se mișca, se mula după tine. Am plecat ochii, ce-i prea mult, e prea mult...

- Hai, am auzit-o chemându-te.

Răspunsul tău nu l-am auzit și nu am avut forță să mă uit, dar presupun că a fost negativ pentru că ea s-a dat jos de pe tine și a început iar să se învârtă, să danseze. Am început să mă calmez, să încerc să-mi liniștesc inima și respirația, să mă pregătesc pentru următoarea rundă care știam sigur că o să vină.

Și au mai fost destule șocuri. Ore întregi am stat acolo și v-am privit. Mihnea a început să joace șah cu Olli. Ana se zbuguia în spatele lui, îl atinge și nu-l lăsa să joace, toți chicoteau veseli. Bijou când dansa, când se alinta pe lângă tine. Dumitru Banu obosit să tot bea și să ne privească s-a pus de-a curmezișul unui fotoliu, cu picioarele atârinate peste spetează și s-a abandonat somnului. Era trecut de mult de miezul nopții.

La un moment dat, Olli a pierdut din cauza Anei, s-a ridicat rîzînd și a prins-o de brațe:

- Acum o să-mi plătești, i-a spus pe un ton de pirat.

A prins-o de fund și a ridicat-o pe masă. Ea s-a prins rîzînd de gâtul lui și el și-a făcut loc între picioarele ei goale. Au început să se sărute și eu mi-am plecat privirea. Nici pe ei nu-mi plăcea să-i văd, erau așa cum îmi doream eu să fiu cu tine, cum mi-ar fi plăcut să mă ții tu în brațe. Mi-am întors privirea la tine la timp să te văd făcîndu-i semn lui Bijou să vină la tine. S-a cocoțat iar la tine în brațe și acum ai început și tu să o săruți, nu doar să te lași în voia ei. Ți-am văzut mâinile mari cum îi mîngăiau pielea dezgolită a spatelui, cum au coborât și cum i-ai strâns fesele pînă ce degetele ți-au intrat în carne. Mi-am întors capul, mă simțeam bătută, pleznită. L-am căutat pe Mihnea să mă salveze, să îi cer din priviri iertare că nu l-am ascultat să plec cînd încă mai puteam. Stătea pe spate pe fotoliul lui, cu palmele sprijinite sub cap și picioarele desfăcute lejer și îi privea pe Maria și Olli. Se excitase, era vizibil. Nu și tu, îmi venea să tip la el! Olli a dat-o jos pe Maria de pe masă și a luat-o de mână, a tras-o după el afară, spre camera lor. S-a oprit doar să-ți facă ție semn pe umăr.

- Hai, ți-a zis, e timpul.

Te-ai ridicat de pe fotoliu cu Bijou încă în brațe, cu picioarele încolăcite pe tine și ai ieșit din cameră fără să îmi mai arunci o singură privire. Dacă nu așa fi stat deja jos sigur m-ar fi lăsat picioarele. Am simțit că amețesc, tâmplele îmi pulsau, nu aveam destul aer.

- Adela, Dumnezeule, îți curge sânge din nas, am mai apucat să îl aud pe Mihnea și apoi am leșinat.

M-am trezit în camera mea, cineva trăgea de mine, încerca să mă dezbrace.

- Eu sunt, am auzit vocea lui Mihnea. Stai liniștită, nu îți fac nimic, promit. Doar să stai mai comodă. Ai leșinat și m-am speriat ca dracu.

- Unde e, am întrebat slab.

- Adela, renunță, draga mea, nu-ți mai face rău! Nenorocitul! Jur că dacă aș putea i-aș rupe gâtul acum!

- Nu, am protestat slab.

- Draga mea, draga de ea, stai liniștită, nu te mai consuma degeaba. Nu am putere să fac asta, nici fizică, nici psihică. Dar cineva tot ar trebui să i-o plătească! M-ai mângâiat ușor pe păr. Încearcă să dormi, vorbim mâine, da? Eu o să stau aici cu tine, îmi e frică să te las singură după ce ți-a curs sânge din nas. Nu te superi, nu?

- Nu, nu mă supăr, l-am asigurat încet.

- Acum hai, dormi, totul o să fie bine, stau lângă tine cât ai nevoie.

Vorbele lui m-au liniștit și am reușit să adorm, legănată de valurile concentrice ale băuturii și gândurilor.

M-am trezit târziu. Mihnea se ținuse de promisiune, nu mă părăsise. Cândva în timpul nopții se urcase în pat cu mine și acum dormea senin, frumos ca un copil. Avea un somn atât de dulce! Dragul de el, domn până în măduva oaselor, să nu mă simt lezată de faptul că a dormit cu mine în pat, făcuse sul o cergă groasă pe care a pus-o pe mijlocul patului să delimiteze cele două părți. În somn se cocoșase pe ea și acum dormea răsfirat și cu fața turtită în perne. Am întins mâna și i-am atins palma. Mi-a strâns-o imediat și a început ușor să se trezească.

- Adela? m-a întrebat confuz.

- Da, eu și doar eu, i-am răspuns veselă.

- Cum ești? Te simți bine?

- Foarte. Nu am cuvinte să îți mulțumesc pentru aseară, atât pentru că ai încercat să îmi deschizi ochii cât și pentru faptul că m-ai scos vie din

cușca leilor. Ești un domn Mihnea și îi mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a trimis pe cineva ca tine.

- Ce cuvinte frumoase, draga mea, și nu toate meritate. Aș fi dat toată domnia din mine pentru puțin noroc, a continuat el ușor melancolic, dar asta e, ce să-i faci, unii cu norocul, alții cu principiile. Hai, draga mea, să nu ne mai plângem de milă, a încercat el să mă îmbărbăteze. Eu dacă încep ziua prost, așa îmi merge până seara, să nu tentăm providența, da?

S-a ridicat în fund și și-a întins corpul somnoros. Era un bărbat tânăr, frumos, atât la exterior cât mai ales la interior și m-am gândit că într-o zi o femeie o să găsească fericirea în brațele lui. Li doream asta din tot sufletul, dintre toți bărbații pe care îi cunoscusem în viața mea scurtă și zbuciumată el merita cel mai mult. Era singurul care încercase, chiar împotriva mea, să mă salveze, dezinteresat, fără să ceară nimic în schimb. Dar avea dreptate, nu toți aveam noroc. Oricât mi-aș fi dorit, tu Anton, erai alt fel de material și din păcate eu te voiam cu tot sufletul meu doar pe tine.

- Care e programul, cât mai stați aici, l-am întrebat.

- Din câte știu eu, mâine ar trebui să plecăm, dar nu ține de mine.

- Toți sau fără el?

- Adela, m-a dojenit el ușor.

A stat puțin pe gânduri ca și cum cântarea ce să facă.

- Dragă mea, o să îți spun ceva ce poate o să te doară, nu e treaba mea să ți-o spun, știu, dar eu îți vreau binele. Poimâine dimineață trebuie să fim la aeroport să prindem avionul spre Paris. Facem revelionul acolo, noiăștia de aici plus încă câțiva cu care ne întâlnim acolo. O săptămână o să fim păsări de noapte, numai beții și tot restul. Din câte știu eu, și știu bine pentru că la mine sunt biletele, nu e niciunul pe numele tău. Dacă te face să te simți mai bine nu e nici Bijou pe listă, dar asta nu înseamnă că o să fie călugăr acolo. Se întâlnește cu altcineva...

Am rămas blocată, fără cuvinte, aş fi vrut să îi răspund, dar nu îmi aminteam cum să transpun gândurile în vorbe.

- Îți vine să crezi sau nu, aseară, aici, au fost cuminți, probabil să nu se epuizeze pentru acolo, nu știu. Știu că te doare, a continuat în timp ce mă mângâia pe mână, dar înțelege, te rog. Îți spun asta ca să deschizi ochii. Nu e de tine, Adela!

Am încuviințat din cap, m-am ridicat și m-am dus să-mi dau drumul la apă fierbinte în cadă. Am făcut totul mecanic, fără să conștientizez nici măcar un gest, mintea îmi era goală și sufletul la fel. Rece, așa mă simțeam....

Când m-am întors nu mai era nimeni în cameră, patul aranjat și o cană cu cafea aburindă mă aștepta pe măsuța de lângă divan. Am băut-o încet, cu ochii pe geam, aiurea, pentru prima dată când stăteam la fereastra asta și peisajul nu-mi trezea nici un sentiment. Vișinul era tăcut, șocat și el. Nenorocitul mi-a luat și asta!

Când am coborât în cele din urmă m-a uimit liniștea. Orologiul din hol arăta 15.30. Așa de mult s-au epuizat aseară încât nici la ora asta nu se treziseră?

- N-au coborât încă? am întrebat-o pe prima servitoare care mi-a ieșit în cale.

- Au plecat deja, doamnă, m-a anunțat ea cu aceeași privire plină de milă de care îmi era atât de scârbă.

M-am întors și am avut noroc că nu mă depărtasem prea mult de scări și m-am prins de balustradă .

- Toți? am mai întrebat din pur masochism.

- Da, doamnă, toți.

Cu sforțări de voință am urcat treaptă cu treaptă.

În camera mea, pe divan, mă simt în siguranță printre pături și suspine. Atâtea valuri de nefericire peste câte am trecut, mi-au înghețat sufletul în mine. Nu-i nimeni lângă mine să mă sprijine, să mă îndrume, să-mi spună o vorbă bună. Ai plecat ca un hoț în mijlocul nopții, te-ai furișat. Să-ți fi fost rușine de faptele tale? Mă îndoiesc, deși îmi doresc să suferi măcar puțin, puțin și tu.

Îmi vine în minte scena de ieri, din brațele tale. Dulce inocență, sublim delir în brațele tale, sub buzele tale. Eu cea de ieri nu mai sunt, ieri eram încă tânără, azi sunt bătrână. Cum am venit la tine goală și doritoare, cu brațele deschise să te primesc exact așa cum ești tu, rău și nepăsător, și tu m-ai respins. Altruism i-ai zice tu, eu îi zic cruzime. Mi-ai zis că mă mai vrei așa pura, copilă. Dar până când? Nu te poți juca de-a Dumnezeu, Anton. Nici măcar tu! Ceasul ticăia și eu nu mai sunt ce-am fost. Nu-i paradoxal că deși vrei să mă închizi în timp, mă schimbi prin însăși felul tău de-a fii... Nici tu cel de ieri nu mai ești, acum te văd mai bine, te cunosc mai bine. Aveai dreptate, ți-am făcut statuie degeaba, ești rău, negru, putred...

Cât să suporte o inimă plină de iubire până să înceapă să plângă sânge? Iubire... Amintiri aiurea, alandala mă asaltează de nicăieri...bunica Lina când îmi spunea : „Stai domoală fată, vine ea dragostea și la tine". Mereu mi-a plăcut vorba asta. Îmi plăcea inevitabilitatea faptului, de parcă dragostea era datoare să vină. Că o meritam ori ba, era mai puțin important. Nu putea să mă sară, să mă ocolească sau să mă păcălească, ea avea să vină. Și totuși, răbdarea nu a fost niciodată punctul meu forte. Poate că m-am grăbit, mi-am dat inima prea repede, prea pe toată deodată. Nu mi-am păstrat nimic al meu. Mi-a fost foame de iubire cum mi-a fost și de mâncare...foame...de acolo mi se trag toate...

3 zile am stat în camera mea, singură, amețită, cu mințile rătăcite. Când veselă, când tristă, un excelent început de schizofrenie. De ce a trebui să vii și să strici totul? Tocmai când credeam că sunt bine, că noi doi suntem bine, ai venit tu cu ei și ai stricat tot! Aveai dreptate, Anton, toți aveau dreptate, chiar fusesem naivă. Servitoarele veneau, mă hrăneau, mă duceau de mână să îmi fac baie și eu ascultătoare îmi făceam. Mă întorceam pe divan și priveam zarea, câmpul, cerul.

Ai știut vreodată Anton cât am suferit eu după tine?

CAPITOLUL 7

După câteva zile s-a întors mama Smaranda și, cu mâna ei de general, m-a scuturat și mi-a spus că nu mai am voie să îmi plâng de milă, am suferit destul. Avea dreptate!

- Tot îl mai vrei, m-a întrebat ea compătimitoare?

- Mereu, i-am răspuns tristă. Dar încep să realizez că el chiar nu o să mă vrea niciodată și asta doare.

- Doamne, fată, ce ți-am făcut eu ție, mi-a șoptit ea în păr și m-a luat în brațe.

Era scundă, dar plină de putere și am simțit că mă încarc de la ea.

- Adela, fata mea, o să fie bine. Acum suntem două, ne ajutam una pe alta. Da?

- Da, mama Smaranda.

M-a mai strâns puțin cu brațele ei scurte și apoi m-a pupat pe frunte.

- Hai Adela să ne plimbăm puțin prin curte că prea te-ai gălbejit. Să vorbim despre viitor.

Mama Smaranda mi-a devenit mamă fără să vrea. Era bună în felul ei, direct și tranșant, și, dacă făceai abstracție de vorbele crude pe care nu se putea abține să nu le spună, ea chiar ținea la mine. Era rea doar pentru că nu știa să fie altfel. Mă simțeam bine lângă ea pentru că era liniștită și regăseam puțin din liniștea ta la ea. Liniștea aia care îți unge sufletul.

A fost puțin șocată și supărată când a aflat că am făcut doar opt clase și m-a făcut proiectul ei. A adus profesori și mi-a umplut timpul și așa am

început, oră cu oră, să nu mă mai doară când mă gândesc la tine. Mă gândeam în continuare la fel de des doar că acum aveam alte simțăminte, cu fiecare cunoștință nou dobândită mă simțeam mai stăpână pe mine, mai capabilă.

- La o femeie nu e totul să fie frumoasă, îmi spunea mama Smaranda. Trebuie să fie deșteaptă, când e deșteaptă e puternică. Să fie citită, să știe mereu mai mult decât bărbatul, dar să-l lase să câștige din când în când. Tu nu ești încă un caz pierdut. Ești deșteaptă de la natură, dar trebuie să fii șlefuită. E mult de muncă, dar sunt sigură că o să ne iasă. Pentru Anton, da?

Nu se putea abține să nu aducă vorba de tine. Și nici eu...

A trecut o lună în care nu ai venit. A trecut și anul nou și ianuarie era aproape pe sfârșite. Mi-am găsit în cele din urmă curajul să întreb:

- Mama Smaranda, vreo veste de la Anton?

A început să râdă.

- Dacă nu ai fi făcut cursuri în ultimele ore fără oprire aș fi zis că mă spionezi. Totuși, cum știi sigur că ai fost cu profesoara de română mai devreme o să iau întrebarea ta că pe un semn divin, draga mea. M-a sunat Anton, nu mă mai sunase de la Anul Nou.

- E bine, nu m-am putut abține să întreb.

- Da, draga mea, e bine. Sănătos dar obosit.

M-am întristat, știam eu de ce e obosit.

- Nu , draga mea, nu trage concluzii pripite, mi-a spus ea zâmbind împăciuitor când a văzut că m-am bosumflat. Poate că ai și tu dreptate, nu pot să te contrazic cu totul, dar a muncit. Să îl credem, da, să fim optimiste și să nu ne gândim la partea rea.

- A muncit?

- Draga mea, așa e, tu nu știi. Cum eu nu ți-am zis, el mă îndoiesc că a vorbit cu tine așa ceva. De anul trecut a făcut o firmă la București cu Dumitru Banu. Sunt asociați și de câteva luni se chinuie cu birocrație și aprovizionări să îi dea drumul. În industria metalelor, fac ceva piese pentru niște mașini străine și multe dintre materialele componente le vin din afară și a fost puțin greu pentru ei. Nu știu să îți explic mai bine, atât înțeleg și eu. Eu sunt cu ferma, cu registrele de aici, îmi știu partea mea. Anton e inginer după diploma. Nici asta nu știai?

- Nu, nu știam. Eram fascinată și puțin cuprinsă de remușcări; eu îți purtasem pică în fiecare zi din cele în care nu te-am văzut și am crezut mereu că te lăfăi în brațele femeilor și tu, săracul, munciseși. Poate că nu doar munciseși, e drept, dar totuși, era de bine.

- Draga de ea, ai dreptate, de unde era să știi. Prin sat se mai aud una, alta, dar niciodată de bine de băiatul meu...

- Mama Smaranda, chiar dacă s-ar fi auzit mie nu avea cine să îmi zică. Știți cum trăiam eu!

- Da, știu. Lasă, nu te întrista. Acum ești bine, și eu sunt bine și ne avem una pe alta și o să fim și mai bine. Mi-a luat palmele în mâinile ei și mi le-a strâns să mă încurajeze.

- Mai povestești-mi de Anton, am rugat-o. Vreau să știu totul despre el!

- Sunt lucruri pe care nu am voie să ți le spun eu, dar în ceea ce privește pregătirea academică pot să te luminez. A fost, este, un bărbat extrem de deștept. Poate că și d-asta mă doare atât de rău comportamentul lui. Dacă era un prost mă resemnam, îmi ziceam că asta e, nu poate mai mult. Dar el poate, e foarte deștept și asta înseamnă că ce face, face intenționat. Să mă rănească pe mine, să mă doară. Cu tine e altfel, nu cred că vrea să-ți facă rău dar nu poate altfel când te vede aproape de mine.

M-am abținut să îi spun că exact același lucru îmi spuseseși și tu odată, la beție. Ce rost mai avea să o rănesc și eu când ea era atât de conștientă de răutatea ta.

- A fost cel mai deștept din clasa lui mereu, liceul Sfântul Sava și apoi Politehnica. El a vrut în afară, nu prea se putea pe vremea lui Ceaușescu. Găsisem o portiță, ne descurcam noi, dar apoi s-a certat rău cu taică-su într-o seară și nu a mai vrut. Mă bucur măcar că a terminat-o pe asta. E bun în ceea ce face. Cel mai bun! De fapt el poate fi genial în orice își pune în cap. O să zici că vorbește o mama acum, dar nu e așa, el chiar e un bărbat extrem de deștept. D-asta draga mea trebuie să înveți tu acum atâta, ca să te poți înțelege cu el. Acum hai să facem câțiva pași pe afară să ne oxigenăm mințile și să ne facem poftă de mâncare. I-am zis bucătăresei să ne facă un tort pentru diseară, mă simt de parcă aș avea ceva de sărbătorit. Draga mea, o să ne îngrășăm și o să fim fericite diseară! Hai!

Ne-am plimbat prin aerul înghețat de ianuarie și m-am lăsat atrasă în optimismul ei. Anton, oare și tu te gândești din când în când la mine sau mă scoți din minte imediat ce pleci de aici? Anton, nu mă uita!

Au mai trecut doua luni în care nu te-am văzut și nu am vorbit cu tine. Pe mama Smaranda o suni în fiecare duminică dar niciodată nu ai cerut să vorbești și cu mine. Îmi e dor de tine, mă crezi? Un dor profund, care doare și mă îmbolnăvește pe dinăuntru.

Te-ai întors pe 1 martie, dimineața. O servitoare binevoitoare și-a băgât capul pe ușă clasei unde învățam de zor istoria și m-a anunțat că sosiseși și că vorbeai cu mama Smaranda în birou. Am zbughit-o fără să mai aud strigătele profesoarei și am alergat pe scări să te aștept la ușa biroului. Tocmai când am ajuns eu, ieșeai tu și ne-am ciocnit. Din inerție m-ai luat în brațe și eu mi-am deschis gura larg să-ți simt cu totul căldura și mirosul care îmi lipsiseră atât.

- Căprioaro, te-ai lovit, m-ai întrebat ușor alarmat.

- Nu, sunt bine! Mi-am ridicat ochii spre fața ta, fericită din suflet. Arătai mai obosit decât ultima dată, îmbătrânit puțin și de barba care îți umbrea acum obrazul. Brunet și întunecat, dar mai frumos ca niciodată pentru mine. Ochii tăi nu păreau cruzi, cum erau de obicei, ci binedispuși, ușor zâmbăreți. M-ai împins puțin și eu m-am abținut la limita să nu scâncesc de necaz că încerci să mă îndepărtezi.

- De mărtișor, mi-ai spus și mi-ai întins un buchețel de ghiocei prinși cu panglică răsucită alb-roșu.

- Flori? am întrebat șocată. Mi-ai adus flori? Mie? Flori? Parcă eram o moară stricată, repetând în gol același cuvânt. Ți-am luat florile din mână tremurând pe parcă îmi ofereai o coroană de aur.

- E 1 martie azi, căprioaro, ai uitat? Ți-ai pus palmele calde pe obraji pe care mi simțeam reci, m-ai tras spre tine și mi-ai pupat nasul. De emoție am închis ochii și am inspirat profund. Fie, te-am auzit ca prin vis cedând și apoi ți-am simțit buzele peste ale mele. Ușor, fin, sărutul tău a fost ca un fitil pentru mine, mi-a străbătut corpul ca un curent și mi-a făcut pielea de găină pe mine. A fost totuși prea scurt pentru că te-ai retras repede și acum nu m-am mai abținut și am gemut de frustrare.

- Căprioaro, nu fii nesătulă, mi-ai spus glumeț.

Mi-am deschis ochii și te-am privit prin ceață. Bărbatul meu frumos și cu sufletul întunecat. Era încă bunătate în tine, mică, dar te-ai gândit la mine și mi-ai dat din ea.

- Ce frumoasă ești căprioaro! Aproape că uitasem cât ești de dulce, ai continuat în timp ce îmi mângâiai obraji cu degetele mari. Nu știu ce ai tu, dar lângă tine mă simt liniștit cum nu mă simt nicăieri altundeva. Nu pot să fiu altfel, uite, și acum mă simt așa. O să încerc să mă întorc cât de curând pot, mi-ai promis și mi-ai dat drumul din brațe.

Ce? Nu!

- Pleci?

- Trebuie, am treaba. Am construit halele, ne-au venit din mașinării și scule. Avem treabă! E un proiect mare și avem mult de muncă. Mi-a mai dat mama acum niște bani pentru un transport care vine mâine și mă întorc să îl achit.

- Și apoi, am întrebat plină de speranță.

- Nu mă întorc, nu am timp.

- Știu, am încercat eu să nu par prea disperată. Mă bucur atât de mult că faci ceea ce îți place. Se vede pe fața ta că ești fericit.

- Fericit? E cam mult spus, dar ai dreptate, îmi place. Și dacă ne iese, o să fim bogați, mi-ai spus și ai râs cu râsul tău profund și vibrant. Erai atât de frumos!

- Pai și acum ești!

- Da, suntem, dar atunci o să fim obscen de bogați. Am încheiat și contractele. E chestie de timp și muncă și banii or să curgă. Vreau să îți fac un cadou, draga mea. Ce ți-ai dorii?

- Nimic, doar să vii tu pe aici.

- Ce dulce ești! Totuși, tot naivă, ai adăugat și m-ai mângâiat iar. Adela, nu visa minuni! Suntem ceea ce suntem!

De ce poți să fii ca focul de fierbinte și apoi să-mi torni o găleată de apă gheață în cap?

- Mi-ar plăcea orice cadou, nu am experiență să îți cer ceva anume, nu știu, orice îți place ție o să mă facă fericită. Numai ideea că e ales de tine și o să îl iubesc!

- Bine căprioaro, ne mai vedem!

M-ai mai pupat odată pe nas și ai plecat. Eu am rămas cu buchetul de ghiocei în mână și cu un gol imens în suflet ce amenința să mă lase fără aer. Îmi venea în minte un cuvânt care mă făcea să vomit. Frățește! Da, frățește, așa te-ai purtat cu mine. Deși eu tremuram de dorință și nevoie în brațele tale tu m-ai îmbrățișat și m-ai pupat ca pe o verișoară draga pe care nu o mai văzuseși de mult. Încă nu eram soția ta! Oare o să reușesc vreodată să te fac să mă vrei? Am respirat adânc și am început să mă calmez. Nu le poți avea pe toate odată, nu? Pe rând, trebuie să ai răbdare! Totuși, ziua începuse atât de frumos și tu fuseși atât de bun

cu mine. Am făcut o piruetă în rochia mea de domnișoară cuminte - doar așa mă îmbrăcam la cursuri - și am cotit spre gradină. Aveam nevoie de aerul curat și rece de afară ca să îmi scoată fierbințeala din sânge. Cu totul, a fost o zi frumoasă...

A trecut încă o lună până când am apucat să te văd iar, timp în care optimismul meu s-a mai diminuat cât de cât, dar am avut eu grijă să mi-l reaprind.

Buchețelul de ghiocei, acum uscat și presat într-un manual de-al tău din facultate pe care îl găsisem în bibliotecă, era cel mai puternic aliat. El, paharul de vișinată căruia mă mai abandonam când deveneam melancolică, camera mea liniștită cu fereastra fermecată, divanul pe care visam cu ochii deschiși seară de seară și mama Smaranda care era și ea aproape la fel de fericită ca și mine.

Învățam, zi de zi, însetată de fiecare informație nouă, petreceam ore întregi cu manuale în mână, fără să mă simt obosită, convinsă fiind că așa mă apropiam de tine. Timpul trecea...

Ai venit pe 30 martie, la începutul nopții și ai adus cu tine tot frigul și umezeala de afară. Erai iar beat și miroseai dulce a femeie. Nu te-ai oprit jos să mănânci, m-ai tras de mână după tine în camera mea, m-ai aruncat pe pat și te-ai încolăcit pe mine așa îmbrăcat cum erai. Dacă oi fi avut ceva speranțe că vrei altceva de la mine, acestea s-au evaporat rapid.

- Taci, Adela, sunt frânt. O să-mi bușească inima în mine de oboseală sau creierul de gânduri. Vreau liniște și somn!

Te-am încolăcit și eu cu brațele și am încercat să fac abstracție de parfumul de femeie ce ieșea din hainele tale, să mă concentrez pe mirosul tău, cald, cunoscut. Ți-am pus o mână la ceafă și ți-am mângâiat ușor părul de acolo, sălbatic ca și tine. Periplul a continuat spre obraji, pe barba crescută acum, întunecată și plină de vitalitate ca și tine.

Degetele mi-au alunecat spre gât atrase de zbaterile inimii sub piele. Chiar îți bătea ca nebuna, ca un galop se simțea. Cine știe ce demoni te mânaseră atât de repede aici, probabil că nici nu voiam să îi cunosc, m-ar fi rănit prea tare. Am simțit, ca o vibrație insinuantă, cum epuizarea mă cuprinde și pe mine, ușor, membru cu membru. Cu cât eram eu mai

copleșită, cu atât erai tu mai liniștit, mai aproape de somn. Când ai început să sforăi ușor, mă simțeam de parcă am alergat pădurea întreagă sub palmele crengilor.

Epuizată am închis ochii și iar timpul mi-a fugit printre degete. M-am trezit dimineața târziu la timp să îți văd spatele când ieși din cameră. Aș fi vrut să te strig, dar nu am îndrăznit. Mi-am pus palmele pe față și am respirat profund, plină de ciudă că irosisem iar o noapte în brațele tale. Erau atât de rare! Trebuiau prețuite, trăite, numărate secunde și respirațiile tale din ele și eu, ca o proastă, iar adormisem.

Am ieșit din pat și mi-am făcut în grabă toaleta cu mintea la tine. Am ajuns în salon la timp să vă prind la masă, pe tine cu micul dejun în față și pe mama Smaranda cu ceașca de cafea. Ea mâncase devreme și stătea acolo lângă tine doar ca să îți țină companie.

Am simțit scânteile din atmosferă încă de când am intrat. Tu erai cu capul în farfurie și mâncai metodic și mama Smaranda își coordonase înghițiturile de cafea cu ale tale. Niciunul nu s-a uitat la mine deși m-ați salutat.

- O farfurie pentru Adela, a cerut mama Smaranda pe tonul ei de coană.

Ceva nu era în regulă, o simțeam.

Masa a continuat la fel. Nici nu știu ce am mâncat, nu am simțit nici un gust. M-am bucurat totuși să văd că arătai mai bine; somnul făcea minuni pentru tine. Făcuseși de curând baie pentru că nu mai aveai barbă și în aer se simțea mirosul parfumului tău de dafin.

Să îndrăznesc oare să sper că și eu aveam partea mea de merit? Îmi spuseseși că doar la mine în brațe te simți liniștit și fusese evident că pentru asta ai venit. M-am simțit bucuroasă că îți puteam oferi cadoul acesta. Mi-am amintit!

- Mi-ai luat cadoul, te-am întrebat subit.

- Da, îl găsești sus în camera mea pe noptieră.

M-am ridicat iute plină de nerăbdare.

- Stai, m-ai oprit. Nu încă.

M-am așezat iar cuminte, dar nu am mai putut să fiu atentă la semnalele pline de cuțite ascuțite dintre voi. Eram fericită că nu mă uitaseși, emoționată și fără pic de stare. Am început să bat din picioare încet pe sub masă, nervozitatea trebuia să iasă pe undeva, nu?

- Stai locului, Adela, m-ai certat tu. Știi că nu îmi place agitația și gălăgia. Fii o doamnă, nu o copiliță mucoasă!

Am făcut ochii mari. Asta de unde mai venea? Apoi am înțeles, iar îți vărsai nervii pe mine și eu nu puteam să mă apar, decât să îmi cer scuze că eram omul nepotrivit la momentul nepotrivit.

- Scuze, nu mai fac.

Te-ai întors îmbufnat în farfurie. Curând masa s-a sfârșit. Te-ai ridicat, ai venit la mine și mi-ai întins mâna să mă ridic și eu. Mi-ai luat obrazii în palme, așa cum îți plăcea ție, și m-ai pupat ușor pe buze de față cu mama Smaranda.

- Mulțumesc pentru aseară!

Apoi te-ai întors, ai salutat-o regal pe mama Smaranda și ai ieșit din cameră. Am întrebat-o din priviri ce se întâmplă, a ridicat din umeri ca și cum ar fi ceva neimportant și a zis:

- E iar măgar!

Nu am mai stat să analizez și am fugit pe scări spre camera ta să îmi iau cadoul promis.

Pe noptieră era o casetă pătrată, neagră din catifea. Cu mâinile tremurânde am deschis-o și am privit înmărmurită la șiragul de perle perfecte din fața mea. Un colier de perle și doi cercei micuți, cel mai frumos lucru văzut în viața mea.

Deși eram convinsă că costaseră o avere m-am gândit plină de demnitate că nu asta era important. Chiar nu era! Era important că erau pentru mine, alese de tine, simbolizau că te-ai gândit la mine, că poate ți-

am lipsit puțin.

Acela a fost începutul și a devenit curând o tradiție. Bijuteriile au devenit plata mea în anii care au urmat. Cu cât te iubeam mai tare cu atât mai multe primeam. Eu dădeam sentimente, părți din sufletul meu și primeam în schimb pietre reci, divers colorate. Niciodată în viață nu mi-au plăcut bijuteriile!

Când m-am întors să cobor după tine să îți mulțumesc m-a șocat ordinea din camera ta. Adică era normal să fie curată, doar erai stăpânul, dar asta era golită de orice urmă de-a ta. Nimic de-al tău nu strica ordinea perfectă a puținului mobilier, nicio pată personală.

Plecaseși deja! Iar dusul rece obișnuit. Doar așa era cu tine, una caldă, apoi alta atât de rece încât uiți că ți-a fost vreodată cald. Nici nu mai avea rost să mă grăbesc, puteam să pun pariu că ai pus piciorul în mașină în aceeași clipă când eu am pus primul pas pe scări și acum erau kilometri distanță între noi. Oare când o să te văd iar? Gândește-te la mine, Anton! Nu mă uita!

CAPITOLUL 8

Era vineri dimineața și mama Smaranda mă evitase de trei zile de când plecaseși tu. Nu știu de ce, nu înțelegeam. Părea mereu pierdută pe gânduri și când mă apropiam de ea să o întreb de vorbă sărea brusc și fugea din cameră sub pretextul unei treburi urgente. Seara, la masă, lua registrele contabile cu ea și cerea atât de multă liniște încât te dureau urechile.

Vineri m-a luat din pat cu noaptea în cap. Am sărit speriată când a intrat în cameră și a început să urle să mă trezesc că avem treaba.

- În 20 de minute să te văd jos. Avem treabă la oraș. Nu lua nimic cu tine, luam ce ne trebuie de acolo.

Atât mi-a zis și a ieșit. M-am dat jos și m-am pregătit de parcă dădeau turcii. În 15 minute eram jos, e drept că nu aveam părul impecabil pieptănat sau cea mai modernă costumație, dar mama Smaranda nu e dintre oamenii pe care vrei să-i dezamăgești.

M-a tras de mână și m-a dus în curte la mașină unde m-a împins pe bancheta din spate.

Cred că nu se treziseră încă toți cocoșii, atât era de dimineață.

Mi-a aruncat un sandviș și o sticlă încă fierbinte cu cafea și mi-am dat seama că avusese răbdare cu mine, bucătăreasa o încasase mult mai devreme.

- Hai! i-a zis ca un adevărat general șoferului.

Mi-am mâncat sandvișul și mi-am băut cafeaua în liniște și am încercat să fiu cât mai mică posibil pentru că era limpede că mama Smaranda nu era în cea mai bună dispoziție și nu aș fi vrut să îi sară pe mine.

Am privit pe geam la imensitatea de câmp ce părea întunecată și misterioasă sub lumina răsăritului. Culoarele erau splendide, trecerea de la movul profund al răsăritului, la trandafiriu și apoi la lumina plină a soarelui a fost sublimă.

La sol, câmpul era acoperit de un strat gros de ceață, o pătură opacă părtașă la aventura noastră.

Toate astea, combinate cu nervozitatea mea crescândă ce nu mă lăsa să duc la bun sfârșit nici un gând, îmi dădeau o senzație de irealitate, de parcă nu mă trezisem încă din vis.

În încercarea disperată de a mă ancora în realitate, am început să număr bornele kilometrice. Curând am început să picotesc. Nu știu când timp am moțait dar am auzit-o pe mama Smaranda tușind și m-am trezit speriată cu gândul că e ceva greșit să fiu prinsă dormind. Mi-am reluat îndeletnicirea cu numărutul bornelor.

Era lumina clară, de zi de acum și după cum strălucea soarele se anunța o zi frumoasă. Totuși, fiorul din sufletul meu, mă zgândărea subtil și mă anunța că s-ar putea să nu am într-u totul dreptate. După o vreme, pentru că așa sunt eu nerăbdătoare și curioasă din fire, după vreo ora când peisajul a început să se schimbe și din câmp au început să apară case mari și frumoase, am cedat:

- Unde mergem mama Smaranda?

A râs scurt.

- Chiar mă gândeam eu cât mai rezisti. Acum, dacă tot ai deschis vorba, hai să-ți zic ce am avut pe suflet zilele astea. A fost evident?

- Da, s-a văzut că vă frământă ceva, dar am zis că dacă vreți să știu ce, mi-ați fi spus.

- Deșteaptă fată! Da, dar problema e că ce aveam eu pe suflet pe afectează și pe tine și nu știam dacă să te supăr sau nu. Dar azi-noapte m-am hotărât. Gata, ne-a ajuns să fim lăsate pe dinafară, să așteptam

să vină acasă și să ne dea un os din când în când ca unui câine vagabond. Eu sunt mama lui, tu nevasta. Dacă el nu ne include în planurile sale, ne includem noi. Nu-i așa?

- Așa-i, am încuviințat puțin speriată. Orice plănuia ea e clar că tu nu știai și nu cred că ai fi aprobat. Ce facem mai exact?

- Când a venit zilele trecute mi-a cerut în primă instanță bani pentru un transport. Ultimul spunea el, apoi e gata, dau drumul. Apoi, i-a scăpat că vineri sărbătoresc deschiderea. Ce frumos, i-am spus eu, venim și noi. Să vezi ce față a făcut, de parcă l-am pus să inghită un ou de rață clocit. Nu se poate, mi-a zis el, nu-i de voi. Adică cum nu-i de noi, am sponsorizat îndeajuns orice faceți voi acolo încât să îmi cumpăr un loc la porcăria asta de petrecere la care nu te-ai gândit să mă inviți. Mama, fii rezonabilă, mi-a mai spus, chiar nu-i de voi! Uite draga mea, Adela, că nu pot să fiu rezonabilă. Azi mergem la oraș să ne luăm haine de petrecere și diseară ne ducem la una. Nu orice petrecere, ci chiar petrecerea care nu-i de noi. Nu-i palpitant, draga mea?

- Că-i palpitant nu încapă discuție, mama Smaranda, să nu fie prea palpitant asta e problema.

- Nu mă deprima Adela! Mi-a luat câteva ore din noapte să mă hotărâsc să trăiesc aventura asta și acum aproape am ajuns. Ce-i făcut, e bun făcut!

Și am tăcut. Adevărul e că pe undeva îi dădeam dreptate. Și eu mă saturasem să tot aștept, și eu voiam să se mai schimbe lucrurile între noi, să mai avanseze, pentru că orice lucru care începe trebuie să aibă și un deznodământ. Așa e firesc, asta e rostul lumii.

Cu tine eu rămăsesem suspendată. Nici copilă, nici nevastă, nici dorită, nici dată la o parte de tot. Tot iureșul asta de du-te, vin-o, așa pe jumătate, nici prea mult, nici prea puțin, era epuizant.

Simțeam și eu, ca și mama Smaranda, că trebuia făcut ceva din partea noastră. Tu era evident că erai mulțumit cu viața ta exact așa cum era.

Eu acasă, somn ușor, tu la București cu viața ta epuizantă.

Știam că fusesem o intrusă în viața ta, că nu am fost o clipă alegerea ta conștientă, că nu m-ai vrut. Dar, în apărarea mea, pot spune că nici nu

m-ai respins! Puteai să fii bărbat, să pui piciorul în prag, să zici nu! Acum, când știi de afacerea ta înțeleg că mama Smaranda te-a șantajat că nu te sponsorizează dacă nu te căsătorești să intri în rândul lumii. Asta e clar, dar puteai lua pe oricare alta! Tu m-ai acceptat pe mine, probabil din lene, probabil din nepăsare. Am fost o alegere acceptabilă și pentru tine așa cum fusesem pentru mama Smaranda. Cineva care nu-ți poate face prea multe probleme, cineva care să nu-ți deranjeze viața ta bine pusă la punct. E, uite că nu mai merge!

Am adunat în cinci minute de gânduri atâția nervi în mine încât nu știu de care dintre noi două trebuia să te temi mai tare. Până aici ți-a fost, Anton!

- Mama Smaranda, hai să îl facem praf și pulbere!

Surprinsă, s-a întors cu o figură amuzată spre mine.

- Știam eu că o să ne înțelegem bine. Îl mâncam cu fulgi cu tot!

Bucureștiul e altceva. Chiar și eu, țărancă neieșită niciodată din satul ei, simțeam instinctiv că nu am cum să înțeleg complexitatea orașului, măreția și decăderea.

Am tăcut cuminte pe locul meu și am privit cu ochii larg deschiși, înfometată de cunoaștere, străzile lungi și largi pe care oameni mulți, pestriți, frumoși și urați laolaltă șiroiau ocupați. Mi-au plăcut la nebunie și m-au înspăimântat până în măduva oaselor cele 30 de minute cât am făcut până la destinație. Aici trăiai tu, Anton? Cu asta trebuia să mă obișnuiesc eu că să te înțeleg mai bine?

Mă simțeam amețită de-a binelea atunci când mașina a oprit și mama Smaranda m-a tras după ea.

- Hai, până aici poate să ne ducă cu mașina. De aici o luam pe jos până la bancă.

- La bancă? am întrebat confuză.

- Acolo ținem bijuteriile de familie, în seif. Doar nu ne-om duce diseară la petrecerea asta fandosită mirosind a vaci! Trebuie să purtam diamante și Chanel, draga mea. Eu sunt mama și tu nevasta, bijuteriile coroanei, și o să ne prezentăm pe măsură.

Dumnezeule, în ce mă băgasem!

Bijuteriile erau superbe! Un sertar larg și puțin adânc pe care stăteau aranjate frumos, pe paturi de catifea, seturi întregi de pietre splendid lucrate. Îți luau la propriu respirația și înțelegeam privindu-le de ce atâția oameni își vânduseră sufletul diavolului pentru a poseda ceva atât de frumos. Mama Smaranda părea și ea în transă, puțin melancolică.

- Tatăl meu a fost din vechile familii nobiliare. Bunicul a fost baron și comuniștii i-au luat titlul. Noi am avut bani din neam, case, averi. Astea mi-au rămas de la el, mi-a spus încet în timp ce mângâia ușor un colier cu pietre albastre. Eu nu am fost ca tine Adela, o femeie frumoasă. Eu am fost bogată, mereu deșteaptă, dar urată. Tatăl lui Anton a fost un bărbat extrem de frumos care m-a luat pentru bani și care nu m-a suportat o clipă din cei 33 de ani cât am locuit în aceeași casă. M-a urât! Și eu, ca și tine acum, nu am putut să nu îl iubesc. Semăna cu Anton, îți poți da seama cum de nu i-am rezistat.

Am tăcut cuminte să nu o scot din reverie. Nu părea tristă, poate puțin împăcată, senină ca și cum îmi povestea viața altcuiva, nu drama vieții ei.

- Bijuteriile astea costă o avere. Sunt vechi și mânjite de sângele multor oameni. Mulți, de-a lungul timpului au tânjit la ele și au făcut vărsare de sânge pentru a le avea. Anton bătrânul le-a vrut și el. Tata i-a promis că i le da dacă îi face un nepot. Deja trecuseră ceva ani de la căsătorie dar el și-a calcat pe inima, a venit la mine cu măsură, calculat, când știa că pot rămâne gravidă și în trei luni am rămas grea. Atunci s-a dus la tata și i le-a cerut. Tata i-a zis că după ce nasc. Când eram în chinurile facerii, omul meu nu a fost lângă mine, ci lângă tata să îi ceară averea. Tata i-a râs în nas și i-a zis că niciodată nu a avut de gând să i le dea. Că nu o destul de bărbat să aibă pe mână așa ceva, că a fost un fraier atât de ușor de dus de nas, că lăcomia lui l-a făcut de râs. Multe

lucruri d-astea... Nu-ți pot spune ce scandal a ieșit. Monstru! Concluzia a fost că acum soțul meu avea două ființe pe care să le urască, eu și fiul lui. Cu timpul s-a mai înmuiat față de el. Băiatul creștea drept, frumos, ca un brad. Și îi moștenea cruzimea ceea ce făcea inima în el să crească. A ținut la el, sunt convinsă, dar cu măsură, niciodată complet. Poate că atât putea el să țină la cineva...

S-a întors spre mine cu un zâmbet ușor pe față, probabil prinsă în vreo amintire. Oare așa o să fie și viața mea? Oare așa o să ajung și eu, din dragoste pentru tine, Anton, cu o față care nu poate să exprime bucuria? Cu sufletul murdărit de suferință, de iubire neîmpărtășită? Mama Smaranda a icnit surprinsă când a dat cu ochii de mine, parcă uitase unde suntem și că și eu sunt cu ea.

- Off, mi-am plâns destul de mila. Nu știu ce m-a apucat, așa deodată. De la pietrele astea mi se trage, a adăugât și încercat să râdă puțin să mai destindă atmosfera. Hai, draga mea, alege ce-ți place pentru diseară!

M-am apropiat speriată de ele. Habar n-aveam ce să aleg. Toate erau superbe.

- Nu știu, mama Smaranda. Nu mă pricep, am râs și eu pe același ton fals.

- Atunci aleg eu pentru tine. Uite, asta cred că e perfect, mi-a zis în timp ce lua de pe catifea un colier plin și lat, argintiu încrustat cu pietre de diferite mărimi și nuanțe de albastru. O împletitura sublima de care nu mă simțeam demnă din moment ce nici măcar nu știam numele elementelor componente.

- Sunteți sigură, am întrebat puțin speriată. Parcă e prea mult, îmi e frică să îl port. Dacă se întâmplă ceva, am adăugât eu repede, în hiperventilație la începutul unui atac de panică.

- Sunt sigură! Mi l-a pus la gât și m-a întors spre o oglindă mică, ovală în suport. Uite ce bine îți vine, părul tău negru se potrivește de minune ! A fost al bunicii mele. Ea a avut noroc în dragoste, bunicul a adorat

pământul pe care călca. Colierul asta ți se potrivește pentru că aduce cu el energie pozitivă, mustește de iubire. Poate îți aduce noroc, draga mea! Fie că seara asta să fie începutul unei alte vieți, a mai adăugat enigmatic.

A mai luat de acolo cerceii asortați și setul vechi de perle pentru ea și am plecat să ne cumpărăm rochii.

Nici aici nu a fost alegerea mea, nu aș fi știut în primul rând ce se poartă în asemenea ocazii și apoi, chiar dacă aș fi ales eu, nu aș fi îndrăznit niciodată să port o asemenea rochie.

Neagră, lungă, fluidă, simțeam că e neterminată, că îi lipsește partea de sus. Era prea decoltată după părerea mea, prea multă piele goală, prea îndrăzneată.

Atât mama Smaranda cât și vânzătoarea au încercat să mă calmeze, nu era chiar așa, îmi spuneau ele, doar că nu eram eu obișnuită, era chiar o rochie cuminte. În plus, colierul necesita umerii goi. Pantofii, alt chin! Am tăcut și am înghițit-o și pe asta, Anton, pentru tine!

Apoi ne-am dus la o cafenea să ne tragem sufletul și bine am făcut, pentru că a fost singurul moment de respiro din ziua asta nebună.

Au urmat salonul de înfrumusețare unde am pierdut câteva ore, am urlat de durere și spaimă, dar de unde am ieșit complet schimbată. Când m-am privit în oglindă am înțeles de ce femeile se supun conștient atâtor chinuri. Mama Smaranda, deși scundă și rotundă, se înfoiase de mândrie și îmi părea mai înaltă.

- O să îi iasă ochii din cap ca la melc când o să te vadă! Ești atât de frumoasă, fata mea!

Mi-a crescut sufletul în mine când am auzit-o așa. Îmbărbătată, am plecat să închiriem cameră la hotel pentru că mama Smaranda a zis că nu e o idee bună să ne ducem direct acasă la tine, unde se ținea petrecerea pentru că, oricât de frumoase eram, nu ne puteam da seama cum urma să reacționezi tu; poate hotărâi să ne închizi în cameră și atunci toate ar fi fost în zadar!

Timpul a trecut prea repede parcă, mi-a zburat printre degete. E deja asfințitul și eu mi-am pierdut tot curajul. Tremur în interior de spaimă,

teamă, emoții, nici eu nu le mai știu numele.

La exterior sunt gata; fiecare părticică din corpul meu a fost frecată, lustruită, cremuită, farduită și aranjată până la perfecție. Rochia vine turnată, pantofii mă fac să mai simt măreață, colierul, deși apasă greu și simt că mă strânge de gât, îmi dă putere; el reprezintă ceva, eu sunt cineva pentru că îl port. Părul e ridicat, ceafa e goală.

Mama Smaranda, după ce a băut un pahar de coniac pentru curaj, râzând, mi-a dat cu parfum acolo și mi-a zis:

- Sper să te pupe Anton aici, arată atât de drăguț gâtul tău! Hai, Adela, destinde-te! Bea un pahar! Ce-o fii, să fie!

Am luat paharul cu mâna tremurândă și am început să îl sorb. Coniacul avea gust străin, de înșelăciune, și m-am trezit că îmi e dor de vișinata mea.

- Adela, uita-te la mine! Ca să ne iasă treaba trebuie să avem o anumită atitudine. Nu așa ca tine, miel de dus la tăiat în ziua de Pasti. Fată, tu ești nevastă-să! Oricine o să fie acolo, nimeni nu e mai îndreptățit ca tine! Înțelege! Fii demnă de numele pe care îl porți! Totul vine din cap, dacă acolo ești conștientă de locul tău în lume, o să fie evident și pentru ceilalți. Acum ești doamna Adela Anton. Ai înțeles? Fii doamna Adela Anton!

Mi-a dat doua palme ușoare de îmbărbătare care mi-au înroșit obrajii, m-a forțat să beau coniacul și apoi m-a tras după ea la mașină. Am plecat!

Casa ta, mare și frumoasă, nu era departe de hotel. Drumul cu mașina a fost scurt, ceea ce a fost bine pentru că nu am mai avut când să încep iar să mă sperii și să bat câmpii, și rău, pentru că atunci când am intrat în holul mare și am dat cu ochii de o oglindă mare, veche, am constatat că încă nu îmi dispăruseră urmele de palme de pe obraji. Mi-am pus palmele pe ei speriată.

- Lasă-i, mi-a zis mama Smaranda și m-a luat de mâini, sunt fragezi și frumoși. Crede-mă, toți or să tânjească după tine în seara asta. Ești o comoară, draga mea!

Îmi mai spusese mie cineva odată asta și uite unde ajunsesem! Chiar așa, unde ajunsesem? În buricul târgului, în București, în imensa casă a prea-frumosului meu soț, cu mama soacră de mână după ce o zi întregă m-a răsfățat. Să nu mai spun de colierul de la gât! Nu ajunsesem chiar rău, nu?

M-a luat de mână și m-a tras după ea. Holul larg dădea în stânga într-o sală mare ce se lega cu alta prin niște uși înalte, aidoma celor de la conac. Tavane înalte, draperii grele, mobilier vechi și impecabil. O casă burgheză înghețată în timp. Oameni mulți, parfumuri scumpe, miros de țigări fine și râsete cristaline.

Puteam să pariez că mama Smaranda știa să-și facă intrarea! Mi-am lăsat ochii să rătăcească pe pereți în timp ce vuietul s-a liniștit și am simțit rând pe rând perechile de ochi ațintite pe noi. I-am coborât la timp să te văd pe tine înghețat, cu ochii larg deschiși privind-ne. Să fi fost surpriză că ne vezi la tine în casă, sau surpriză că mă vezi pe mine atât de frumoasă?

Speram că a doua parte. Ți-ai plecat privirea, ai respirat profund, ți-ai lăsat paharul din mână pe masă și ai plecat spre noi. Eu am încetat să respir în același moment. Nu te-ai mai uitat la noi, ai venit instinctiv, drept, pe culoarul pe care oamenii îl făceau în fața ta. Când ai ajuns ți-ai ridicat privirea. Nu erau nervi în ea, dar nu erau nici alte sentimente, era goală, de necitit.

- Sărut-mana mama, ai zis și i-ai ridicat mâna și ai pupat-o. Adela, ai adăugat și ai făcut la fel cu a mea.

Palma ta era caldă și uscată, a mea rece, tremurândă și umedă. Mi-ai dat drumul mult prea devreme, aș mai fi vrut să mai ții.

- Haideți să vă prezint câteva persoane, ai mai zis și ne-ai luat pe fiecare de un braț. Apoi, aș vrea să bem un pahar în birou, ai adăugat mai încet, doar pentru urechile mamei Smaranda. Deci nu era totul bine, nu urma să scăpăm chiar atât de ușor.

Ne-ai plimbat prin lumea pestriță căreia le-am uitat numele exact după ce tu l-ai pronunțat. Aveam mâncărimi, nu mă puteam concentra. După

câțiva metri făcuți, mult prea devreme pentru mine, ne-ai dat drumul la brațe și ți-ai băgât mâinile în buzunarele pantalonilor, parcă ne-ai fi spus, gata cu surpriza, acum realizez ce ați făcut și chiar sunt supărat.

Am încercat să nu mă las afectată, mi-am continuat teatru, pentru că după ce intri în horă trebuie să joci, nu-i așa? Am zâmbit frumos tuturor, le-am strâns mâinile cu căldură și nu am uitat să îmi țin umerii drepecți, mândră de cine sunt!

I-am zâmbit și i-am strâns mâna călduros până și domnișoarei blonde, îmbrăcată tot în galben, rumenă și pârăguită că o pară de vară, care s-a băgat în mine prin lateral și a venit în față nepoftită, lângă brațul tău. Ea se uita urât la mine, cu privirea rea a femeilor cunoscătoare. Atunci când și-a băgat mâna subțire pe sub brațul tău am simțit în inimă o tăietură adâncă. Nu iar, îmi venea să strig!

Aceasta nu semăna cu cealaltă. Până și eu vedeam diferența. Bijou fusese de distracție, un accesoriu pe care îl folosești departe de ochii lumii și cu care te jenezi să apari în public. Cea din față mea era versată, asta era cuvântul.

Fața frumoasă, de inimă, ochi mari și isteți, buze senzuale atent rujate. O păpușă perfectă în aparență.

Am simțit-o pe mama Smaranda lângă mine cum se bătoșează și mi-am întors fața spre tine, Anton, și, deși mă durea inima în piept, nu te-am ajutat deloc, nu ți-am făcut situația mai ușoară. Am așteptat cuminte, cu fața impasibilă, să continui tu jocul.

- Doamnele Anton, mama mea și Adela, ea ești Clara.

Pe bune? Doar atât?

Te-ai debarasat de brațul ei și ne-ai făcut semn să te urmam. După mica scenă era clar că nu mai avei chef să continui dansul pe gheață așa că ne-ai făcut semn să te urmăm afară din cameră.

Biroul tău era închis mobilat și cu multe cărți. Atât am apucat să văd pentru că ai explodat:

- Ce joc e asta? Hai să ne batem joc de fraier? De ce ai venit mama și ai adus-o și pe Adela cu tine? Nu ți-am zis destul de clar că nu vă vreau aici? Adela, nu am fost eu destul de evident de-a lungul timpului că nu te

vreau lângă mine? Să-ți întrec în cap, odată pentru totdeauna, te-am acceptat de nevastă doar pentru că nu am avut altă opțiune. Am zis că o să fie bine pentru amândoi, tu nu mai mori de foame și eu împlânzesc șerpoaica. Dar nu, femeia s-a emancipat. Nu mai e țărăncă să se sature cu mâncare, acum vrea sentimente. Adela, eu nu te iubesc! Înțelegi? Eu am viața mea aici! De ce nu vorbești? Spuneți ceva! Mama!

- Dacă nu ai mai răcnii, poate am apuca și noi să spunem ceva. Ți place sau nu, sunt mama ta. Casa e încă pe numele meu, sunt acționară la firma, e dreptul meu. Adela e soția ta și are aceleași drepturi. Nu mai fii jigodie, fata asta a fost până în iad și înapoi pentru tine, și pe tine te doare în cur! Dacă e să urla la cineva, urla la mine, ea e nevinovată!

- Mă faci să râd, sincer. Asta ar trebui să mă impresioneze? Ce să zic, mă emoționează până la lacrimi! Ai impresia că îmi pasă? Nu îmi pasă! Și dacă tu crezi că așa o să te iert, iar te înșeli, mai rău acum. Niciodată nu o să te iert!

Mama Smaranda, așa mică cum e, a țâșnit și într-o clipă obrazul tău era roșu, mai roșu decât ai mei. Nu mi-a venit să cred! S-a întors apoi spre mine:

- Hai, mergem, gaura asta de viermi nu e de noi.

- Nu, am zis din inerție, nici nu am realizat că am zis cu voce tare decât atunci când mama Smaranda a făcut ochii mari. A cântărit puțin și a decretat:

- Fie, faci cum crezi. Îl trimit pe șofer să te aștepte și să te aducă la hotel când te sature de colcăiala asta.

Apoi a ieșit și a trântit ușa după ea. Totul s-a petrecut atât de repede încât nici eu, nici tu nu am apucat să reacționăm.

Tu te-ai întors cu spatele, te-ai îndoit și te-ai sprijinit de birou și ai încercat să te calmezi. Respirai atât de zgomotos încât îmi era teama să nu te deranjeze sunetul. După un timp, ți-ai revenit.

- Adela, mi-ai zis cu o voce răgușită, obosită, am fost măgar că am urlat la tine. Ce ți-am spus e adevărat, nu asta vreau să retrag, ci tonul. Tu ai fost mereu bună cu mine, blândă și nu meritai să țiip la tine.

Nuuuu, îmi vine să țiip, dar evident, ca de obicei, nu o fac.

- Dacă ți-am dat eu vreodată speranțe deșarte, îmi pare rău. Nu știu ce se întâmplă cu noi doi, de ce nu te vreau cum mă vrei tu. Chiar ești frumoasă! În seara asta când te-am văzut am rămas cu gura căscată. Nu credeam că poți fii așa!

Te-ai ridicat și te-ai întors spre mine. Nu ai venit spre mine să mă atingi și mi-a părut bine, nu cred că aș fi suportat atâta blândețe în timp ce cuvintele tale tăiau în carne vie.

- Probabil faptul că mama te-a ales pentru mine, că încearcă atât de mult să mi te bage pe gât, e un zid peste care nu pot trece. Mai e faza că tu ești încă inocentă, atât de pură și mie mi se pare un sacrilegiu să te stric. Sunt un ciudat, știu. Poate și pentru că mie mi se îndeplinesc, în general, toate dorințele, și tu te încapățânezi să lupți împotriva voinței mele. Ți-am mai spus, nu pot să exprim exact în cuvinte. Acum sunt și o epavă emoțională, chiar m-a dat peste cap venirea voastră.

- Ce are ea și eu nu am, m-am auzit șoptind.

Ți-ai pironit ochii în ai mei, am văzut că te abții să nu zâmbești. Știai la cine mă refer fără să îi zic numele. Măcar eram amuzantă, nu?

- Fizic, are mai puțin. Ești foarte frumoasă! Să zicem că ea știe să mă satisfacă. O știu de mult, ne cunoaștem bine și ne toleram la fel.

- Poate că și eu aș ști dacă m-ai învăța, ți-am spus plină de speranță.

Ai râs.

- Sunt ultimul care ar putea să te învețe. Nu am răbdare, mă enervează stângăcia. Eu sunt un bărbat cu toane, Adela. În pat îmi place

să fiu răsfățat, să fiu eu cel satisfăcut, nu-mi place să mă chinui să storc plăcere din parteneră. Sunt egoist ai putea spune, dar adevărul e că nu îmi pasă.

- Ești un trist tu așa, de cele mai multe lucruri nu îți pasă. Îți pasă cu adevărat de ceva?

- Uite o întrebare bună care merită gândită. Da, sunt un trist. Probabil că trebuia să mă apuc de scris poezii la cât de trist sunt, ai mai zis râzând. Nu, Adela, nu sunt trist. Sunt doar mulțumit cu viața mea exact cum e ea.

- Eu nu sunt cu a mea!

- Ghinionul tău! Eu, dacă îmi amintesc bine, ți-am făcut un cadou de ziua ta, de 19 ani...

- Adică?

- Adică nu îți amintești vorbele mele și îmi spui să ești moartă după mine? Ți-ai ridicat sprânceana și mă privești de sub ea, amuzat la maxim.

Mie îmi vinea să te lovesc cu ceva, să-ți șterg expresia îngânfată de pe față.

- Ba îmi amintesc. Mi-ai oferit libertatea. Dar nu știu ce înseamnă asta!

- Adela, nu îi poți spune inimii pe cine să placă...

- Și nici pe cine să nu placă, am adăugat.

- La fel de adevărat! Deși eu cred că sunt mai mult fructul oprit, mă vrei pentru că nu poți să mă ai.

- Aș fi vrut e să fie atât de simplu, Anton. Poate că îți pare absurd să-ți spun că te iubesc atât când între noi au fost mai mult tăceri, mai mult

absențe. N-am fost niciodată împreună, dar eu te-am simțit mereu aproape. Mă crezi?

- Să zicem, spune pe un ton ca și cum i-ar fi frică să mă creadă. Ce-ți spun eu e că nu o să fiu ipocrit, tocmai eu, să fac pe lupul moralist. Dacă vezi ceva și îți place, nu ezita, nu o să mă rănești, draga mea. Nu o să simt că mă înșeli! Dacă eu nu te vreau, asta nu înseamnă că alții nu te-ar putea găsi irezistibilă. Și cine știe, poate după ce o să fii mai experimentată, chiar eu o să te găsesc irezistibilă. Râde ușor, încurajator. Trăiește-ți viața, draga mea, fi liberă!

- Dar eu te vreau doar pe tine, Anton! i-am spus disperată

- Dacă mă vrei pe mine, vin-o în lumea mea. Măcar așa putem fi prieteni.

- Anton, tu vrei să fiu o curvă ca aia de dincolo?

- Draga de ea, eu pot doar să sper. Stai liniștită, oricum nu cred că e destul material pentru așa ceva în tine.

Și iar am eșuat în fața ta, iar nu eram destul...

- Fie, de dragul jocului, pe cine îmi recomanzi?

- Mmm, îmi spui gândindu-te sincer pe cine recomanzi soției de amant. Nu știu pe cine da, dar știu sigur pe cine nu. Nu pe Mihnea! El e din cel cu pirostria și, draga mea, chiar dacă nu poți să mă ai așa cum vrei tu, nici nu mai poți să scapi de mine. Noi, cei din familia Anton, nu divorțăm. Niciodată!

- Atunci Mihnea să fie, am zis și eu pe același ton și ți-am întors spatele.

M-a oprit vocea ta exact când deschideam ușa:

- Adela, nu uita că pe el o să-l rănești la final, nu pe mine!

Am trântit ușa cu aceeași atitudine ca mama Smaranda dar am mai apucat să îl aud:

- Banule, ai fost aici de la început?

- Fugeam de circ și-am dat de taică-su, i-a răspuns Dumitru Banu și am găsit putere, ca în umilința supremă ce mă gătuia, să mă simt și nervoasă pentru că cineva din exterior, un străin, fusese părtaș la cel mai jos moment din viața mea.

Mi-am înghițit fierea, am intrat în salon, am luat primul pahar de băutură pe care l-am găsit fără să îmi pese al cui e și am plecat în căutarea lui Mihnea, în speranța că o să-l găsesc în cloacă.

Nu l-am găsit, întârzia după câte am putut să aflu. M-am pierdut în mulțime și am început discret să socializez. Toți se purtau frumos cu mine, mă periau cum s-ar spune, și eu am avut pentru prima dată conștiința faptului că soțul meu e un bărbat important, cu putere. De fiecare dată când dădeam ochii de Clara, schițam un zâmbet mic, ironic ce o făcea să arunce cu scânteii din ochi. Ea trebuia să se simtă în plus, nu eu!

Au venit și întârziații, Mihnea, Maria și Cătălin. Perechea s-a pierdut în mulțime și Mihnea s-a îndreptat spre mine, șocat să mă vadă.

- Adela, m-a salutat confuz. Ce faci aici?

- Bine, beau, vorbesc, dintr-astea, i-am răspuns glumeață. Tu?

- Să speram că la fel. Anton?

- E în birou, se reface după o mică discuție conjugală în contradictoriu.

- Deduc corect când spun că venirea ta a fost o surpriză? Eu nu știam că trebuie să vii și am fost cu el mai toată ziua.

- E corect. Și nu am venit singură, ci cu mama Smaranda.

S-a uitat repede în jur.

- A plecat, nu a reacționat prea bine la primirea plină de căldură a lui Anton.

- Cred și eu că nu. Sunt la fel de încăpățânați și la fel de sensibili la atacuri.

- Oricum, hai să trecem peste. Îmi faci cinste cu un pahar, l-am întrebat cocheta?

- Doar dacă îmi oferi onoarea brațului tău până la bar, să moară toți de ciudă că cea mai frumoasă damă e la brațul meu.

- Lingușitorule, l-am dojenit ușor. În mine creștea încet, încet, un ghem de neliniște. Urma să fie ușor să îl ademenesc, dar vorbele tale, Anton, mă urmăreau; Mihnea chiar nu merita așa ceva.

L-am urmat prin mulțime, ne-am băut paharele, m-a prezentat galant, așa cum trebuie să fie prezentată o doamnă. Am făcut cuceriri, am dansat stângaci, dar veselă și m-am simțit bine.

Mihnea era un gentelman perfect construit și m-am trezit că sunt puțin geloasă pe norocul viitoarei lui doamne. De ce nu puteai să ai și tu puțin din el?

Cu colțul ochiului l-am văzut pe Dumitru Banu sprijinit de un perete în timp ce urmărea absent lumea din jur. Dacă el revenise însemna că și tu? Te-am căutat și te-am găsit lângă Clara. Jigodie! Cât mi-ar mai fi plăcut să te pălmuiesc! Ai plecat de lângă ea și eu mi-am întors privirea. Nu te voi lăsa să îmi strici seara! M-am apropiat de Mihnea care râdea la gluma unui domn pântecos, mi-am băgât brațul pe după al lui și am râs și eu, sperând din tot sufletul să nu pară fals. Mihnea mi-a strâns brațul și mi-a zâmbit.

Te-am evitat cât am putut de mult. Cu toate că îți simțeam privirea lipită de spatele meu de fiecare dată când mă priveai, nu am venit spre tine niciodată și nici tu nu ai încercat să mai vorbești cu mine. Ne purtam civilizat, după standardele lumii.

Ironie, cu aceeași îndârjire cu care te ocoleam eu pe tine, încerca Clara să mă provoace. Oriunde stăteam, în maxim cinci minute apărea și ea. Nu știu cum arătam când mă uitam la ea, dar eu simțeam că e un om de nimic în ochii mei și speram să se vadă asta. Încerca abil, pentru că nu era o proastă, să mă atace, să mă înțepe cu vorbe meșteșugite, să încerce să mă facă de râs. Zâmbeam, îi mai trânteam și eu câte una din când în când și plecam cu zâmbetul pe buze și cu inima plângând.

La un moment dat, m-am trezit fără Mihnea lângă mine. Am privit puțin speriată în jur și am văzut-o pe Maria care stătea de vorbă cu Dumitru Banu. Deși nu prea aș fi vrut să stau de vorba cu el, nu aveam altă alternativă.

- Adela, draga mea, m-a luat Maria de mâini și m-a pupat pe amândoi obrazii. Dragă mea, arăți fantastic! Jur că nu te-am recunoscut! Chiar asta vorbeam acum cu Dumitru, încerca să mă convingă că ești tu. Îți vine să crezi că mi-a fost teamă să vin să te salut, arăți atât de diferit, de frumoasă. Ești divină, a mai adăugat ea cu mâinile încă ținându-le pe ale mele.

Bineînțeles, în spatele meu am simțit mirosul Clarei, pe care ajunsesem deja să îl recunosc.

- Două femei sunt o cloacă, trei, e deja o declarație de război, a spus Dumitru Banu zâmbind.

Era pentru prima dată când îl vedeam așa degajat și nu mă făcea să mă simt prea bine ideea că motivul amuzamentului său era ghinionul meu. M-am uitat urât la el dar m-am calmat repede, nu puteam să îmi permit să mă prindă Clara pe picior greșit.

- Stau și eu puțin aici cu voi, ne-a anunțat ea. Abia mai e aer să respiri, s-a văitat teatral, e mare înghesuială în seara asta. Am văzut o mulțime de oameni neinvitați.

- Și unde mai pui că unii s-au dat cu o tonă de parfum, ca niște cocote, și miroase a bordel, nu m-am putut abține.

Dumitru Banu a pufnit pe nas, Maria a icnit speriată, încă agățată de mâna mea.

- Draga mea, dă-mi voie să te felicit, mi-a spus el tare și clar astfel încât și persoanele de lângă noi să audă. Ai fost o plăcere spumoasă toată noaptea, a adăugât și mi-a făcut cu ochiul să înțeleg că se referea și la discuția din birou. Nu m-aș fi așteptat să fii atât de deșteaptă când ești atât de frumoasă. Practica m-a făcut să concluzionez că oamenii frumoși sunt rareori și deștepți. Tu ești excepția care confirmă regula! a concluzionat el și a închinat cu paharul în fața mea.

Cred că m-am făcut purpurie. Dumitru Banu era ultimul om la care m-aș fi așteptat să-mi fie aliat.

- Banule, scumpul meu, orice regulă are nevoie de cel puțin două excepții, a sărit fals amuzată Clara. Nu știi noile reguli de validare?

- Ntz, dragă, trebuie să fie o compensație în lume, unii au de unele și alții au de altele. Când ai de amândouă înseamnă că cel de sus a dormit și el nu doarme prea des.

- Și eu de care am? a întrebat Clara cochetă.

- De nici unele, i-a raspuns și ne-a întors spatele.

S-a îndepărtat degajat, total nepăsător la haosul pe care îl lăsase în urmă. Inițial m-a bufnit râsul, dar mi l-am înghițit cu un nod când m-am întors și i-am văzut privirea Clarei; femeia asta nu avea nimic bun la inimă pentru mine! Am icnit și am fugit aproape fără să realizez după Dumitru Banu.

L-am prins aproape de geamurile larg deschise unde și-a scos o țigară și a început să tragă adânc din ea. Am stat lângă el câteva clipe în tăcere și faptul că îmi aducea aminte de tine îmi lăsa un gust amar. Când s-a întors și m-a privit prietenos, cu ochii încă amuzați, am realizat că mă înșelasem, nu avea nimic din tine.

- Vrei, m-a întrebat și a ridicat ușor țigara spre mine.

- Nu am fumat niciodată , i-am replicat confuza.

- Atunci nu știi dacă vrei. Draga mea, trebuie să încerci tot ce îți dă viața și abia apoi să decizi dacă îți place sau nu. Încearcă!

I-am luat țigara pe jumătate fumată din mână și ideea că acolo au fost buzele lui mă stingherea, mă simțeam ca și cum te-aș fi înșelat. Vezi cât de inocentă eram?

- Ușor, ușor, nu trage tare să nu te îneci! Imaginează-ți că ai în mână un fluture și îl tragi spre tine, ușor să nu îi strici aripile.

Mi-am ridicat ochii și l-am privit confuză, omul asta chiar era o enigmă. L-am ascultat și am tras din țigară ușor. Senzația nu era nici plăcută , nici neplăcută. Am mai încercat o dată și încă o dată. Devenea plăcut.

- Bravo, mi-a zis el. Ai talent de fumătoare! Să nu abuzezi însă de ele pentru că strică pielea și ar fi păcat când ești atât de frumoasă. Cruță-ți frumusețea, nu abuza de ea, nu o cheltui aiurea dacă vrei să ai o viață ușoară de pe urma ei .

Surprinsă, am tăcut cu ochii larg deschiși la el.

- Stai liniștit Anton, ai zis tu cuiva din spatele meu. Nu sunt eu acela, doar facem conversație.

Bineînțeles, tocmai acel moment îl aleseseși tu să vii la mine. L-ai auzit pe Dumitru Banu că îmi face complimente și în mine a crescut inima de bucurie, mi-ar fi plăcut să fii extrem de gelos așa cu eram și eu la fiecare privire pe care i-o aruncaii Clarei.

- Știi că nu ești tu, Banule, i-ai răspuns amuzat. Tu ești și mai stricat decât mine.

- Oi fi, nu zic nu, dar ce e frumos și lui Dumnezeu îi place.

Am râs melodic și v-am întors spatele. M-am pierdut în mulțime și m-am simțit bine.

M-ai găsit în biroul tău după mult timp. Era târziu, lumea plecase, casa era tăcută. Lumina era stinsă și probabil că m-ai fii ratat dacă nu ai fi văzut scânteia de la țigară.

Singură, cu gândurile mele, tolănită pe canapeluța mică și incomodă, hotărâsem să exersezi obiceiul nou deprins de la Dumitru Banu și am constatat că avusese dreptate, ca și la băutura, prima gură era mai rea, apoi otrava se împrăștia în sânge și plăcerea venea în valuri.

Priveam ceasul vechi, demn de un domn, de pe perete, în lumina lunii și număram absentă minutele ce-mi fugeau din viață. Era trei dimineața.

Băutura din vene, țigara, oboseala fizică și psihică, toate mă amețiseră și, pentru prima dată de când te cunoșteam, voiam să închizi ușa după tine și să mă lași singură.

Dar nu, ai intrat.

Ai venit lângă mine și te-ai lăsat pe vine.

- De când fumezi tu? m-ai întrebat amuzat și confuz.

- E a doua țigară, dar deja merge mai bine, prima a intrat cu ceva proteste din partea plămânilor.

- Adela, m-ai dojenit ușor, nu-i de tine, și ai încercat ușor să mi-o tragi dintre degete.

- Cam multe nu-s de mine, nu crezi? ți-am replicat înțepată în timp ce ridicam țigara să nu poți ajunge la ea. Era ceva cu nasul, nu? Că nu-i de nasul meu, așa mi s-a spus. Dar ce are nasul meu? L-am privit la toaletă mai devreme și e chiar frumos, nici prea cârn, nici prea lăsat.

- Da, nasul tău e chiar frumos, ai râs ușor. Bine, nu ți-o iau, dar ai grija cu ea să nu cadă scrumul pe rochie, ar fi păcat să se strice, e foarte frumoasă.

- Atunci mai bine o dau jos, să nu risc deloc, am încercat să te ademenesc.

- Las-o.

- Lașule!

Ai râs profund și eu, cuprinsă de mâncărimi, mi-am ridicat picioarele, le-am îndoit și mi-am tras rochia până în dreptul taliei, dezgolindu-le în întregime. Am riscat să te privesc.

Te uitala la mine ușor amuzat, dar nu dezaprobator cum m-aș fi așteptat. Ți-ai ridicat mâna și ți-ai pus-o sus, pe genunchiul meu. Era caldă și pielea mea rece. Ai început să o miști ușor, în jos, spre chiloți, apoi iau sus, iar jos, hipnotic. Mâna ta caldă lasă în urma ei o piele rece și contractată. Prea curând, ca și cum te-ai fi plictisit deja, ai coborât-o pe pat, lângă mijlocul meu

- Adela, cât ai băut?

- Nu destul se pare, încă îmi pari frumos!

- Și tu mie! Dacă îți spun ceva acum, crezi că sunt șanse să îți amintești mâine?

- Probabil! Am memorie bună de obicei...

Te-ai ridicat și te-ai dus spre bibliotecă să îți pui un pahar de băutură.

- Întăritor? te-am sâcâit.

- Nu, ai replicat cu un râs ușor, înfundat. Îți vine sau nu să crezi, în seara asta nu prea am apucat să beau și chiar simt nevoia de o vișinată. E plăcerea mea ascunsă.

- Vreau și eu, te-am rugat.

- Nu, tu nu meriți, mi-ai zis și te-ai uitat peste spate la mine să vezi cum reacționez.

- Fie, poate că ai dreptate, am recunoscut spășită. Nu prea am fost fată cuminte în seara asta...

Iar ai râs și mie mi s-a zbârlit pielea. Te-ai întors cu paharul lângă mine și, deși ai fi putut să stai lejer pe scaunul masiv de la birou, te-ai lăsat în fund lângă canapea, cu cotul lângă picioarele mele. Scobeai din băutură și mă priveai cum mi-aș fi dorit mereu să mă privești.

- De ce nu ai apucat să bei, te-am întrebat când liniștea s-a prelungit prea mult.

- Draga mea, nu aș fi crezut niciodată că o să ajung să fiu tampon între nevastă și amantă. Nu-i plăcut și nici de invidiat cum mi-a zis Banu. Cică am avut noroc la femei, așa mi-a zis. Voi ați fost mai mult leoaice în seara asta. Am crezut că o să mă sfâșiați în două, ca în Solomon, să mă împărțiți.

- Și uite că ești aici în unic exemplar, am adăugat încetișor.

- Pam pam!

Ai mai băut câteva guri și eu am tăcut pentru că știam că nu ai terminat ce aveai de spus. Nu te-ai grăbit, ți-ai deschis sufletul greu, cu pauză după fiecare gând, cu o ușoară teamă în voce și ezitare, de parcă cuvintele evadau fără voia ta și tu încercai să le prinzi.

- Am stat și m-am gândit la noi, ai început pe un ton ușor, împăciuitor. Nu am fost sincer când am spus că nu îmi place de tine, îmi place. Dar nu hiperventila, îmi place, dar nu așa cum ai vrea tu. Ai avut dreptate când m-ai acuzat că sunt egoist, mă gândesc doar la binele meu. Să nu crezi că nu sunt conștient atunci când vin acasă și te țin în brațe și dorm liniștit. Sunt perfect conștient, plec de aici cu gândul ăsta în cap, e ceva ce îmi doresc. Înțelegi? Tu îmi satisfaci această nevoie, e ca un balsam pentru mine, mă simt încărcat după o noapte cu tine. Aici e problema, mă simt prea bine cu tine exact așa cum ești. Am alte femei care îmi satisfac la fel de bine alte nevoi. Probabil că asta nu ar fi trebuit să adaug, nu? Râzi ușor. Sunt măgar, scuza-mă! Asta e problema mea, mă simt mult prea bine cu tine exact așa cum ești și nu sunt dispus să renunț la mică mea plăcere pentru plăcerea ta. Poate că îmi e teamă că nu o să mai fie la fel dacă ne consumăm căsnicia. De ce oare îmi e așa greu să exprim ce am în cap? Fac atâta risipă de cuvinte când pe mine

mă enervează extrem să vorbesc mult, și în final nu spun nimic concret. Ai înțeles ceva din ce ți-am zis?

Am întins mâna și ți-am luat paharul, am sorbit din el și ți l-am înapoiat cu un surâs obraznic.

- Eu am înțeles, Anton. Ceea ce tu nu înțelegi e că eu mă schimb zi de zi, cu sau fără intervenția ta. Faptul că tu refuzi să faci din mine o soție în adevăratul sens al cuvântului inclină balanța acestei schimbări într-o parte, dar nu îi pune capăt. Nu ai cum să mă închizi într-un clopot de sticlă ca în povesti! Sunt om! Sunt femeie, tânără, sănătoasă, tu ești bărbatul pe care mi-l doresc. Gândește-te! Că tu mă atingi sau nu, mintea mea se schimbă oricum. Nu e ceva ce poți controla tu, nici măcar eu, chiar dacă mi-ai cere. Poate că și eu exagerez, poate că și eu am fost prinsă de "așa se face". Sunt fată de preot până la urmă, totul are un sens pentru mine, altul decât pentru tine. Poate că și eu aș fi putut să te înțeleg, să încerc să văd lucrurile și din partea ta. Nu te atrag ca și femeie deci nu ar fi trebuit să încerc să te oblig.

- Iar înțelegi greșit. Mă atragi, chiar ești foarte frumoasă! În seara asta cel puțin, m-ai lăsat fără cuvinte când te-am văzut. Poate că și d-asta am venit la tine să vorbim, am văzut că tu, în realitate, nu ești cum cred eu că ești, în capul meu. Adela, ca să poți să-mi înțelegi mintea ar trebui să-ți spun multe lucruri despre mine și nu am starea necesară acum. Ideea de bază e că eu rar am întâlnit pe cineva care să mă facă să mă simt atât de împăcat cu mine, să fie atâta liniște în haosul din capul meu. Totul tace când sunt cu tine! Înțelegi? Și eu nu vrea să pierd asta!

- Îți promit că o să fac tot ce pot că să nu pierzi partea asta! Știu că atunci când stai cu mine mă simt plină de iubire, simt că sunt unde trebuie să fiu. De prima dată când am leșinat în brațele tale m-am simțit așa. Poate că asta simți și tu dar nu știi să îi dai nume.

- Poate, nu știu. Adela, nu spera cai verzi pe pereți, nu încerca să îmi bagi în cap cuvinte pe care nu le simt, care doar asta sunt pentru mine, cuvinte. Am venit la tine în seara asta pentru că m-am hotărât să cedez și eu puțin. Cum a zis mama, ai bătut cale lungă pentru mine, aș putea

să fiu puțin mai recunoscător. Dar până la iubire e un drum lung pe care eu nu știu să îl străbat. Înțelege ce-ți spun?

- Mai mult sau mai puțin. Ce-mi oferi mai exact?

- Ce-mi ceri tu mai exact ca să știm de unde plecăm.

- O noapte. Vreau să fiu femeie. Mai știi, poate că nici nu o să îmi placă și ne facem griji degeaba, adaug râzând.

- Bine.

- Bine? Adică da?

- Adică da. Dar, exista un dar! Înțelege exact ce primești, o noapte în care o să facem sex. Nu jurăminte de iubire veșnică, nu inimioare, nu balonase roz. Da?

- Da.

Ai dat restul paharului pe gât, m-ai smucit puțin când m-ai tras de mână să mă ridic și am plecat spre camerele de sus prin întuneric, prin casă goală și liniștită.

M-ai dezbrăcat neceremonios, în grabă, și m-ai întins pe pat. La fel te-ai dezbrăcat și tu și ți-ai pus repede un prezervativ. Eram încă destul de amețită de la băutura, dar am încercat să îmi întipăresc în memorie bărbatul din fața mea, să pot să te iau cu mine în gând oriunde m-aș fi dus.

Erai atât de frumos, cum numai păcatul poate să fie. Te-ai urcat pe mine, fluid, într-o mișcare lină. Imaginea pe care mi-ai oferit-o a fost spectaculoasă. Nu cred că a existat vreodată ceva mai perfect decât tu, atunci. Gol, încordat, întunecat, stăteai deasupra mea cu părul răsfirat și buzele deschise, respirând profund. Mâinile tale mari, calde le țineau pe ale mele prizoniere, întinse, răstignite. Nu m-ai sărutat ci doar ți-ai aplecat gura spre sânii mei cu sfârcuri dureros excitate și i-a supt profund în adâncul gurii tale. M-am arcuit de plăcere și durere. Simțeam cum în mine se adună vergea cu vergea de plăcere, scânteii

incandescente îmi biciuiau nervii și apoi se lipeau, într-un glob ce tot creștea cu fiecare clipa în care tu mă atingeau. Ai coborât spre coaste și m-ai muscat. Am țipat și mi-am ridicat capul înnebunită să văd, să țin minte totul. Pe sâni aveam urme roșii de iritație de la gura ta. Erau delicioase! Mi-am ridicat pelvisul și m-am lipit de trupul tău să îți simt curbele, să le simt cum se pliază peste ale mele și, după cum deja știam, se potrivea perfect. Contactul a fost electrizant și pentru tine și, capricios, m-ai muscat iar de sân. Apoi, ca și cum ți-ar fi părut rău, ai lins sfârcurile mici și delicate și ai suflat ușor și rece deasupra lor. S-au făcut buchetele rușinoase care dureau de excitare.

Apoi, sătul să mă ațâți, mi-ai deschis picioarele și ți-ai făcut loc între ele. Tu erai mare, eu mică, și a trebuit să le desfac mult și să nu-mi fie teamă și rușine de tine. M-ai atins fugitiv cu degetele, te-ai poziționat mai bine și ai împins. Penetrarea completă a venit repede, nu că eu nu aș fi opus rezistentă, dar tu nu te-ai lăsat.

A fost o mișcare puternică și totuși fluidă. Ai început să te miști, ușor, apoi din ce în ce mai repede. Erai brutal, al limita durerii și mie îmi plăcea. Probabil că adânc în sufletul meu eram și eu o decăzută, probabil că te iubeam atât de mult încât acceptam orice îmi puteai da - acum când aveai sufletul deschis - fără urma de refuz în mine. Nu știi, știi doar că mă agățam de tine cu mâinile, cu picioarele, m-aș fi încolăcit dacă aș fi putut, orice numai să te țin aproape, lipit de mine. Era presiune în strângerile tale, palmele apăseau, nu mângâiau, frământau carnea, care pulsa eliberată după ce atingerea ta o lăsa. Era durere, dar era dulce.

Ca un naufragiat în mijlocul furtunii, m-am prins de umerii tăi și am strâns. Pielea ți se colora delicios ori de câte ori o strângeam mai tare. Îți rămânea forma mâinii mele întipărită în carne și mi-aș fi dorit să îți strâng inima, să rămână și acolo, mereu.

Parcă a durat o veșnicie. Energia consumată a fost enormă. În cele din urma, prins în ghearele orgasmului, ți-ai băgât capul în scobitura gâtului meu, ai gemut profund și m-ai strâns cât timp au durat spasmele.

Apoi te-ai rostogolit lângă și eu am simțit acut momentul în care ai ieșit din mine. Deja îmi lipseai! Plăcerea mă ocolise, eu nu am cunoscut

eliberarea ta și, dacă tu te-aș fi iubit atât de mult, experiența ar fi fost ușor neplăcută. Pe alocuri duruse, dar sentimentele îmi ferecaseră judecata și am rămas moale pe spate, fericită că împărtășiseși asta cu mine.

Am riscat o privire spre tine. Aveai ochii închiși și gura întredeschisă, senzuală. Erai mai frumos decât orice în lume, erai perfect, un zeu păgân, capricios și potent. Aveai fața satisfăcută, roșie, întinsă și se citea pacea pe ea.

Asta e imaginea pentru care eu am străbătut lumea, pentru care m-am luptat cu viața asta nenorocită zi de zi. Am fost atât de fericită și de mândră că prin mine te simțeai așa încât sentimentele copleșitoare mă înecau. Te iubeam, Anton!

După, gol, cu o țigară într-o mână și cealaltă făcută căuș în jurul sânelui meu, respiri liniștit, lent. Lenea și satisfacția ți se citesc atât de ușor în voce:

- Probabil acum ar fi momentul unor destăinuiri, nu? Știi ce e ciudat, toata viața m-am ferit să vorbesc cu oricine de trecutul meu și ție chiar am chef să îți spun.

Ușor amuzat, nu te grăbești cu cuvintele. Ele vin greu, pentru că au fost mult timp ferecate în mintea ta. Mai tragi din țigară, mă mai mângâi pe sân și pe coaste.

- Mi se păreau puțin labagii bărbații care se cramponează în trecut, dau vina pe alții pentru eșecurile lor. Mereu îmi spuneam, fii bărbat, ce dracu, dacă ai dat de belea e doar vina ta! Dar, pe măsură ce am crescut, am realizat că nu am avut niciodată o șansă reală să fiu un om normal. De la prima respirație am fost sortit să devin tatăl meu. Sunt Anton, menit să aduc pe lume și să educ un nou Anton. Am moștenit de la el totul, de la bani la caracterul infect. Gena puternică! Un om rece, insensibil, care etern s-a uitat la mine cu silă și scârbă, cu privirea aia care omoară omul pe dinăuntru și pe care acum o văd de fiecare data când mă uit în oglindă.

Am vrut să protestez, să îți spun că ochii tăi pot fi calzi atunci când vrei, dar ai simțit că vreau să vorbesc și ți-ai pus palma peste gura mea

- Șhhhh! Lasă-mă, nu cred că mă mai prinzi vreodată așa. Ascultă!

Am încuviințat fără cuvinte și ți-ai retras mâna, m-ai mângâiat doar din vârfurile degetelor de la gură, spre gât și sân, și ți-ai odihnit palma deschisă pe coastele mele. Era caldă și eu m-am înfiorat de plăcere. Ai tăcut câteva clipe ca și cum încercai să înnozi șirul, ai mai tras din țigară, te-ai liniștit iar.

- M-a urât atât de mult și nu a ratat nicio ocazie ca eu să aflu asta. Singurele momente când zâmbea, crud ce-i drept, erau când făceam prostii. Cu cât eram eu mai depravat, cu atât era el mai împăcat. Niciodată nu am știut de ce se poartă așa, îmi zicea doar că nu merit altceva. Am aflat în cele din urma că totul se trăgea de la bani și de la cum îl păcălise bunicul. Eu am crezut mereu că tata a fost un om bolnav psihic care nu ar fi trebuit lăsat liber. Pare puțin, dar cuvintele nu au cum să cuprindă anii întregi, aproape 30, în care am trăit sub teroarea lui. În fiecare nenorocită de zi cât am stat sub același acoperiș m-a înnebunit câte puțin și, inconștient, cu fiecare zi, am început să mă transform în el, să fiu cinic, nepăsător, să îmi placă cruzimea. Un monstru care mi-a făcut viața iadul pe pământ și eu, la rândul meu, sunt menit să fac același lucru. Înțelegi de ce nu vreau copii? Eu o să fiu ultimul nenorocit de Anton!

Nu te-am contrazis, era prea devreme pentru asta și îmi era teamă să nu te oprești iar dacă vorbesc.

- Nu aveam voie să vorbesc în preajma lui, de fiecare dată când am făcut pe viteazul și i-am replicat ceva când urla la mine fără motiv, am regretat amarnic. Mă bătea până la leșin. Câteodată mă gândeam că asta și urmărește, să cedez eu. Când nu reușea, era turbat, dar cum nu era îndreptățit să mă bată, pleca și își vărsa veninul asupra altora. Am învățat de mic să țin în mine, să nu vorbesc, d-aia încă e nebunia asta în capul meu, s-au adunat toate câte le-am ținut în mine și acum chiar dacă aș vreau să le spun, nu mai vor ele să iasă. D-aia îmi place liniștea.

Ți-ai întors capul spre mine și m-ai pupat pe par. Alt fum.

- Pe mama nu o să o iert niciodată că l-a iubit atât. Era vrăjită de el. Orice i-aș fi spus, oricât de urate ar fi fost vânățiile mele, îi găsea scuze. Mereu mă găsea pe mine vinovat, ba că nu am fost cuminte, ba că să nu mai stau prin picioarele lui, de parcă nu aș fi făcut orice că să îl evit. Ea îl iubea și nu îl vedea cum îl vedeam eu. Ar fi trebuit să mă iubească pe mine mai mult și să mă scoată din mâinile lui. Eram doar un copil, Adela.

Mă dureau atât de tare vorbele lui, mă gâtuiau.

- Cu anii, a început ușor, ușor să îl vadă cum e, să vadă că și eu exist. Dar era prea târziu pentru mine, eram deja un Anton. Acum orice mi-ar spune, orice ar face sau mi-ar da nu se poate apropia de mine. Nu o simt ca pe o mama și cred că asta doare cel mai tare. Am crescut lângă mama și tata, dar nu am avut nici mamă, nici tată. Singurul lucru bun pe care l-a făcut mama pentru mine a fost că m-a obligat să te leg de mine, mi-ai zis senin și eu ți-am simțit zâmbetul pe buze când m-ai pupat pe frunte.

Dacă aș fi găsit putere să vorbesc ți-aș fi spus că eu te iubesc îndeajuns de mult să merg până la capătul lumii, până unde se termina tot, doar pentru tine.

- Lângă tine am găsit liniște, ai continuat. Nu mă așteptam să simt asta vreodată, crede-mă. E ceva în îmbrățișarea ta, în contactul asta piele pe piele care îmi scurtcircuitează sistemul. E ca și cum nu mă pot abține să nu fiu puțin pozitiv, puțin optimist, puțin așa ca tine. Am crezut eronat că sentimentul asta pornește de la faptul că ești atât de inocentă, de necunoscătoare în cele lumești. D-asta nu voiam să mă culc cu tine. Și mai și credeam că nu sunt omul potrivit să facă asta cu tine.

Iar m-ai pupat. Eu am tăcut pentru că sunt momente când chiar nu știi ce să spui, când să nu spui nimic e calea cea ușoară. Acum liniștea era tăcere, nu tăcerea liniște.

- Vezi tu, în pat mă simt liber, atunci iese din mine furia, amărăciunea, resentimentele. Iese ce e mai rău din mine la suprafață. Câteodată sunt

atât de prins în exorcizarea asta încât nu sunt conștient de ce îmi fac partenerei. Nu doar o dată mi s-a întâmplat să rănesc pe cineva.

Ai lăsat cuvintele să mă cuprindă, să le înțeleg. Voiai să îmi fie teamă de tine, dar nu puteam să simt așa ceva când eu eram plină de iubire.

- Niciodată nu mă simt mai gol și mai pur decât atunci când am orgasm. E ca o vindecare profundă.

Ai terminat țigara și te-ai ridicat să o stingi. Asta a fost timpul pe care ni l-ai acordat, cât arde o țigară! Ți-ai întins corpul tânăr, puternic și te-ai îndreptat spre ușă, să ieși din camera mea.

- Acum ce o să se întâmple cu noi? m-am auzit întrebându-te cu o voce mică, nesigură.

Te-ai sprijinit de tocul ușii, cu fața spre mine și brațele încrucișate, inconștient te apărai. Aveai o privire obosită după toate câte îmi spuseseși.

- Nimic, Adela. Adică, o să fim la fel. Noaptea asta a fost bună, nesperat de bună, dar nu a fost un click sau ceva de genul ăsta în capul meu. Eu încă sunt cine sunt și tu, se pare, încă ești Adela mea, ai adăugat și mi-ai zâmbit cald. M-am simțit la fel lângă tine acum, la fel de liniștit și mă bucur enorm că nu am pierdut asta.

- Și eu mă bucur! Dar eu?

- Adică?

- Ce o să se întâmple cu mine?

- Exact ce vrei tu, ești liberă să faci ce vrei.

M-am încruntat, nu câștigasem nimic se pare.

- Adică să fiu cu alți bărbați, sau cum?

- Dacă asta vrei...

- Nu! am protestat.

- Adela, însăși faptul că încerci să mă obligi să fac ceva, mă face să dau înapoi. Așa merge mintea mea, înțelege-mă! Nu mă mai forța! Lasă timpul să treacă, lasă lucrurile să vină de la sine. Poate că nu e imposibil ce îmi ceri tu. Vezi ce mi-ai făcut, ai reușit să mă faci să sper că mă pot schimba. Suntem tineri, hai să încercăm să fim prieteni, să o luăm treptat. O să mai facem sex împreună acum că am văzut că totul e bine. Mie mi-a plăcut, ție ți-a plăcut, totul a fost bine.

“Bine, bine, bine”, oare cum puteai să faci un cuvânt atât de inocent să pară greșit, murdar. Ceea ce am trăit eu lângă tine a fost destin, nu “bine”. Atunci nu ți-am spus, îți spun acum!

- Dar, asta nu înseamnă că nu ești liberă să îți trăiești viața așa cum vrei. Nu vreau să te ofilești așteptându-mă pe mine, ar fi păcat. Dacă ai încerca să deschizi ochii, poate că ai realiza că eu încerc să îți fac un cadou, încerc să fac ce ce corect și pentru tine. Încerc să nu mai fiu egoist!

- Deci nu o să renunți la ea?

Ți-ai pus palmele pe față, exasperat.

- Dumnezeule, cât ești de copilă! Am vorbit degeaba cu tine se pare, tu tot te crampezi de căcaturi. Adela, nu mă face să spun lucruri la nervi pe care să le regret apoi! Ai fost bună aseară, mi-a plăcut. Dar eu sunt altfel, am nevoi pe care tu, sincer, în momentul asta, nu ai știi să mi le satisfaci. Dacă ți-aș promite fidelitate – ai râs ușor când ia pronunțat cuvântul, atât de străin și ciudat ți se părea -, te-aș mintii. Nu mă face să te mint, urăsc să mint!

- Dar te vreau doar pentru mine, mi-a scăpat fără să îmi dau seama.

- Adela, m-ai dojenit tu. Începeai să-ți pierzi răbdarea, era evident, dar avem mâncărici, nu puteam să mă abțin.

- Anton, nu vezi că ea ne desparte, ea te tine departe de mine. Eu pot să te schimb, simt asta, te iubesc atât de mult!

Te-ai întors nervos și ai lovit cu pumnul în perete. Eu am icnit speriată. Ți-ai așezat palmele una lângă alta, ți-ai sprijinit fruntea pe ele și ai încercat să te calmezi.

- Draga mea, mi-ai spus cu o voce hârâită, cu greu ținută în frâu, nu mai face pe îngerul salvator. Unii oameni nu pot fi salvați, mai mult, nu vor să fie salvați. Așa sunt ei, stricați, și le place asta.

Ai ieșit și ai închis ușa după tine.

Eu m-am chircit pe pat și am constatat că, deși nu pot să plâng din milă pentru mine, sunt capabilă să plâng din dragoste pentru tine. Trecuseră ani de când nu mă vărsasem o lacrimă și acum plângeam pentru tine, pentru viața ta furată, pentru fiecare clipă când ai suferit și ai fost singur. Cumva, durerea ta durea mai rău decât a mea...

Odată începute, lacrimile au curs în voie, de neoprit. Am plâns până când mi s-au lipit ochii umflați și până când am fost incapabilă să mai scot un sunet. Și, ce era mai ciudat, cu fiecare lacrimă căzută, mă simțeam din ce în ce mai ușoară, cu mintea mai limpede.

Așa m-a găsit mama Smaranda și Mihnea, dimineață, învârtită în cearceafuri, ciufulită și buhăită de plâns. Mama Smaranda a țipat și m-a luat în brațe speriată:

- Dumnezeule, fata mea, ce ți-a făcut? Fata mea, repeta ea ca un catren și mă legăna liniștitor.

Mihnea s-a trezit repede din blocajul ce-l paralizase în mijlocul camerei și a întrebat:

- Unde e?

- Nu-i face rău, m-am trezit eu speriată să îți iau apărarea. Nu mi-a făcut rău, jur! Îmi pare bine că plâng, nu am mai plâns de mult, am adăugat eu cu vocea hârâită și întretăiată.

Mihnea a cedat cu greu și a început să se învârtă că un leu în cușcă prin cameră. Strângea din pumni și scrâșnea din dinți. Mama Smaranda mă mângâia pe brațe și mă legăna în continuare.

- Când am văzut că vine dimineața și tu nu mai vii am știu că e de rău, spunea plină de penitență mama Smaranda. De ce te-o fi ascultat eu și te-am lăsat, nu știu. Numai eu sunt de vina.

Am încercat să mă adun și i-am spus hârâit.

- Nu, mama Smaranda, nu mi-a făcut rău. Am vorbit, mi-a spus lucruri de spre el, d-aia plâng. Nu m-a rănit fizic.

- A vorbit cu tine despre el? m-a întrebat uimită.

- Da, îl înțeleg mai bine acum.

Atunci ai intrat tu în camera, întunecat ca o furtună și cu un zâmbet crud pe gură.

- Familia fericită vine în vizită! Ce căutați aici?

Mică, mama Smaranda s-a ridicat dreaptă și ți-a răspuns cu demnitate.

- Tocmai pentru că ești copilul meu și te cunosc, m-am temut pentru Adela. Am venit să o iau!

- Ia-o!

Așa ușor te debarasai de mine de parcă eram o șosetă purtată care acum te incomoda puțin. Deși încă dezbrăcată, ciufulită, cu ochii umflați de plâns, m-am ridicat în șezut înfășurată în cearceaf și, aidoma puterii mamei Smaranda, am decretat:

- Nu plec nicăieri! Stau cu soțul meu!

- E pe dracu, ai răspuns repede și ai început să te învârti prin cameră agitat, înjurând. Te fac pachet și te trimit legată dacă nu pleci pe picioarele tale. În jumătate de oră vă vreau pe toți ieșiți din casă mea. Și pe tine Mihnea!

- Stai liniștit, oricum nu prea mai am chef să te văd, ți-a răspuns.

M-am întors cu spatele la tine și m-am învelit în paturi și cearceafuri, sfidătoare. Ai mai înjurat de câteva ori, ai mai amenințat și apoi ai ieșit din cameră spumegând. Mama Smaranda s-a aplecat lângă capul meu și m-a mângâiat ușor tremurând.

- Ești sigură că știi ce faci? Te poate răni rău, Adela, poate să te nenorocească, mi-a spus ea plină de amărăciune.

- Poate, dar nu o să o facă. Simt că sunt pe cale să câștig ceva, niciodată de când îl cunosc nu am fost atât de aproape de el, și dacă plec acum nu cred că o să se mai deschidă vreodată în fața mea. Știu că nu o să fie lapte și miere, dar trebuie să fac asta.

- Te cred și îți mulțumesc din tot sufletul pentru ceea ce încerci să faci. Să știi, totuși, că dacă devine prea greu, eu te aștept mereu cu brațele deschise.

Mi-am întins brațele spre ea și am sărit în căldura lor, am strâns-o până aproape de durere. Aveam atâta nevoie de puterea ei.

Acesta a fost începutul nebuniei!

CAPITOLUL 9

Seara la cină, te-am prins pe picior de plecare. Erai îmbrăcat de seară și ceva din privirea ta mă provoca să fac scandal ca tu să ia motiv să stai mai mult plecat. Am tăcut deși aproape mi-a curs sânge din limbă cât am muscat-o de nervi și frustrare.

- Căprioară, căprioară, ce mă fac eu cu tine? mi-ai zis ușor dojenitor.

- Ce să te faci? De soață m-ai luat de mult și acum mă pui în funcție.

Ai râs.

- Nu știi vorba cu mai rărut că-i mai drăguț?

- Da, dar la noi nu se aplica. La noi era din Crăciun în Paste, și nici măcar atunci...

- Adela, căprioară dragă, dacă o să stai cu mine aici, o să mă vezi exact așa cum sunt. Pentru că eu nu mă schimb doar pentru că o domnișoară pudică a venit să locuiască cu mine. Nu eu te-am chemat, nu te vreau aici!

Ai tăcut și mi-ai lăsat loc să îmi spun părerea. Nici măcar nu am clipit.

- Să nu zici că nu te-am avertizat! Dar, dacă stau să mă gândesc, e șansa ta. Când o să realizezi cum sunt eu în realitate o să fugi mâncând pământul și o să scăpam unul de altul!

Ai ieșit și ai trântit ușa după tine. Fluierai.
Să-mi fi spus tu toate cuvintele astea pentru că așa le simțeai sau pentru că simțeai tocmai pe dos?
Mă răneai doar pentru că tu fuseseși rănit o viață întreagă și altfel nu știai să te porți cu oamenii?
Tu știi oare, Anton, că oamenii care se iubesc rămân împreună?
Sau mintea ta sucita se așteaptă că eu să dau bir cu fugiții și așa se protejează de durere, sub cuvinte goale, atent meșteșugite?
Vezi tu, Anton, poate că ieri nu aș fi gândit așa, dar ieri nu te știam cum te știi azi. Azi mă simt mai aproape de sufletul tău decât oricare alt om vreodată. Prima zi în casă ta, a noastră, m-a găsit singură și optimistă...

Am rămas să locuiesc cu tine la București. 6 ani!

E greu să încerci să cuprinzi atâția ani întregi de sentimente în câteva pagini. Au fost o luptă, am ricoșat ca un pendulum între agonie și extaz, între parfumul tău simțit la rece, la încheietura gâtului în timp ce tu mă penetrai și parfumul tău diluat, furat de pe cămăși purtate cu zile în urmă. Acum, că mi-am deschis sufletul, am rămas șocată să constat că prea puține date sunt exacte în capul meu. Nu-mi amintesc niciodată că era ziua x sau ziua y, doar atunci când e vorba de ziua ta, de a mea, de sărbătorile petrecute singura sau altele oficiale asemenea. În rest, totul în legătură cu tine mi se dezvăluie sub formă de sentimente, senzații, trăiri.
Era seară și eu ardeam ținându-te strâns între coapse, era dimineață și eu tânjeam după un sărut, era primăvară și natura mea preferată nu avea nici un haz fără tine, era toamnă și până și cârdurile de ciori plângeau după tine...

În București mi-a fost groaznic de greu, neștiutoare și nesigură cum eram, prizonieră de nevoie într-o casă mare și frumoasă. Îmi era groază să ies pe ușă, îmi părea că orașul acesta mare și gălăgios m-ar înghiți, m-ar face să mă pierd. Așa că stăteam în noua mea cameră, pe un divan aidoma celui de acasă și te așteptam. Oră după oră. Ca și acasă, și aici nu te vedeam cu zilele. Uneori, singura mărturie a faptului că trecuseși pe acasă era mirosul tău intoxicant de drag de dafin, pierdut în urma ta pe hol. Mergeam după el ca drogată, cu ochii închiși, doar ca să realizez că ducea la ușa de la ieșire. Plecaseși deja.

Aveam momente când regretam decizia luată, mama Smaranda mă chema la ea și, totuși, ceva din mine, o zgândăreală mică și dureroasă, nu mă lăsa să mă dau bătută.

Într-o lună, te-am văzut de patru ori și nu ai mai dormit deloc cu mine. Mai des decât să te văd, îți auzeam glasul prin perete. Camera ta era vecină cu a mea și, uneori, dimineața devreme, te auzeam vorbind la telefon.

De cele mai multe ori erau telefoane de afaceri, despre fabrica care îți mânca timpul și te ținea departe de mine. Alteori, rar ce-i drept, totuși destul de des încât să înnebunesc, vorbeai cu "ea". Uneori era Clara, alteori erau altele.

Știam când era Clara, tonul era mai jovial, nu atât de pasional, ci doar plin de plăcere. Uneori numele ei îți scăpa și tonul tău atunci când îi șopteai mă înfiera. Știam fiecare replică de-a ta pe de rost. Ca o nebună, le memorasem, le visam.

A trecut Pastele, l-am petrecut singură în casă fără ca măcar să știu dacă mai ești în țară, a venit căldura, se apropia vara. Mereu singură.

Uneori mă vizita Mihnea, mereu însoțit fie de Maria, fie de Cătălin. Stăteau puțin pentru că nu eram cea mai plăcută companie și oricum nu aveam prea multe subiecte de discuție din moment ce existența mea era total paralelă cu stilul lor de viață.

Mama Smaranda a reușit să mă convingă să îmi înfrâng frica de București și m-a făcut să mă înscriu la niște cursuri particulare. Procesul minuțios al șlefuirii mele continua și aici, chiar dacă nu sub bagheta ei, măcar sub îndrumare.

Învățam cu aviditate orice, nimic nu mi se părea inutil sau de prisos. Îngropată în cărți tot aveam timp să îți simt lipsa din minut în minut.

Zilele lungi, sufocant de călduroase și de tăcute. Deveneam nevrotică. Mă gândeam la tine încontinuu. În orice moment al zilei tresăream și mă trezeam, prinsă incomod fie în fața unei servitoare care se uita cu gura deschisă la mine, fie cu cafeaua dată în foc și uitată minute bune. Uitam mereu de mine și fugeam în gând la tine! Revenirea era grea, câteodată rușinoasă, umilitoare. Preferam camera mea cu divan aiudoma celui de

acasă oricărui alt loc.

Divanul și hainele tale purtate. Stăteam și visam dulce la tine, la noi. Noaptea în care m-ai vrut, se desfășura în capul meu în fiecare zi, desfăcută în mii de scene, în mii de nuanțe și senzații. Muream puțin câte puțin. Apoi, insinuos, dulceața se disipa și eu rămâneam goală pe dinăuntru, o idioată ce visează cu ochii deschiși îmbrăcată în haine murdare. Și eram tristă. Asta până când visul mă atrăgea iar și eu eram incapabilă să îi rezist. D-asta deveneam nevrotică.

Erau și zile frumoase. Una, a fost atât de idilică încât acum, gândindu-mă la ea, am vaga senzație că mi-am imaginat-o, că mi-am dorit-o atât de tare încât mi-am oferit-o singură, ofrandă minților întregi.

Era ora opt dimineața, joi, vară în plină forță. Era deja cald și eu am deschis ferestrele să mai prind o briză de aer rece în timp ce mă îmbrăcam. Sunt liniștită, împăcată, nu prea ai cum să fii supărat când soarele e atât de rotund și aerul miroase a pepene galben. Sunt singura în casă de trei zile deja! Azi, mâine, ar trebui să te întorci la mine. Te simt și mă pregătesc sufletește pentru asta. Deși încă mai sunt puțin supărată, în sufletul meu te-am iertat deja. Mereu te iert, Anton!

Mai devreme am sunat după cafea și acum mă învârt în mirosul ei în timp ce îmi dau jos cămașa ta, în care iar am adormit. Am rămas dezbrăcată și mă simt bine. Spune-i fetiș sau orice nume îți e drag ție, dar mie, de la o vreme, pielea mea goală mi-a devenit uniformă. Când nu-ți port cămășile, stau goală în camera mea, citesc, învăț să fumez, mă schimb pe dinăuntru.

E ceva special în legătură cu pielea goală. E moale, un semn de slăbiciune și totuși tare, o coapsa lungă și goală sau un sân înmugurit, te fac să te simți puternic.

Și, dacă tot mă destăinui ție, îți recunosc că mă și cert cu tine, câteodată îți șoptesc cuvintele de iubire, adevărate conversații, țipete, râsete, toate în timp ce sunt singură în cameră, doar cu oglinda. Și toate astea le fac atunci când sunt dezbrăcată, doar atunci am curaj, nu aș ști să îți explic de ce. D-asta îți zic că pielea goală este pentru mine putere și slăbiciune, un cocktail amețitor.

Am avut jumătate de ora de calm, timp berechet să îmi savurez cafeaua dar nu și să mă îmbrac. Pe la opt jumătate s-au auzit zgomote jos. Nu le-am luat în seama și le-am pus pe seama servitoarelor. Pașii s-au apropiat și s-au oprit în camera ta. Mai mult de o persoana, mai mult ca sigur doi bărbați. Râsete înfundate, voci masculine bine dispuse, diluate de perete.

Din instinct am luat cana de cafea terminată și am întors-o pe peretele despărțitor. Tu și Dumitru Banu.

- Dacă nu te grăbești, o să întârziem, ți-a spus el extrem de amuzat și pe un ton fără pic de grabă.

- Dacă mă mai cicăli, o să fiu și mai stresat și sigur nu mai găsesc nimic, i-ai replicat la fel.

- Oricum îi bateți! Cu echipament sau fără, tot îi bateți. Mai bine ia un loc și bea-ți cafeaua și apoi gândește.

Câteva minute de bufnituri înfundate s-au terminat cu una mai puternică, acompaniată de o înjurătură.

- Îmi bag pula, nu găsesc nimic! ai zis înciudat

Banu a râs gros, vibrant. Altă bufnitură când te-ai trântit pe fotoliu și apoi liniște.

Eu am deschis ochii mari, uimită, nu te auzisem niciodată vorbind așa, poate că așa vorbeau bărbații între ei și eu, mică și neștiutoare, abia acum aflu.

- Apropo de stres, unde e nevastă-ta, întreabă Dumitru Banu de nicăieri.

- Habar n-am, nu am mai fost acasă de câteva zile. Dar cred că e la mama că dacă ar fi fost acasă era deja călare pe capul meu.

- Să înțeleg că nu vă e mai bine acum că stă aici?

- Discutabil. Ea stă aici și eu stau mai puțin decât stăteam, deci tot la fel de des ne vedem. E din ce în că mai frumoasă și mă ignora din ce în ce mai des. Mă bucur! Dar de unde interesul asta subit? Tu nu m-ai întrebat niciodată nimic de ea spre deosebire de Mihnea care a început o cruciadă de susținere din clipa în care a dat cu ochii de ea.

- Am văzut și eu că i se scurg ochii și îmi pare rău de el că suferă. Eu nu, stai liniștit.

- Adică, nu suferi sau nu ți se scurg ochii, ai replicat amuzat.

- Nici, nici.

- Jigodie mincinoasă, de parcă ne știm de ieri, ai râs tu acum. Te-am văzut cu ochii mei de câteva ori bune uitându-te la ea!

- E frumoasă, a replicat Banu împăciuitor.

- E, nu zic că nu e. Dar, mereu e un dar...

- Așa e...

- Mai are de învățat, i-ai zis tu calm, constatator, de parcă nu vorbeai de mine.

- Da, ai dreptate! E un lucru trist ce vedem, suntem intru totul produsul societății în care trăim. Ea, deși superbă, vine de la coada vacii. Cunoștințele ei sunt limitate. Astea sunt, cu astea joacă. Și atunci, oricât te-ai chinui tu să îi deschizi ochii, ea tot pe a ei o să o ține. Și asta nu pentru că e rea sau pentru că e proastă. E doar limitată! Atâta a văzut, atâta înțelege!

- Exact, ai aprobat brusc plin de fervoare.

- Știi ce zic eu?

- Ce, ai întrebat curios.

- Las-o să plece, să deschidă ochii și o să se întoarcă alta. Să speram că mai bună!

- Crezi că nu i-am zis? I-am zis, du-te fată unde vezi cu ochii, învață, cunoaște! Dar ea se încapățânează să stea aici cu mine, ca o stafie prin camerele astea.

- Dar ți-ai pus întrebarea, dacă pleacă și cunoaște, și îi place, și nu se mai întoarce?

- Nu are opțiunea asta. E pe numele meu și așa o să rămână. A intrat în horă acum joacă.

Iar tăcere și eu simt că mă înec în respirația întretăiată. Bătăile inimii sunt și ele batalii care încearcă să mă doboare și picioarele mă furnică de parcă au fost brusc lipsite de sânge.

- Ce simți pentru ea, te-a întrebat Banu și eu am inspirat brusc în așteptarea răspunsului.

- Dar ce ești tu mă, psiholog.

- Fix!

Râs puternic.

- Știi, eu mai am gânduri d-astea profunde din când în când, a continuat Dumitru Banu.

- E pe dracu, uimește-mă, zi unul.

- Uite, chiar ieri, la toaletă mă gândeam ce curvă e viața asta câteodată. Cică toți suntem oameni și toți suntem la fel. Prostii! Nu arătăm la fel, nu mirosim la fel, sângele, genele, totul e diferit. Suntem de atâtea feluri încât nici nu aș ști să număr câte! Să presupunem că suntem aruncați perechi în lume. Câte doi, câte doi. Asta înseamnă că suntem jumătate din populația lumii de tipologii. Jumătate plus unu, pentru că eu nu am pereche și nici nu vreau.

Râdeți amândoi.

- Aici te aprob, i-ai zis încă amuzat, tu îți ești sie însuși suficient.

- Taci și lasă-mă să termin! Deci, suntem miliarde de oameni diferiți și cel de lângă tine e diferit. De fapt toți sunt diferiți! Și atunci cum să îți găsești jumătatea când toți mai puțin unul sunt diferiți? E ca și cum te-ai căuta singur de păduchi. Asta dacă nu iei în calcul problema amprentelor. Atunci, chiar ai dat de dracu. Acolo suntem pe cont propriu, nimeni nu mai e ca tine. Deci, în final, exista iubire? Sau și asta e minciuna?

- Ba, ești nebun! Tu nu ești psiholog, ești filozof!

- Nu, eu, spre deosebire de majoritatea covârșitoare a sexului tare, îmi folosesc ambele capete. Și, din când în când, am discuții dintr-astea cu mine.

- Ești nebun!

- Nu, dar nu știu pe nimeni care să fie la fel de deștept ca mine așa că dezbat problema în contradictoriu cu mine.

- Deci să mă simt onorat acum?

- Te simți cum te simți!

- Banule, e cam grea discuția pentru ora asta și mie îmi cam iese minus un echipament de box. Oricum, ce legătură are discuția asta cu ce simt eu pentru Adela?

- Pai are! Nu doar o dată ea a susținut că te iubește. Și chiar se încăpățânează și e persistentă în decizia ei. Și, e doar o decizie sau ea chiar simte asta? Și dacă ea chiar simte iubire, e posibil să poată simți doar ea fără că tu să simți nimic? Uite d-asta te-am întrebat.

- Banule, să te fut, acum mă doare capul.

- Recunoaște că simți ceva pentru ea!
- Du-te dracu!
- Recunoaște fătălaule!
- Chiar dacă simt, nu-i nici pe departe ce pretinde ea de la mine.
- Dar simți!
- Da, simt!
- Evrica!

Pe mine m-au lăsat picioarele și m-am prelinș pe perete. Simțeau ceva pentru mine! Câteva secunde nu am putut să aud decât vuietul sângelui în urechi, totul bubuia în mine de la emoții, atât de mult m-a afectat mărturisirea ta. Când am realizat că încă mai puteam auzii ceva important și am pus cana la loc voi plecaserăți.

Sincer, nici nu știu dacă am stat acolo căzuta câteva secunde sau câteva minute, dar am fost smulsă din dulcea mea visare de o bubuitură în ușă. Speriată, m-am ridicat și am fugit la oglindă, am luat pieptenul în mână și am început să mă pieptăn cu mâinile tremurând. Alte ciocănituri.

- Intră, am zis cu inima mică, convinsă fiind că ești tu și m-ai prins că v-am ascultat.

Când ușa s-a deschis și în cadru a apărut statura întunecată și taciturnă a lui Dumitru Banu am icnit speriată. Cred că aveam ochii imenși, eu așa îi simțeam.

Goală, doar cu părul meu ciufulit acoperindu-mi sânii, dar totuși cu fesele goale și turtite pe taburet în fața ochilor lui, un festin ce se auto-oferă, m-am făcut albă și m-am răcit instant. Ciudat, el se uită fugitiv la mine și privirea îi trece repede la peretele despărțitor cu camera ta, unde dâra de zaț se scurge acuzatoare pe perete. Banu zâmbește, mai mult mustăcește ca un motan mare și fioros.

- Acum, îmi zice, gândește-te ce o să faci cu informația.

Eu tac cu ochii încă mari și, deși mă ustura, sunt incapabilă să clipesc.

- Ți-am dat informația intenționat pentru că îmi e prieten și am văzut că îl influențezi în bine. Dar, dacă vreodată te întorci împotriva lui, eu te îngrop. Clar?

Am aprobat din ochi, restul era blocat. După acordul meu, privirea i s-a îmblânzit și și-a făcut turul pe pielea mea expusă.

- Chiar ești frumoasă, a zis el în timp ce ochii îmi mângâiau lateralele goale ale sânilor.

Am tresărit și i-am acoperit.

- Ține minte Adela, îți sunt prieten cât îi ești prieten. Și eu chiar sunt genul de prieten pe care e bine să îl ai!

Apoi a plecat și, printr-o minune eu am reușit să rămân lucidă, dreaptă, puternică. Aflasem ceva vital, un lucru al cărei forță urma să mă alimenteze ani la rând.

Am plutit, beată de fericire, toata ziua prin casă. Am cântat, am dansat, m-am învârtit fericită. Pe seară, când am putut să gândesc iar cât de cât, mi-am amintit de uniforma pe care o căutai tu și am întrebat o servitoare mai în vârstă despre ce e vorba.

- Face boxconiță, mi-a răspuns ea. Și dansul și domnul Banu. Eu lucrez aici de când s-a mutat domnul în casă și de atunci face, să tot fie 10 ani.

Așa se explica forma ta fizica, poate și o idee din agresivitate și clar o parte din autocontrolul și disciplina ta.

- Pe vremea lu' împușcatul se adunau aici, în salon și se băteau între ei pentru că nu aveau voie să se strângă să practice prin alte părți. Cică sporturile astea nu erau văzute bine de oamenii din sistem. Dar domnul nu s-a lăsat, a ținut-o pe a lui.

Eram sigură că așa făcuseși. Tu nu renunțai la un centimetru din ceva ce îți doreai.

Trei zile m-a ținut euforia, apoi ai venit la mine în pat, beat, să dormi, iar mirosind a parfumul alteia și eu am picat iar din vârful meu.

După, același pendulum m-a înghițit. Din bucurie în lacrimi, din patul tău, dormind încolăcită în jurul tău, singură săptămâni la rând, înghețată în patul meu mare și rece.

A trecut și vara, toamna, iar ziua mea...

Stau în birou la tine, îmbrăcată în cămașa pe care ai dezbrăcat-o tu ieri și te aștept. Știu că nu o să vii, te-am auzit de dimineață când îi ziceai Clarei la telefon să te aștepte dezbrăcată și odihnită. Râdeai! Tu râzi atât de rar! Dezbrăcată și odihnită sunt și eu acum. Și singură...

Ca să nu mai fiu sigură, ți-am luat cămașa murdară pe mine și stau așa, înfășurată în mirosul tău și visez. Din fericire, visele îți e imposibil să mi le iei. Poți să îmi iei doar prezența ta. În curând o să mă duc sus, în patul meu mare de cucoană și o să te iau cu mine, măcar în gând. Tu te gândești la mine, Anton? Gândește-te, gândește-te, gândește-te, îți cânt în gând.

Mi-am pus un pahar de vișinată, durerea mea dulce atunci când sufăr după tine și, mormăind aiurea un cântec de dor, am urcat scările.

M-am oprit la oglinda și mă privesc. 20 ani! Corpul s-a mai împlinit, mintea s-a mai copt și totuși, tot pe tine te vrea. Din oglindă mă privește un chip frumos, simetric care îmi place. Tie de ce nu îți place, Anton? Deși mi-ai spus că ți-a făcut plăcere și că o să mai vii la mine, nu te-ai mai culcat cu mine de când m-ai dezvirginat. Am cerut eu prea mult și am pierdut totul?

Sunt obosită!

Am deschis geamul larg și am lăsat mirosurile toamnei, diluate la oraș dar totuși prezente, să mă cuprindă. Geamul dădea într-o stradă

principală și obișnuiam să petrec aici multe minute copleșită de zarva orașului. Asta mă calma și mă ajuta să las mai ușor în urmă zilele monotone ale existenței mele.

Mi-am lipit fața de geam, mi-am închis ochii și am tras adânc aer în piept. Senzația înghețată era copleșitoare: era ca și cum aerul ar fi purtat cu el o imensitate de sulițe înghețate care îți se înfingeau simultan în moliciunea plămânilor, paralizându-i, făcând-i să verse cristale de sânge. Deși te lăsa fără suflu, dulcea anestezie pe care o manifesta concomitent și asupra nervilor, făcea că toată această afacere să merite – cu o plăcere masochistă am mai inspirat încă o dată profund aerul murdar, dar plin de farmec al orașului. Curând senzația a început să își piardă din intensitate și, nemulțumită, mi-am ridicat brațele și am cuprins rama geamului.

I-am lăsat astfel cale liberă vântului de seară să îmi cerceteze mai îndeaproape trupul; îl simțeam nerăbdător și nesătul așa cum alerga și mi-l împrejmuia. Era o atingere ușoară dar fermă, ca și cum iubitul ce te-a venerat de atâta timp de la distanță îți simte finețea conturului pentru prima oară. Am deschis ochii, am privit înmărmurită culorile nopții și am ascultat muzica vieții din jurul meu. Experimentam o stare ciudată de liniște - era, într-o oarecare măsură, comparabilă cu împlinirea, deși nu avea fundament. Am privit mult timp la mușuroiul de oameni care trecea pe sub picioarele mele și am încercat să îmi imaginez ce fel de oameni erau: buni, răi, împliniți, dezamăgiți. Îmi imaginam cum ar fi fost să fiu în pielea lor. M-aș fi plăcut mai mult decât acum? Aș fi fost mai fericită?

Mi-am dat seama că alunecam pe panta melancoliei așa că mă închis geamul și am dat drumul la apă fierbinte în cadă. Apa urma să mă moleșească și să șteargă urmele zilei goale. Am stat acolo până când mintea mi-a amortit. Apa s-a răcit de tot și la fel și eu. Nu mai aveam chef de nimic. Am ieșit din baie goală și cu apa șiroind pe mine, nepăsătoare.

În camera mea, răstignit pe divan, cu un bol de pere galbene în față, stai tu. Eu am împietrit cu prosopul ridicat la cap și te privesc. Te joci cu o pară, o învârti în aer, o mângâi duios și o muști în cele din urmă. Gestul mi s-a părut atât de senzual și erotic încât mi s-au contractat mușchii pe mine și mi-am simțit vulva cum începe să pulseze umflată. Ți-ai ridicat ochii spre mine leneș, ca un pisoi mare și am văzut

surprinsă plăcere în ei când mi-ai văzut corpul gol. M-am prefăcut că nu văd asta, și, aparent nepăsătoare ți-am întors spatele și m-am dus la oglindă. Nu îmi mai e rușine cu corpul meu, știu că de la o vreme s-a împlinit, e acum pârguit și atrage.

Te simt cum mă urmărești cu privirea cum mă plimb nonșalantă prin cameră, neafectată la prezența ta. Poate că sunt nebună, dar am simțit cum te exciți odată cu mine.

- Când ți-au crescut așa de mult țațele, m-ai tachinat amuzat, cu o voce groasă ca ciocolata topită.

- Când nu te-ai uitat tu, ți-am răspuns ea la fel.

- Probabil.

Am început să îmi pieptăn părul lung și negru și a naibii să fiu dacă nu am rămas goală în rest intenționat. Voiam să văd până unde duce indiferența ta, când controlul o să crape și o să mă devorezi. Speram și îmi doream asta din tot sufletul.

- Ce cauți aici? te-am întrebat

- Ce zi e azi, mi-ai răspuns la fel de sec.

- Eu știu, tu știi?

- Mhmm, mi-ai zis și ai mai mușcat o dată din pară și eu m-am simțit de parcă mi-ai mușcat din sân. Simțeam umezeala dintre picioare, sângele cum se zbătea și pulsa la gât și pielea înfierbântată.

- Așa o să vorbim acum, în dodii? Zi, de ce ai venit?

- Eu am venit să îți dau un cadou de ziua ta, mi-ai zis și ai scos din buzunar o altă casetă neagră de catifea, dar, pentru că te-am găsit așa, cred că o să îmi iau și eu un cadou.

Nu te-ai grăbit să vii la mine. Ți-ai mâncat tacticos para până la final în timp ce eu fierbeam în suc propriu. Cu greu, mi-am jucat rolul în continuare, m-am prefăcut neinteresată. O copilărie pentru că eram sigură că nu te păcălesc, nici măcar pe mine nu puteam.

Ai pus cotorul în coș, ți-ai dat vesta jos, ți-ai lărgit cămașa la gât, ți-ai suflecat mânecile de la cămașă și ți-ai dat jos cureaua. Totul extrem de încet, cu o economie de mișcări care mă nebunea. Când ai ajuns lângă mine și ai îngenunchiat în spatele meu eram în combustie. Prin spate, doar cu mâinile la vedere în oglinda din fața mea, mi-ai încercuit sânii în căușul palmelor tale reci și m-ai ciupit de sfârcuri. Pielea mea era în extazul, toata numai senzații. M-am arcuit și mi-am împins sânii în palmele tale și te-am auzit chicotind în spate. Mă omora gândul că eu sunt total expusă plăcerii tale, pierdută cu totul și tu doar te amuzai. Am respirat profund și am încercat să mă calmez. Mă mângâiai ușor, concentric, amețitor. Mă simțeam detașată de corp și totuși atât de bine, atât de plină de beatitudine. Îți simțeam mâinile cum coborau spre golul din mine ce se cerea umplut. M-ai atins ușor, electric chiar în mijlocul vulvei și tot corpul mi-a tremurat. M-am prins cu mâinile de birou pentru suport, să încerc să îmi opresc tremuratul. Atât de ușor îți era să îmi dai foc?

Ai râs iar, mi-ai desfăcut mâinile și ai întors scaunul. Acum eram cu fața spre tine, cu totul la vedere.

- Frumos, ai zis în timp ce îmi mângâiai părul pubian.

De ce oare îmi spuseseși tu că nu știi să satisfaci o femeie, că tu doar ceri, doar iei, niciodată nu oferi. Mi se părea că dacă ai fi încercat să mă satisfaci mai mult decât o făceai deja aș fi murit subit, inima ar fi cedat.

Un deget a alunecat înăuntru, urmat îndeaproape de al doilea. Mișcări circulare, gânduri spulberate. Mă simțeam pe marginea unei prăpastii, privind în gol. Voiam să sar, ceva încă mă ținea. Lasă-mă să îmi dau drumul, Anton, ți-aș fi spus dacă aș fi avut curajul. Nu îl aveam!

Ți-ai scos degetele din mine și eu am icnit nemulțumită. Mai voiam, simțeam instinctiv că mai am atât de puțin până să ajung la final. Egoist,

nu m-ai lăsat. Ți-ai dus degetele la gură și le-ai supt. Te-am privit cu ochii larg deschiși cum guști din mine. Dumnezeuule, erai ca o otravă pentru mine!

- Și aici ești dulce, mi-ai zis.

Te-ai aplecat spre vulva mea, m-ai desfăcut cu degetele și m-ai atins cu limba. Scurt. O dată, de două, de trei. Te-ai retras. Nuuu! Ai râs când mi-ai văzut fața.

- Parcă ți-am zis că ăsta e cadoul meu, nu al tău, mi-ai zis amuzat.

Apoi te-ai ridicat și te-ai dus spre baie. Nu îmi venea să cred! Mă lăsași așa?

- Calmează-te! Ești o idee cam încinsă pentru ce vreau eu acum, mi-ai aruncat în timp ce închideai ușa după tine.

Am luat primul obiect care mi-a picat în mână, o sticlă de parfum și l-am aruncat după tine. Normal că nu te-a atins, ușa era deja închisă; normal că nu s-a spart, sticla era prea groasă. Doar te-a amuzat pentru că ți-am auzit râsul melodic și total neafectat de ceea ce tocmai se întâmplase. În momentul ăla te uram aproape la fel de mult cât te iubeam.

Când pielea mi s-a răcit și pulsul a revenit la normal, exact atunci și nici o clipă mai devreme, ai ieșit din baie gol și cu un maldăr de cămăși de-ale tale în brațe. Erai încă amuzat și, spre ciuda mea, încă în erecție.

- Aici dispăruseră? Ce ai făcut cu ele? Vraji?

- Le-am purtat, ți-am răspuns îndurerată. Te-am luat cu mine în pat când tu o încălzeai pe alta.

- Așa deci, mi-ai răspuns amuzat și le-ai mirosit. Ai dreptate, miros a noi doi împreună.

Le-ai aruncat absent la picioarele tale și te-ai îndreptat, mare și mustind a putere spre mine. Eu m-am făcut că nu te văd.

- Nici nu știi ce mă excita mai mult, corpul tău frumos și auriu sau nepăsarea ta.

Nu am apucat să gândesc un răspuns mușcător pentru că m-ai luat de mână și m-ai ridicat goală de pe scaunul meu. M-ai așezat cu burta pe birou, cu fața aproape de oglindă. Mi-ai luat mâinile în palmele tale și mi le-ai așezat desfăcute pentru susținere, pe birou. Te-ai aplecat peste mine și mi-ai pupat obrazul apoi mi-ai muscat umărul. Tare! Contrastul a adus într-o clipă în mine toate emoțiile pe care mă chinuisem să le omor în ultimele minute. Iar eram udă, iar pulsam.

Mi-ai dat părul de pe spate și te-ai întreptat, înalt deasupra mea și mi-ai privit întinderea de piele. Îți urmăream în oglinda fiecare respirație, fiecare tresărire a pleoapei sau zvâcnet al obrazului. Erăi mulțumit, îți plăcea ce vedeai. Ți-ai lăsat palmele să alunece pe pielea mea sensibilizată, de la gât, la fese. Aici, s-au oprit din mângâiere și au devenit iar prădătoare, m-au pleznit. Am icnit de surpriză și plăcere. Iar mângâiere pe fund, palmele urca, m-au pleznit pe sâni. Eu mă scufund!

Pauză. Am deschis ochii și m-am uitat la tine șocată. Ticălosul, îmi venea să urlu, nu te oprii!

- Hai, m-ai tentat, zi cu voce tare. Ți-am zis că se vede totul în ochii tăi. Ai curaj?

Nu aveam, i-am plecat. Ai râs.

- Mâță bleagă, mi-ai spus cu aceeași notă perfidă de amuzament.

M-ai prins de solduri și m-ai penetrat la fel ca și data trecută, dintr-o împingere prelungă. Mi-am lăsat capul pe spate, spre tine și am încetat să mai gândesc, doar am simțit. Vedeam frânturi de realitate când mă uitam în oglindă, crâmpeie scurte de semiconștientă. Îți vedeam fața crispată de extaz și îmi plăcea ideea că eu te fac să te simți așa. Te vedeam rânjind și îți vedeam trăsăturile frumoase cum se urâțeau,

păreau îndrăcite. Și asta îmi plăcea. Îl auzeam respirația sacadată și într-un târziu mi-am dat seama că nu era a ta, ci a mea. Și asta îmi plăcea.

M-ai posedat. Au fost și clipe dureroase. Se insinuau printre straturile extazului meu și mă învăluiau subit. Prea mult, prea dur, prea repede. Atunci gemeam, tu schimbai ritmul și continuai satisfăcut. Apoi iară plăcere și voiam mai mult. Acest ritual păgân al alternării durerii extreme cu plăcerea totală mă secătuia.

Prea curând pentru mine, te-am simțit crispau-te în spatele meu. Ai picat greu pe mine și mâinile mele au reușit cu efort să ne susțină pe amândoi. Se terminase. Eu încă nu!

Ți-ai ridicat capul greu de pe umărul meu, mi-ai zâmbit cu ochii încețoșați în oglindă și m-ai pupat ușor pe umăr.

- La mulți ani, mi-ai spus moale.

Apoi te-ai retras, ți-ai luat cămășile și ai ieșit din cameră. De lângă mine curgea esența ta din prezervativul pe care îl scoseseși și îl aruncaseși aiurea pe birou fără să îl legi.

Am reușit să plâng iar.

Ca și data trecută a fost un moment cathartic, am ieșit din el cu conștiința unei cârpe și totuși mai puternică, mai dârză. Am înțeles ceva în ziua aia, o lecție de care am abuzat în anii care au urmat: pentru ca femeia să fie adorată de bărbat trebuie să fie o egoistă nepăsătoare, femeile sincere, inocente și iubitoare nu sunt destul iubite. Tu m-ai vrut pentru că eu, în aparență nu te-am vrut. Un teatru ieftin, de care eram conștienți amândoi. Dar m-ai vrut! Ideea asta m-a marcat.

Nu te-am văzut cinci zile după. Apoi, într-o dimineață, ai intrat fără să bați în camera mea. Eram îmbrăcată deja.

- Ce bine că ești deja pregătită, hai, mergem la mama în vizită!

Erai proaspăt spălat și bărbierit, miroseai a dafin și eu am fost incapabilă să citesc minciuna din ochii tăi. Îmi era dor de mama

Smaranda pe care nu o mai văzusem de mult și de care discuțiile telefonice aproape zilnice mă legaseră într-un fel în care nu mai fusesem niciodată legată de o femeie. O simțeam aproape, simțeam că ține la mine.

Am ajuns la conac, m-ai ajutat cu bagajul meu până la ușa și mi-ai zis că te întorci după al tău. În realitate m-ai lăsat acolo, cu geamantanul în mână și orbită de soarele prea strălucitor pentru sfârșitul de toamnă. Fluierând, te-ai urcat în mașină și ai plecat fără să te uiți o clipă în urmă. Ai fi văzut cum am picat în genunchi și am început să plâng.

Mama Smaranda m-a găsit și mi-a bandajat rănilor, mai mult sufletești. Am mâncat, am dormit o zi și o noapte, mi-am încărcat bateriile și apoi am venit iar la tine.

Casa era un haos și mi-am dat seama scârbită că scăpaseși de mine ca să faci o petrecere. Te-ai purtat ca un copil mucos care vrea să scape de mămică!

Îmbâcseala de la țigări nu se dusesse chiar dacă servitoarele deschiseseră toate geamurile. Era băătură lipicioasă vărsată din loc în loc, mâncare, haine aruncate. Am urcat, oarbă la tot ce se întâmpla în jur, spre camera ta. Am intrat ca o furtună.

Erai în pat cu Clara!

După o noapte de abuz și distracție, deși era aproape opt dimineața, încă nu adormiserăți. Beți, chicoteați. Am văzut negru în fata ochilor! Tu ai început să râzi când m-ai văzut și Clara, probabil din instinct de conservare, a tăcut.

- Afară, i-am urlat.

Nu s-a clintit.

- Auzi, iubitele, ce îmi zice țărâncă ta, a zis ea amuzată.

Am înghițit fiere amară când am auzit-o cum îți spune și am devenit și mai fiară.

- Dacă nu ieși te dau afară de păr, curvă sfrijită ce ești, i-am spus încet, accentuat fiecare cuvânt în parte.

Tu ai început să râzi, gros, bolovănos, dar ai împins-o puțin și ea a înțeles. S-a dat jos din pat și, când a trecut pe lângă mine, deși aș fi vrut să îi smulg pielea de pe ea, nu am învrednicit-o nici măcar cu o privire.

- Dacă mă atingi, să știi că și eu știu să mă bat, mi-a zis ea.

- Mă îndoiesc. Totuși, stai liniștită, nu aș suporta să pun mâna pe tine, i-am replicat pe același ton, cu greu ținut în frâu.

A icnit.

- Auzi la ea, se crede prea bună. Țaranco! Nu pui mâna pe mine, dar cum te simți că pui gura unde am pus eu mâna înainte?

- Afară! am țipat cât mă țineau plămâni

Printr-o minune, m-a ascultat și a ieșit. Tu încă râdeai.

- Păcat, mi-ar fi plăcut să văd doua mațe în călduri.

- Poate doar una, și nu mai sunt eu aceea.

- Mmm, vrei să îmi spui că nu i-ai lua locul lângă mine dacă te-aș primii?

- Da, chiar asta! Niciodată în viața ta nu o să mă atingi cât încă miroși a sex proaspăt făcut cu alta.

- Mai, mai, ce declarație de război. Asta da provocare. Vino, te las lângă mine, mi-ai zis în timp ce îți masai membrul erect ajuns la dimensiuni impresionabile.

- Mai întâi îngheață iadul, ți-am răspuns și am ieșit.

- Adela, te-am auzit urlând după mine. Treci înapoi! Te vreau aici! Nu mă face să vin la tine!

Urlai degeaba. Am ajuns la mine în cameră și am încuiat-o după mine dar am avut timp să aud cum ai căzut din pat. Chiar erai prea mort de beat ca să te ridici să vii după mine.

M-am bucurat meschină de reușita mea. Îți dădusem amanta afară! Te refuzasem pe tine! Eram mândră de mine.

A doua zi ai invitat-o la masă.

Ea, o nesimțită în adevăratul sens al cuvântului, a venit și s-a gudurat pe lângă tine, a râs și s-a arătat disponibilă toata noaptea. Scurt extaz avusesem. Am înghițit în sec și am acceptat totul demnă. Totuși știusese că după atâta bucurie urma să vină și tristețea. Așa e natural; nu poți rămâne blocat în fericire, etern cu inima palpitând și cu fluturi în stomac. În cărți citisem despre "fericiți până la adânci bătrâneți" care durează nedefinit și mereu mi-a lăsat un gust amar de înșelăciune expresia asta. Nedefinitul asta e oarecum suspendat, în vid, se consumă din sine ca o lumânare, se devorează până se stinge și moare. Dispare. Așa e fericirea fără tristețe, bucuria, fără suferință. O minciună!

Așa că am acceptat și valul asta de sentimente negative cu scârbă și totuși demn, conștientă fiind de limitele lui; e doar un val, urmează altul frumos, de vată de zahăr roz.

Apoi totul a intrat în firesc.

Și firescul nu era nici pe departe aproape de normal.

Firescul la noi era o roată în care alternau bețiile tale, zilele mele singure, nopțile împreună în care doar dormeam, săptămâni în care mă abandonai la mama Smaranda după care te găseam cu câteva kilograme mai slab. Veneau una după alta, firesc. Treceau ani...

Aveai uneori perioade când mă tolerai în preajma ta, când stăteai și trei, patru nopți la rând acasă și lucrai în birou, cu registrele tale imense în față, cu mine lângă tine, încolăcită pe canapea cu o carte în mână. Erau atât de frumoase serile astea, atât de domestice. Îmi spuneai:

- Draga mea, poți să îmi aduci un pahar cu apă?

- Sigur, dragul meu, îți răspundeam.

Sau:

- Draga mea, cred că aș mânca ceva dulce. Te duci tu, te rog, până la bucătărie să vezi ce a pregătit bucătăreasa? Eu sunt prins aici și dacă plec pierd șirul.

- Sigur, dragul meu, îți răspundeam surâzând ușor.

Ne purtam ca doi soți puritani, mereu atât de politicoși unul cu altul, mereu atât de domesticii. Mă amuza uneori să îmi amintesc câtă feroare sexuală se ascunde în spatele ochilor tăi concentrați acum pe cifre și rapoarte. Niciodată nu discutam despre nimic, niciodată nu te întrebam nimic. Doar tu, când simțeau nevoia de ceva, tulburai liniștea.

Îmi amintesc odată când ai adormit pe canapea, cu corpul tău mare, tolănit și moale. Eu, pe fotoliu, lângă tine, citeam pe sărite cu ochii mai mereu la tine. De la o vreme nu m-am mai prefăcut atentă la carte, am pus-o pe poală și doar te-am sorbit pe tine din ochi. Erai atât de frumos! Îmi simțeam inima plină, sufletul greu, mustind de iubire, mândrie, posesivitate. Tu erai al meu. Chiar dacă nu știai, sau poate că doar nu o acceptai încă. Dar erai al meu! Și m-am gândit că trăisem, copil fiind, cuminte, în lumea mea mică, inconștientă de cât de mică era. Aveam aer curat doar de-o respirație, atât îmi permiteam să sper. Zi de zi, aceiași oameni murdari pe dinăuntru, ce nu vedeau în mine un om, ci doar o mână de lucru ieftină, ușor de cumpărat. Aș fi putut trai o viață întreagă așa! Aș fi putut muri așa!
Cum ar fi fost să mor fără să simt gustul dulce și intoxicant al fericirii?

Cum ar fi fost să nu te fi putut sărutat vreodată?

Aia nu ar fi fost viață, oricâte alte bogății ar fi avut. Gustul tău era raiul pentru mine! A fost așa, un moment rupt din timp, un moment care îți rămâne întipărit în cap, orice ai face, în care ai avut o revelație care îți schimbă cursul vieții. Eram un om norocos pentru că cunoscusem fericirea. Erau oameni care treceau prin viață cu un val de minciună pe

ochi, care nu trăiau, doar existau, mâncau, dormeau. Respirau amăgire, eu respiram adevăr. Eu trăiam prin tine, cu tine, lângă tine. Totul ținea de tine. Mi-e ciudă că nu găsesc cuvintele care să exprime esența sentimentelor mele de atunci...e greu să explicit sentimentele, e ca și cum ai încerca să îl explicit pe Dumnezeu, mare, puternic, insinuos prin orice fibra a ființei tale. E acolo, îl simți, dar cum îl explici?

Eu aș fi stat așa, cu tine lângă mine, o viață. Bineînțeles că te plectiseai repede. Nu erai omul construit să stea atâta locului și, oricât ai fi încercat, agitația ce trăia permanent sub pielea ta, te prindea din urmă și iar te subjugă.

Apoi dispăreai câte două săptămâni, ziua cu munca la fabrică și seara hoinărind ca un motan în călduri în paturi obscure. Știam unde te duci. Aduceai cu tine și lăsați în urmă mirosuri grele, grețos de dulci, de curvă. Adunam atunci atâta ură în mine, încât aș fi fost în stare să ucid. Eu, născută din preot aș fi simțit satisfacție să te văd chinându-te.

Totuși, ușor, ușor, cu multe lacrimi și suferințe îmi câștigam locul lângă tine.

Deși îmi doream, ai venit rar la mine în pat cu gânduri conjugale. De prea puține ori în prea mulți ani. Mereu mă simțeam ușor violată după și cu vaga senzație că lângă mine e un străin care ți-a furat mirosul. Erai atât de detașat, atât de rece și calculat încât îmi înghețatei sângele în vene. Paradoxal, pielea ta fierbea. A mea la fel. Veneai rar dar stăteai mult. Aveai un apetit insașiabil, ore în sir de penetrare mă făceau să mă simt uzată, degradată și aveam impresia că asta te făcea să te simți și mai bine. În tine locuiau doi oameni, fiara din pat și gentelmanul perfect, galant, atent, fin până la perfecțiune, din afară lui.

Spre frustrarea mea, deși reușeam mereu să mă simt bine, te jucai cu mine, te amuza să mă vezi tânjind după final.

Nu am simțit plăcerea supremă în brațele tale decât târziu, după patru ani de căsnicie. Avem 23 de ani, stăteam cu tine în București de trei ani,

eram obișnuită cu venirile și plecările tale, cu viața de noapte și chefurile.

Undeva, pe parcurs, ai decis că sunt acceptabilă să ies în lume la brațul tău și acum mă luai din când în când la evenimente oficiale. Acum a fost o nuntă.

Te întrebi probabil de ce îți spun astea, nu? Pentru că ai fost beat! Beat cum tu rar ești! Sunt sigură că nu îți amintești că m-ai luat în brațe imediat ce am intrat în casă și că m-ai purtat așa, plutind agățată de gâtul tău până în camera mea unde m-ai dezbrăcat încet, ca și cum fiecare gest mic îți face plăcere. M-ai iubit cu mâinile, m-ai venerat cu gura. Mi-ai șoptit cuvinte de iubire de care nu te credeam capabil. Ai fost atât de bun și dulce cu mine încât îmi venea să plâng de inima plină. M-ai sărutat până când mi-a amorțit gura și tot nu m-am saturat. Aș fi vrut să te sorb cu totul în mine, pe tine, bărbatul meu cu sufletul întunecat și totuși atât de frumos. A fost o noapte magică, un pilon al sănătății mele mintale, o revelație a cuiva mic ce se ascunde în spatele ochilor tăi frumoși și care prea rar prinde curaj să iasă la suprafață. Atunci când orgasmul m-a cuprins, a fost atât de puternic încât nu am putut să respir. Mușchii mi s-au contractat și picioarele te-au strâns în disperare. Valuri pulsatile de senzații m-au amețit, m-au îmbătat.

Atunci, în brațele tale, moale ca o cârpă, m-am simțit pentru prima dată în viață întreagă. Complet întreagă! Un sentiment atât de pur și rar! Am fost mai convinsă ca niciodată că noi ne aparținem unul altuia, nu are cum să se nască așa ceva din nimic!

A doua zi ai redevenit tu, etern tăcut, absent. Pentru tine noaptea mea magică fusese o eroare, o anomalie. Probabil nici nu erai conștient de ea. Dar eu da! Vezi, eu nu mai eram eu. Mă schimbași cu un orgasm! Acum știam ce pierd, ce îmi negai. N-ai mai avut cale de întoarcere!

Am început să tanjesc după eliberare din ce în ce mai des. Abandonul acela total, "la petite mort", dădea dependentă. Vicleană, te îmbătam când te voiam? M-ai suspectat vreodată? Când te așezai cu rapoartele în mână în bibliotecă lângă mine, când sorbeai pahar după pahar în tăcere și liniște știai că urma să sfârșești noaptea între pulpele mele?

De asta veneai? Zi că da!

Se pare că eu, Adela cea cuminte și ascultătoare, adânc în sufletul meu nu sunt prea diferită de tine, Anton cel rău și nesătul.

Am mai prins și câteva petreceri surpriză în casă noastră, de acum. Uneori veneai cu doi, trei prieteni după tine și vă îmbătați, sunați diverși și totul degenera într-o adunare pestriță, mult prea beată ca să fie ușor de stăpânit.

Alteori, pur și simplu uitai că nu m-ai dus la mama Smaranda și, de cele mai multe ori, mă duceai și eu veneam în urma ta, cu mașina cu șofer a mamei Smaranda, perfect conștientă de ce o să găsesc acasă. Uneori venea și Carla și îmi făceam un țel din a o face să se simtă mică, murdară, urată. Nu îi vorbeam, doar o priveam cu scârbă și aveam grijă ca și cei care contau să o vadă la fel.

Carla, Carla, Carla...

Cu cât o uram mai tare cu atât înțepa mai adânc.

Nu a fost singura ta amantă, uneori mai auzeam de câte una, mai avem neplăcuta surpriză să dau nas în nas cu doamna în cauză, dar de cele mai multe ori eram prinsă într-un spațiu suspendat; știam că e cineva care îți încălzește patul atunci când nu veneai acasă, dar nu aveam niciodată posibilitatea să o întâlnesc. Erau altele, mereu altele. Carla era o constantă. Uneori nu o vedeam sau nu auzeam de ea cu lunile, alteori trebuia să îi simt mirosul parfumului pe care îl uram atât de mult câteva zile la rând.

Odată, când încă mă mai durea să te aud vorbind cu ea la telefon, te-am auzit clar cum râdeai de mine, cum mă bârfeai la ea. Nu te-aș fi crezut atât de jos niciodată în viață mea! Tu să bârfești! Dar așa ai făcut. Erai în camera ta și ai lăsat din neatenție ușa deschisă. Ghinionul meu a fost că atunci am trecut pe lângă camera ta și am auzit cum îi spuneai râzând că sunt pudică, că mă pitesc după paravane atunci când sunt dezbrăcată, că sunt încă o copilă. A durut atât de tare încât m-a lăsat fără aer!

E oare logic să spun că mă durea mai rău trădarea asta decât faptul că te culcai cu ea? Poate că sunt până la urma o femeie frivolă, poate că nici eu nu realizez cât sunt de prinsă în plasa cochetăriei, a aparențelor. Ca să mă răzbun, atunci când a venit următoarea petrecere în casă noastră, am cotrobăit prin lucrurile tale fără să simt nici cea mai mică

urmă de vinovăție și am sunat-o pe una dintre fostele/actualele tale cuceriri, m-am prezentat ca fiind asistenta ta și am chemat-o la petrecere în numele tău. A fost sublim să-mi văd dușmancele jupuindu-se de vii în fața mea în timp ce eu sorbeam mândră un pahar de vișinată. Tu fierbeai de nervi, prins între ciocan și nicovală. Te-ai uitat la mine spumegând și mi-ai zis că o să ți-o plătesc mai târziu.

- Adică mai târziu în pat, am întrebat cochetă.

- Dacă rămân întreg, mi-ai răspuns încă supărat.

- Ia și bea și dă-le dracului pe amândouă, ți-am spus și ți-am întins paharul de vișinată ca o solie rubinie.

I-ai luat și l-ai dat capac. Când mi l-ai înapoiat gol, surâdeai.

- Dacă îmi mai aduci unul chiar că vin la tine, mi-ai promis.

M-am apropiat de tine, mi-am încolăcit brațele în jurul tău și, pe vârfurile degetelor de la picioare, m-am ridicat și ți-am lins buzele. Încă aveai gust de vișinată, dulce, obsedant. Când m-ai înconjurat cu brațele și m-ai sărutat cu adevărat am realizat că tu erai mai dulce decât băutura, tu erai drogul meu preferat. Cu un efort imens de voință, ți-am dat drumul, am luat paharul și m-am îndepărtat. Le-am văzut fețele fetițelor tale. Erau livide. Eu jubilam.

În noaptea aia te-ai ținut de promisiune, ai venit la mine. Deși urla sângele în mine să mă dau jos din pat să vin să îți descui ușa, nu am făcut-o. Am suferit în tăcere, convinsă fiind în adâncul sufletului meu că meriți să ți se plătească cu aceeași monedă, măcar o dată în viață. Am adormit încă suferind și m-am trezit în toiul nopții, cu tine peste mine după ce te chinuseși să deschizi încuietoare în liniște. Nu ai fost blând cu mine, mi-am plătit cu vârf și îndesat obrăznicia.

Au fost vreo doi ani în care nu am auzit deloc de ea. Am crezut-o uitată pe veci și m-am bucurat. Tu nu păreai să îi duci lipsa și asta m-a bucurat încă și mai tare. Au fost doi ani în care tu ai fost puțin mai potolit, în care ai fost puțin mai prezent în relația noastră disfuncțională. Nu mi-ai

fost fidel, asta e clar. Au fost altele, pe perioade mai scurte, și mereu aveam impresia că imediat ce le aflu numele ele și dispar din peisaj. Am încercat din tot sufletul să nu mă cramponez de ele, să îmi fie indiferente.

Deși poate îți par nebună, în acești doi ani am fost mai liniștită, mai împăcată atât cu mine cât și cu tine. Ea nu mai era în al nostru „ménage à trois„ și cele care îi luaseră locul erau la fel de neînsemnate pentru mine cât erau și pentru tine.

Odată, într-una dintre diminețile liniștite la cafea, am îndrăznit să te întreb de ea. Stăteam de vreo cinci ani deja împreună așa că, cu timpul, limba mi se mai ascuțise și rușinea mi se tocise; nu îmi mai era teamă de tine și de încruntările tale periodice.

- Clara?

- Ce-i cu ea, mi-ai răspuns absent, cu fața toată acoperită de gazetă.

- E bine?

- E bine, mi-ai răspuns la fel.

- Nu am mai auzit nimic de ea și îmi făceam griji.

Ai râs scurt.

- Umorul ți se îmbunătățește, asta e sigur!

- Deci, am continuat după câteva clipe de liniște când era clar că pentru tine discuția era încheiată și rezolvată.

- Deci ce?

- E bine?

- Da.

- Anton, nu mai face pe prostul? Mai e cu tine sau nu mai e cu tine? Asta te întrebam!

- Draga mea căprioară proastă, dacă vrei un răspuns direct pune o întrebare directă. Tu vorbești în dodii nu eu. Eu ți-am răspuns clar și la obiect.

Am pufnit de frustrare. Erăi maestru în a ocolii ceea ce doreai ascuns. Am tăcut îmbufnată și m-am prefăcut atentă la cartea de istorie a artei pe care se presupune că trebuia să o citesc pentru următorul curs.

După câteva minute de liniște ai împăturit ziarul și te-ai ridicat ușor, acompaniat de un râs scurt.

- Nu mai e cu mine de ceva timp, așa că poți să respiri iar. Culoarea asta pământie nu te prinde deloc, draga mea! Și nu, nu te-am mințit, Clara e bine, fericită în brațele altui bărbat și eu nu am suferit o clipă după ea pentru că înțelegerea noastră a fost dincolo de puterea ta de înțelegere. Ea nu a fost a mea niciodată și eu nu am fost al ei nicicând. Am fost și suntem doi oameni asemănători care se întâmplă să ne satisfacem bine în pat. Nu o să fim niciodată mai mult de atât și asta e ce ți-a scăpat ție în toți aniiăștia. Dacă ai fi putut sau măcar acum, dacă ai putea să înțelegi asta la justa ei valoare, ai fii mult mai liniștită și mai fericită. Eu sunt al tău mai mult decât o să fii vreodată al ei. Tu îmi porți numele dar, din păcate, încă nu mă cunoști. Poate, cu timpul, mi-ai mai spus în timp ce te-ai aplecat și mi-ai dat un sărut ușor pe obraz.

Și, pentru că tu nu ai fost niciodată un sfânt, limba ta mi-a atins ca din întâmplare colțul gurii. Eu am simțit totul acut și am pierdut mișcarea, până să mă întorc eu spre tine să te prind, tu erai deja ridicat și în drum sper ușă.

La câteva zile distantă, soarta s-a trezit să mă zgândăre iar. O seară plăcută de iunie, ce nu promitea nimic grozav. După o mică discuție contradictorie ai fost de acord să mă iei cu tine la o strângere de fonduri la Snagov. Sunt convinsă că nu îți mai amintești noaptea, pentru tine au fost alte sute asemenea, mereu însoțit de altcineva. Acum eu eram dama de la brațul tău. M-am îmbrăcat atent, probabil prea atent, de

frică să nu greșesc ceva din eticheta pe care încercam din greu să o descifrez. Tu, la fel de plictisit și de absent ca de obicei, stăteai tolănit pe bancheta din spate a mașinii, cu capul întors de la mine.

Deși în doi, eu mă simțeam singura.

Nu mi-ai vorbit tot drumul, nici de bine, nici de rău. Fumai și priveai pe geam seara cețoasă, pădurea pe lângă care treceam, casele.

Când mașina s-a oprit, portiera s-a deschis pe partea mea și tu te-ai întors să cobori. Ai icnit scurt. Nu știu sincer cum puteai să uiți atât de des că sunt lângă tine, cu tine, mereu la cheremul tău, dar, ca și alte dați, și acum erai surprins să mă găsești în apropiere. Unde fugiseși în gând tot drumul? Dacă cealaltă ușa, de pe partea ta, s-ar fi deschis, m-ai fi uitat în mașina? Ai fi plecat la serata și ți-ai fi adus aminte de mine doar când te-ai fi întors, băut și m-ai fi găsit plânsă în mașină, o femeie uitată și nedorită. Dar providența a făcut ca ușa de pe partea mea să fie deschisă și tu m-ai văzut.

Ce a făcut seara specială și demnă să fie povestita aici a fost ce ai făcut tu în continuare. Te-ai aplecat spre mine cu cel mai pervers zâmbet din dotare și mi-ai mirosit gâtul. Mâna ți s-a oprit pe osul soldului meu pe care îl mângâia concentric, amețitor. Imediat, fără să îmi dai timp să mă obișnuiesc cu prezenta ta atât de aproape de mine, te-ai aplecat și mai mult și mi-ai atins lobul urechii cu buzele. Prin mine a trecut un curent electric de parcă aș fi fost înfierată, din lob în mușchii gâtului care s-au contractat, apoi în plămâni și oase, în sânii care mi s-au excitat și apoi a explodat în jurul zonei pelviene care pulsa. Am respirat adânc ca să mă calmez, de mai multe ori. Nu prea mi-a ieșit. Pâcla excitării îmi pângărea conștiința și nu am mai putut gândii clar. Așa că m-am lăsat purtată de instincte. Am închis ochii cu pleoape mult prea grele și doar am simțit.

- Te descurci tocmai bine, mi-ai spus tot aproape de ureche. Apoi mi-am lins ușor toată partea exterioară a urechii într-o linie lină de jos până sus. Am gemut. Ți-am prins piciorul cu mâna făcută gheară și am strâns inconștient, încercând în zadar să mă ancorez în realitate.

Atunci când mă așteptam mai puțin, când eram total pierdută în lumea simțurilor, mi-ai dat drumul și eu ți-am simțit lipsa de parcă ceva fusese smuls din însăși ființa mea. Am deschis ochii cu greu și te-am găsit

uitându-te la mine cu privirea aceea a ta încrezută, pe care o uram și o iubeam deopotrivă.

- Abia acum te asortezi. Așa îți stă ție cel mai bine, când ești îmbujorată, mi-ai mai spus amuzat și eu aș fi avut chef să te strâng puțin de gât. Te distraseți atât de ușor cu mine...

M-ai împins și am plecat în noaptea rece și cețoasă să râd fals, să impresionez și să distrez niște oameni pe care cu greu aș fi putut să spun că îi plac. Tu, ca de obicei, ai trecut prin mulțime absent, căutând și satisfăcând doar propria mulțumire.

La aproape două ore de la venire, când băutura își făcuse în cele din urmă efectul și eu începusem să mă simt bine am văzut în mulțumi o coamă blondă și o pereche de buze roșii atât de dureros de cunoscute. Sângele mi-a înghețat în vene și inima a început să plângă. Pe dinafară, am zâmbit mai larg, mai volatil și te-am luat de braț. Surprins de mișcare te-ai întors spre mine la timp să vezi unde mă uit. Ai văzut-o și tu ai mi-ai râs în ureche:

- Mâță bleagă, ca de obicei îți scoți ghearele mult prea devreme. Fii calmă draga mea, oricum ce e scris să se întâmple o să se întâmple. Hai să îți mai iau un pahar să calmăm istericalele, mi-ai mai spus încă râzând de mine și m-ai tras spre bar.

Să fie oare coincidență că într-acolo se îndrepta și Clara acompaniată de bărbatul impozant, blond și avut, totuși puțin burtos și trecut, de la brațul ei.

- Anton, dragule, a început ea ca și când nu te-ar fi mâncat din priviri încă de la intrare. Ce surpriză! Mi-a zis Banu că s-ar putea să dau de tine pe aici, a mai adăugat ea în timp ce se uita la mine. Adela, m-a salutat din vârful limbii.

- Clara, i-am răspuns în timp ce îmi repetam în cap : "curvă, curvă, curvă"

Tu, spre bucuria inimii mele, nu i-ai răspuns și ai început să vorbești cu bărbatul de la brațul ei pe care, aparent, îl știai din liceu. Mie mi se părea imposibil că voi doi să aveți aceeași vârstă, îmi părea cu cel puțin 10 ani mai în etate. Se pare că la aceeași concluzie a ajuns și Clara pentru că i-a dat drumul la braț și s-a apropiat de bar.

- Doua caipiroska, a cerut ea.

- Și doua pahare de vin, ai cerut tu. Roșu!

Cât au durat pregătirile, voi, bărbații ați continuat să vorbiți însuflețit și noi, femeile să ne aruncam priviri înveninate. Când băuturile au fost gata, Clara le-a luat pe ale ei și ți-a întins una ție și tu le-ai luat pe ale tale și mi-ai întins una mie și pe cealaltă bărbatului. Nu v-ați înțeles, nu ați vorbit să faceți așa, pur și simplu a fost subliminal, ați revenit la vechile obiceiuri fără să schimbați un cuvânt. În mine inima a mai sărit iar câteva bătăi. Mă durea capacitatea voastră de a vă purta normal, fără pic de resentimente, ca și cum niciunul nu părăsise pe celălalt. Erați exact așa cum îmi spuseseși tu proorocic cu zile în urmă, prieteni capabili să împartă o relație total lipsită de dramatismul unor vechi iubiri.

Deși te-am urmărit toată noapte cu ochi de uliu de teamă să nu calci strâmb, atunci când ai decis că e momentul să dispari de lângă mine pur și simplu ai plecat. Nu te-ai scuzat, nu te-ai pitit, doar ai plecat de lângă mine. Era târziu, spre miezul nopții, și imediat după tine a ieșit din salon și Clara. Deși știam ce faceți și unde vă duceți, nu am găsit în mine destul sânge rece să vă urmăresc. Știam instinctiv că o asemenea imagine m-ar fi făcut să îmi pierd mințile și m-ar fi torturat inutil; nu era ceva ce eu puteam schimba, nu era în putința mea să te opresc odată ce te-ai pornit.

Clara a apărut în aproximativ jumătate de ora. Avea rochia sifonată în genunchi și rujul ușor întins în jurul gurii. M-a căutat cu privirea și atunci când m-a găsit mi-a zâmbit învingător în față și și-a stres buzele. Le lăsase intenționat ca să văd eu! Oare și rochia o lăsase sifonată în genunchi înadins? La câteva minute o urmezi în salon. Galant, treci pe la bar și te apropii de mine cu un pahar de vin roșu în mână. Eu spumeg și

bolborosesc ca mustul uitat la soare. Îți iau paharul din mână, sorb gentil din el și îți zâmbesc pe post de mulțumesc.

- Ți-ai desfăcut cureaua? te întreb ca din întâmplare.

- Da, de ce, nu am închis-o bine? îmi răspunzi pe un ton la fel de nevinovat.

- Nu, e bine, doar că mai bine o lăsați să îi rămână urma pe frunte?

- Poftim?

- Lasă pofta, sunt sigură că ți-a trecut! Ziceam de târfulița ta, că i-ar fi stat bine cu un imprimeu asortat pe frunte dacă tot a îngenunchiat în fața ta.

Nici nu știu dacă te-ai înecat cu băutura sau din cauza rasului, dar cu siguranță te distrai ceea ce nu era nici pe departe ce îmi doream eu de la tine atunci.

Mi-aș fi dorit să pot să îți transmit și ție măcar o fracțiune din durerea mea, să te înțep cu vorbele mele și să văd părere de rău în trăsăturile tale frumoase, nu amuzamentul acesta atât de necenzurat.

- Leoaică feroce ce ești, mi-ai zis și m-ai sărutat pe obraz. Să știi totuși că s-a cam prostit, nu o mai face la fel de bine cum o făcea, mi-ai spus confidențial la ureche.

Asta ar fi trebuit să mă facă să mă simt mai bine? Am rămas îmbufnată. Curând am plecat împreună.

Când am ajuns acasă m-ai urmat în cameră. Eu te-am tras în duș după mine și am aflat cu ocazia asta că sunt perfect capabilă să te refolesc după alta dacă între noi două a fost un jet de apă. În noaptea aia m-ai posedat de trei ori, tu ți-ai secătuit energia și dorințele și eu mi-am exorcizat durerea și gelozia. Dimineața m-a găsit goală în brațele tale. M-ai sărutat atât de dulce în lumina trandafirilor a zorilor încât m-am chircit de emoție. Urma să dispari iar câteva zile, simțeam asta...

CAPITOLUL 10

Am avut dreptate. Ai fost plecat două zile, ai mai stat cu mine una și, în final, m-ai făcut pachet și m-ai trimis la mama Smaranda. M-am întors războinică, plină de venin.

Să fie oare o farsă a vieții faptul că atunci când am intrat pe ușă servitoarea a venit și mi-a dat un plic găsit în hainele tale date la spălătorie? Îmi mai dăduse și cu alte ocazii, dar niciunul ca acesta. Erau bilete de avion, două persoane, cinci zile, Barcelona. De ce știam oare că nu erau o surpriză pentru mine?

Nu am apucat să fierb prea mult în suc propriu pentru că imediat ai ieșit tu din birou și m-ai văzut cu ele în mână.

- Ce chestie, chiar le căutam, mi-ai zis fără pic de jenă în voce în timp ce mi le-ai luat din mână.

Am acceptat lucrurile așa cum erau, nu sunt dobitoaca să sper să fie altfel când ele sunt negru tăciune pe alb strălucitor. Astea sunt și nu ai ce face. Am înghițit acreala cu maniere de doamnă și am zâmbit cum pot eu mai frumos. Totuși, chiar dacă le pui lacăt și le închizi adânc în suflet, sentimentele nu pot fi negate. Ard mocnit și așteaptă, așteaptă...Vai de pielea ta, Anton, când or să rupă zăloagele și or să te îngroape de viu!

Ai plecat cu Clara la Barcelona și eu, ca o soție trădată ce eram, am fugit la mama Smaranda să îmi oblojesc rănilor.

Am rămas acolo aproape trei luni deși știam că te întorseși de mult. Pur și simplu nu simțeam încă nevoia să mă întorc. Sau poate că era vorba de puterea care îmi lipsea...

Clara fusese absentă din viață noastră atât de mult timp încât lipsa ei devenise obișnuință și reapariția ei în brațele tale a fost atât de șocantă încât m-a doborât. Acum, aveam nevoie de mai mult timp ca să redevin eu, căprioara frumoasă cu voință de leoaică feroce.

Am fost împăcată și liniștită cât am stat la mama Smaranda. Mi-am ocupat fiecare clipă a zilei cu ceva plăcut și nu mi-am dat voie intenționat să mă gândesc la tine. Mă simțeam ciudat, simțeam o forță care clocotea în mine, ca un vulcan înainte să erupă. Simțeam că mi-a ajuns. Nu a fost un clic, au fost multe gesturi mărunte, ani la rândul, nepăsare, lipsă de atenție și afecțiune. Și apoi iar Clara...

Te iubeam, știi doar că mereu te-am iubit! Dar până și cele mai mari iubiri mai au nevoie din când în când de pauze, de momente de respiro. Aveam nevoie doar de puțin timp.

Când aproape îmi revenisem, într-o zi de la care nu așteptam cine știe ce surpriză, am intrat la ora cinei în bucătăria spațioasă a mamei Smaranda atrasă de un miros dumnezeiesc. De la un casetofon se auzea muzică în surdină și cineva treblăuia plin de energie. Cum fusesem plecată toată ziua aiurea pe terenul fermei, eram înfometată și am intrat plină de elan pe ușile batante. Mă așteptam să văd servitoarele, în uniformele lor monocrome și întunecate și îmi pregătisem glumele pe seama lor și a muzicii romantice. Dar n-a fost să fie!

În bucătărie, printre oale aburinde și mirosuri divine erai tu. Chiar tu! Tu, Anton, învârteai în tava de la cuptor, în grăsime proprie o rață. Pe foc, alte oale, alte mirosuri ce îmi lăsau gura apă.

- Uite că a venit și rătăcitoarea, mi-ai zis bine dispus. Fix la timp. Cică îți trăiește soacra dacă ajungi la fix la masă, ai mai zis râzând.

Eu am rămas blocată în ușă și, pentru că zâmbetul tău larg era molipsitor, pe față mi-a înflorit și mie unul mic.

- Hai, nu te sfii. Am muncit ceva aici așa că acum aștept răsplata binemeritată.

M-ai luat de brațe, m-ai învârtit în câțiva pași de dans până la masă și acolo m-ai lăsat să cad pe scaun cu picioarele sub mine gelatină. Te-ai aplecat prin spate și mi-ai dat părul de pe gât pe care l-ai mușcat scurt și l-ai pupat apoi la fel de scurt. Eu am icnit.

- Tot mai bună de mâncat ești tu, căprioara mea.

Mi-ai pus în farfurile din toate ce găteai și eu am mâncat cu poftă, fericită. Periodic mi-ai umplut paharul de vișinată și eu m-am trezit curând amețită, râzând prea mult și prea deschisă la prezența ta. Te iertasem deja, ca de obicei.

Am stat acolo la bucatărie câteva ore, vrăjită de tine. Erai atât de dulce, de galant, de atent, cum nici nu îmi imaginam că poți să fii vreodată. Tu cel din fața mea păreai imaginat, schițat din trăsături de caracter ideale.

Târziu, m-ai sprijinit de braț să urcăm și m-ai dus în camera ta. Eu râdeam ca proasta de la băutură și de la emoții. Eram atât de excitată, mă simțeam toată umflată, în expectativă. Te-ai întins lângă mine și m-ai luat în brațe. M-ai pupat pe păr, apoi pe frunte, pe ochi, nas și în cele din urmă pe gură. Sărutul a fost dulce, ușor, emoționant până la lacrimi. Apoi m-ai întors și te-ai culcat în spatele meu, cu brațele strângându-mi bine sânii și mijlocul. Mi-ai spus:

- Hai, dragă, dormi cu mine în seara asta.

Aveai o voce ca mierea, fluidă, aurie.

- De ce dragule așa face una ca asta? te-am întrebat ușor contrariată. Corpul meu cerea altceva.

- Ca să ai privilegiul să îmi faci ouăle ochiuri mâine dimineață, mi-ai răspuns amuzat.

- Măgarule!

- Glumesc, dragă. Dormi cu mine în seara asta și fă-mi cadou dimineața de mâine. Să te țin în brațe, să te miros, să-mi fac amintiri de soț cu tine. Vreau măcar o zi să avem o relație normală.

- Noi nu suntem normali, dragule. Și că tot veni vorba de normal, ești ca un ursuleț nătăfleț acum și asta e aiurea. Nu știu cum să te iau...

- Ce-ai zice să mă iei în gură?

- Tot măgar. Măcar așa te recunosc.

- Dormi, draga mea!

M-ai mai jughinit puțin și curând am adormit. Somnul în noaptea asta a fost diferit față de orice altă noapte petrecută în brațele tale. Acum, pentru prima dată în atâția ani, ai dat și tu ceva în schimb. Nu am mai simțit că vii la mine ca un vampir, că mă seci de energie și că lași în urma o masă diformă încărcată cu sentimente negative. Acum, am dormit pentru prima dată ca soț și soție. Trecuseră aproape 6 ani de la căsătorie!

Dimineața când m-am trezit te uitai la mine și zâmbeai. De ce nu zâmbești mai des? Ești atât de frumos atunci când zâmbești! Și, pentru că am învățat să mai fiu din când în când și egoistă, nici nu știu ce-mi place mai mult, zâmbetul tău sau felul în care mă face să mă simt.

- De ce nu ai venit acasă, m-ai întrebat.

- De ce aș fi venit, ți-am răspuns. Tot singură stau și acolo și aici.

- Reao, nu-i chiar așa, m-ai dojenit amuzat.

- Anton, hai să nu ne certăm. E cea mai frumoasă dimineață în viața mea. Lasă-mă!

- E goală casă fără tine, mi-ai zis în timp ce îmi zâmbeai ușor.

Am simțit cum inima crește în mine. Senzația era puternică și mi-am luat libertatea de a o savura. Îți fusese dor de mine! Și, pentru că tu nu simțeai prea des așa ceva, mi-ai spus asta cu cuvintele tale, cum ai știut tu să îmi descrii lipsa. Părea o clipă ruptă din timp. Așa aș fi vrut să rămână!

Totuși, pentru că știam că tu devii vânător atunci când eu sunt vânat, ți-am spus:

- M-am gândit, Anton...am greșit când ți-am cerut să fii așa cum mi te doresc. A fost o copilărie negândită. Tu ești tu și eu sunt eu. Suntem doi. Tu ești fericit cu viața ta și asta e responsabilitatea ta. Eu nu sunt cu a mea și asta e responsabilitatea mea. Eu sunt datoare să-mi fac viața frumoasă, nu tu. Sunt puternică și asta o să fac!

Din momentul în care am rostit cuvintele, bolovanul a început să se rostogolească și eu nu l-am mai putut opri. Ceva în mine s-a schimbat când am realizat că pot să te refuz. Eu, ți-am spus ție nu!

Tu, neștiutor la ce se întâmplă în mintea mea, te uiți la mine cu indulgență, de parcă aș avea 6-7 ani și ți-am spus ceva amuzant.

- Ești puternică?

- Da.

- Mă mai iubești?

- Da.

- Atunci nu ești puternică! Ești încă slabă.

- Știi, de la o vreme, atunci când te iubesc, te și urăsc, îți spun încercând să te conving. Aș vrea să suferi înainte să vin eu la tine să te pup, să meriți sărutarea mea.

- Draga mea, dar eu sufăr. Vin-o!

Mă apropii ușor de tine și mă las îmbrățișată de brațele tale deschise. Îți simt erecția.

- Vezi cât mai doare?

- Canalie, te cert amuzată.

- Sublim, îmi șoptești cu nasul ascuns în păr și cu mâna căuș pe sân.

- Așa e, cedez cuprinsă de excitație. Ce bine că suntem deja în pat!

- Se pare că te-ai emancipat o idee cam mult, ai răs în timp ce m-ai ridicat smucit din pat, m-ai întors cu spatele la tine și coatele proptite de cadrul patului. O poziție degradantă, atât de lipsită de forță pentru mine. Totuși, nu știu de ce, de fiecare dată când mă atingi așa iau foc, instantaneu mă aprind ca un chibrit și ard până mă consum. Dă-mi și acum foc, te rog, ți-aș fi zis dacă aș fi găsit o brumă de curaj.

Grăbit, mi-ai ridicat cămașa, m-ai crăcănat și m-ai pătruns dintr-o mișcare puternică și suplă. Abia am avut timp să respir. Atât de atipic ție, te-ai terminat repede, cât încă eu tremuram, plină de dorință. Ai ieșit din mine, m-ai îndreptat și m-ai învârtit în cercul brațelor tale.

- Asta meriți dacă mă contrazici, mi-ai zis în timp ce mă pupai drăguț pe vârful nasului. Data viitoare te las să te termini, acum nu!

M-ai mai mângâiat o data prelung până sub bărbie și apoi te-ai depărtat câțiva pași de mine, mi-ai trimis o sărutare din vârful degetelor, te-ai plecat ușor ca într-un salut regal și apoi ai ieșit din cameră. Eu m-am făcut mică și am plâns până m-am liniștit. Plânsul care mă ocolise mare parte din tinerețea mea mă curăța acum de orice durere, mă liniștea ca alinarea unei mame. După, am fost și mai hotărâtă.

Mai târziu, în dimineața aceea, amândoi bem o cafea tare și fierbinte, în liniște și cu un sentiment de domestic plutind în jurul nostru. De nicăieri, îmi vin idei, mă zgândăre:

- Anton, tu ai iubit vreodată în viață?

- Nu, nu cred, îmi răspunzi ușor surprins de întrebare.

- Ți-a lipsit vreodată ceva?

- Nici asta.

- Ți-a fost refuzat ceva din ce ți-ai dorit?

- Niciodată!

- Poate că nu știi că ai iubit tocmai pentru că nu ți-a lipsit nimic, nu ai tânjit vreodată după ceva. Când o să ți se ia din mână ceva ce vrei și o să fie dus departe și o să simți acut golul lăsat în urmă, atunci o să simți iubirea!

- Am avut odată un vapor de lemn pe care mi l-a luat lalomița, mi-ai zis amuzat după câteva clipe de liniște.

- Și ai suferit după el?

- Mda, vreo două minute.

- Faci mișto de mine! Eu sunt serioasă și tu ești măgar ca de obicei.

- Nu te mai bosumfla degeaba, poate că unii nu au capacitatea asta, să iubească, Adela, căprioară optimistă.

- Refuz să cred că tocmai omul pe care eu îl iubesc din tot sufletul e incapabil de iubire.

- Poate tocmai d-asta, mă iubești tu cât pentru amândoi, îmi spui amuzat.

- Nu, Anton, tu ești jumătatea mea, dar nu conștientizezi încă. Trebuie să fie un echilibru în lume...

- Da, la partea cu echilibrul. Și o să se întâmple și la noi, doar că nu cum crezi tu. O să deschizi ochii în cele din urmă și o să te sature să

alergi aiurea după mine, deci nu o să mă mai iubești și, pentru că nu o să mă mai cicăli, o să îmi fii mult mai dragă. Aici e echilibrul, tu cobori mult și eu urc puțin. O să fim călduți.

- Te înșeli, Anton. Totuși, îți promit că nu o să îți zis, ți-am zis eu!

- Vai, ce consolare, mi-ai răspuns aproape râzând. Și dacă te referi voalat la situația asta a noastră să știi că da, mi-ai lipsit, dar nici pe departe dorul pe care îl speri tu. Să nu mă aștepti prea curând azi, am treabă pe moșie, mi-ai mai spus apoi ai dat pe gât restul de cafea și ai ieșit grăbit din cameră.

Ai venit târziu, când întunericul nici nu mai putea fi numit noapte ci început de zi. Știi exact când, pentru că nu am închis un ochi toată noaptea. Am așteptat ca tâmpita o oră și încă una și încă una, parcă nevenindu-mi să cred că îmi faci iar, aceeași fază. Te-am așteptat isterică, oscilând între fericire și tristețe, cu un pahar de vișinată în mână drept martor.

Dragul meu bărbat, ieri ți-aș fi spus un secret. Tânjeam deja de ceva vreme să ți-l împărtășesc și, în ciuda, am realizat că am ratat momentul. Știi ce secret? Știu cum să faci să te îndrăgostești de mine. Exact cum am făcut eu cu tine - mi-am pierdut mințile! Le-am făcut să tacă! Și atunci doar am simțit. Nu mai gândii că nu sunt cea aleasă de tine, nu mai analiza diferența de vârstă, nu mai compara mediile. Doar simte! Eu așa am făcut și crede-mă, a fost îngrozitor de amețitor să tind să mă ridic la nivelul tău. Dar atunci când doar simți, pavezele cad, se risipesc că fumul, imposibilul ajunge la o lungime de braț. Întinde mana, Anton!

Dar asta ți-aș fi spus ieri...

Azi, când iar miroși a alta, nu știi de ce, dar mi-a ajuns. Au fost prea multe, prea mulți ani...

Doar eu am dat de la mine, bucată cu bucată de carne însângerată și înlăcrimată pe care tu le-ai luat nepăsător și le-ai aruncat în spate, la posesiuni. Poate că ți-am dat în cele din urma tot, nu mai am nimic de dat. Am rămas un nimic. Așa mă și simt acum.

La fereastra mea, ultima umbră de noapte se luptă cu lumina și pierde inevitabil în fața zorilor. Eu m-am decis! Am gândit o noapte întreagă deși știam deja că e singura mea șansă să ies vie din mâna ta. Sunt speriată, aș mai vrea o oră măcar de întuneric, de umbre, să mai pot măcar puțin să mă mint. De ce totul are mai mult sens în noapte? De ce oare simțim mai mult în întuneric. Oare să ne fie frică de lumină? Oare să ne mințim singuri cu umbrele? Așa o fii! Și totuși, atunci când lumina îți arde ochii, când adevărul îți urlă în față, vine un moment când nu mai poți să îi întorci spatele, trebuie să îl înfrunți. Mi-am stres palmele transpirate pe rochie, mi-am spus rugăciunea în gând și am intrat după tine, în camera ta.

Dormeai deja. Gol, pe burta, cu trupul tău mare și întunecat mirosind greu, a fum, a tavernă și a băutură ieftină. În apărarea ta, nu mirosea a parfum de femeie. Totuși, după trei luni în care nu m-ai văzut, ți-a trecut dorul într-o zi și apoi ai recidivat. Am mai stat așa și te-am privit în somn ceva timp. Fața ta frumoasă pe care atât o iubeam, corpul tău perfect, mare, puternic ce parcă nici în somn nu-și găsea liniștea. Și mintea ta atât de sucită, opium și otravă deopotrivă, sclavă doar plăcerilor tale.

Mi-ai spus cândva că nu ai avut niciodată șansa să fii un bărbat normal. Dar eu? Eu am avut? Te-aș mai fi iubit oare atât de mult, doar pe tine, dacă nu ai fi fost singura scăpare? Pentru că asta ai fost tu, Anton, pentru mine. Scăpare! De foame, de frică, de disperare! Mi-ai zâmbit și, pentru că erai oricum mai mult decât puteam eu concepe, te-am urmat. În păienjenişul tău de perversiuni, râsete și lacrimi. Dacă aș fi fost o fată normală, cu o viață normală, care poate alege, te-aș mai fi ales tot pe tine? Dacă ar fi să o iau de la început tot pe tine te-aș alege?

Ai stat două zile cu mine timp în care m-ai rugat constant să vin cu tine la București. Nu am vrut. Ai plecat ușor supărat și ușor amuzat de îndrăzneala mea.

- Te dai tu pe brazdă, căprioară, m-ai asigurat tu.

Dar eu m-am încăpățânat să nu! Însăși ideea că tu îți doreai să vin mă făcea să rămân. După atâția ani în care fusesem mobilă în casă ta, ceva

frumos și liniștit de privit, ceva cald și moale lângă care să dormi, cumva, printr-o eroare, acum îți lipseam.

Simțeam că pendulumul meu e acum pe sfârșit. Îl simțeam cum încearcă să se oprească, obosit. Încă mă mai doare, da, dar parcă mai puțin...

Mă sunai, îmi cereai să vin acasă, veneai tu după mine și petreceam noaptea într-un abandon total în brațele tale. Atunci mă simțeam atât de amețită, de îmbătata de iubire încât mi se părea că puțin câte puțin, sufletul meu se desprinde și urcă pe trepte de bucurie, sus la cer.

Dar mă înșelam. Te plectiseai repede să te rogi și plecai îmbufnat înapoi la București. Când îmi dădeai drumul din îmbrățișare, sufletul ricoșa iar în mine, se lovea de întunericul singurătății mele și pentru câteva secunde îmi lua respirația. Dar secundele astea treceau și eu rămâneam mai dreaptă și mai puternică. Dacă nu aș fi fost atât de sigură că tu mă vrei doar pentru că eu, aparent, nu te mai vreau, aș fi venit în genunchi până la București la tine.

De ziua mea am fost singură. Mama Smaranda a fost plecată cu treburi și tu, ca un ticălos ce ești, nici un telefon nu mi-ai dat. Oare erai iar cu ea? Cu alta? Cu cine erai Anton? Am stat toată ziua la geamul din camera mea și am privit în vale ciorile cum se strâng și fac dansuri, fluide, ca un fum negru. Au fost hipnotizante. M-am trezit când în cameră era deja întuneric, ciorile se așezaseră frumos în vișin și croncăneau a noapte bună. Când ele au tăcut, m-am ridicat și m-am pus în pat unde am adormit imediat, obosită, de parcă peste zi aș fi făcut cine știe ce treabă solicitantă. Am dormit agitat pentru că subconștientul meu lucra, lua decizii de care eu eram incapabilă conștientă fiind. În noaptea aia am adormit nevastă și m-am trezit femeie. Când mintea dormea, am realizat că și eu sunt importantă, că și eu contez, că și eu ar trebui să fiu satisfăcută.

Dimineața următoare a fost una cețoasă. Totul părea că are nuanțe albastrii, sumbre, și mă simțeam de parcă respirația morții îmi bătea în ceafă. Peste noapte mă deciseseam, voiam să te înșel!

La câteva zile după, m-ai sunat. Nu ți-am răspuns. După două zile, la fel. Alte două, la fel.

Mama Smaranda deși știa că nu îți răspund intenționat, nu a zis nimic, doar a dat muștrător din cap. Parțial era de partea mea, parțial era încă mama ta.

Într-o miercuri, nu știu a câta zi după, am primit doua vizite și un telefon neașteptat.

Primul a fost telefonul de la Dumitru Banu. Îl văzusem rar în ultimii ani, dar cu fiecare întâlnire, îl plăceam și mai mult. Tăcut, taciturn chiar, îți era prieten și îți voia binele. Și faptul că el considera că eu sunt parte din binele tău îl făcea deja un favorit pentru mine.

- Nu știu ce-i faci, dar și-o merită cu vârș și îndesat. E ca un leu în cușcă, mi-a zis el. A fost șocant să realizez că ticălosul asta pe care îl știu de zeci de ani are și el o inimă și e capabil de sentimente nobile. Li e dor de tine, draga mea, dar nu știe sărmanul să o zică cum trebuie. Mai perpeleşte-l puțin și apoi o să culegi rodul copt!

Exact asta aveam de gând să fac și eu!

Spre prânz a venit un bărbat și a cerut să vorbească cu mine. M-am dus abia după ce servitoarea mi-a spus că îmi e cumnat și că e căsătorit cu sora mea cea mică.

Să spun că a fost o surpriza să îl văd e puțin spus. Deși mă ocupasem îndeaproape de bunăstarea surorilor și a bunicii Lina, nu mai fusesem să le văd de la cununia mea. Nu am putut!

Nu că mi-ar fi fost rușine cu ele, îmi era rușine cu mine, de ceea ce ajunsesem din dragoste pentru tine! Habar n-aveam că se căsătoriseră, că aveau acum copii. Am simțit atâta jenă că îmi păsase doar de viață mea încât îmi venea să intru în pământ de rușine. Fără să știu, eram la fel că tine, Anton. Întreaga noastră căsnicie îmi neglijasem familia și în tot timpul asta am fost capabilă și de nesimțirea să te judec pe tine că îmi faci asta mie, când eu uitasem cu desăvârșire de cea care își dăduse sănătatea ca să mă hrănească pe mine.

Bărbatul era tânăr, aveam mâini mari de muncitor și ochi albaștri, sinceri. Vorbea frumos, deși cu jenă și avea fața unui om care râde des. Când mi-a spus că soția lui, sora mea, a născut o fetiță pe care ar vrea să o boteze Adela și noi să îi fim nași, am izbucnit în plâns. Normal că voiam! Compulsiv, de parcă câteva roti de cașcaval sau cârnățăraie ar putea să șteargă anii de nesimțire, i-am umplut căruța cu care venise cu tot ce am găsit în cămară, fără să gândesc dacă le trebuie sau nu.

El a plecat fericit și eu m-am simțit puțin mai liniștită.

Plină de remușcări, am luat telefonul să te sun. Mi-ai răspuns greu și cu o voce seacă.

- Da, ce vrei?

- Să văd ce mai faci, ți-am spus încercând să fiu veselă.

- Sunt bine.

Pauză.

- Tu? ai întrebat din politețe.

- La fel. Auzi, a venit cumnatul nostru azi pe aici, soțul surorii mele și mi-a zis dacă vrem să le botezam copilul nou născut, o fetiță pe nume Adela, ți-am spus cu speranță în glas.

- N-am eu timp de căcaturi d-astea, ai urlat din senin. Și apropo, mișcați curul înapoi la București pentru că e casă varză fără tine!

Apoi mi-a trântit receptorul în nas. Și iar ceva s-a rupt în mine...

Pe seară o mașină a intrat pe porți iute și a frânat brusc în fața casei. Deși mă așteptam la tine, pentru că tu faci totul în forță și fără să menajezi pe nimeni, din mașină a ieșit Mihnea. M-a luat în brațe și m-a pupat pe ambii obraji. Afară era rece, el era îmbujorat, tânăr și frumos.

- Dumnezeule, de când nu te-am mai văzut, aproape că am uitat cât ești de frumoasă, mi-a spus.

- Și tu când ești de lingușitor, i-am răspuns bine dispusă.

- Hai, să intram, e groaznic de frig aici. Pui să ni se aducă un ceai, ceva, orice, fierbinte? Am lucrat azi toată ziua cu Anton la fabrică și cred că răcesc.

Am înghețat când ți-am auzit numele.

- Da, despre el vreau să vorbim. Hai, iute în casă la căldură, nu stau mult. E nevoie de mine acasă în noaptea asta.

L-am dus în salon și am cerut ceai fierbinte cu rom. Cum am intrat în cameră, m-a luat.

- Adela, draga mea, știi că mereu ți-am vrut binele. Uneori am fost de partea ta chiar dacă ar fi trebuit să fiu de a lui, că e bărbat și îmi e rudă. Am eu așa o slăbiciune pentru tine, mi-a spus ușor amuzat. Dar acum, te porți ciudat. Te joci cu focul, draga mea. Ce faci, explică!

- Adică? I-am spus încurcată.

- Pai, nu îi răspunzi cu zilele la telefon deși știi că el te vrea la București și apoi, când îi răspunzi îl iei direct și îi ceri ceva. Azi eram cu el când l-ai sunat. I s-a luminat fața, sincer. Și după ce a realizat că nu îl suni ca să îi spui că ți-a fost dor de el sau ceva de genul asta, a spart telefonul. Franjuri l-a făcut! M-a speriat sincer când l-am văzut așa. Dacă erai acolo cred că îți sucea gâtul!

- Să-l ia dracu, am zis tare.

Mihnea a tăcut subit cu ochii mari.

- Zi-mi sincer Mihnea, când l-ai văzut ultima dată cu Clara sau cu alta?

A tăcut.

- Zi! am țipat eu și el a tresărit

- Nu e treaba mea să mă bag în d-astea, s-a eschivat el.

- Atunci ce dracu cauți aici să îmi umpli mie capul că îi e dor de mine și alte căcaturi d-astea. Dacă simțea ceva pentru mine, orice, din respect numai și ar fi încercat să îmi fie fidel. Măcar să încerce să mă păcălească, să nu mai facă totul pe față, să se pitească și el! Dar el a făcut paradă cu fiecare dintre târfele astea. Nenorocitul, de parcă îi plăcea să mă vadă cum sufăr! Ghici ce, Mihnea, am realizat că și eu sunt om și că am și eu nevoi și drepturi. Mi s-a luat! Mi s-a acrit! Să stau să aștept ca proasta să vină la mine când i se scoală și nu e draga de Clara disponibilă sau mai știu eu ce altă pipiță. Eu nu am fost niciodată curva lui, deși uneori aș fi vrut, așa că nu o să mă mai port că atare!

- Dumnezeule, a zis Mihnea.

- Chiar și-așa! Dumnezeule! Ai venit că să mă cerți? De ce nu a venit el că să îmi spună că a fost măgar și a plecat cu Clara în Barcelona. Pe mine nu m-a dus niciodată nicăieri. Eu, soția lui, am fost buna doar de sac de box pentru mintea lui bolnava. De ziua mea îmi dă câte o bijuterie, un metal pe care nu îl vreau și nu îl port, apoi pleacă și vine după câteva zile. De ziua lui e cu ea sau cu alta. Oricum, nu cu mine! Niciodată cu mine! Sărbătorile le face mereu în deplasare. Când e cu mine, Mihnea? Când?

Tăce șocat.

- Nu, Mihnea, nu îi e dor de mine. Ii e dor să aibă pe cineva la cheremul lui, să-l chinuie și să-l umilească. Mi-a ajuns!

S-a ridicat și s-a dus la bar de unde s-a întors cu două pahare de tărie.

- Ia, mi-a zis, avem nevoie. E mult mai grav decât credeam eu.

- Da, l-am aprobat.

Ne-am băut paharul în liniște.

- Vreau să îl înșel, i-am zis ca din senin.

l-a bușit băutura pe nas.

- Nu, Adela. Te omoară dacă te prinde. Și nu e o figura de stil, te omoară pe bune!

- Poate. Nu știu. Nu cred sincer că i-ar păsa...

- Eu cred că i-ar păsa chiar foarte tare. Tu nu ai stat lângă el perioada asta să îl vezi.

- El cu gura lui mi-a zis că nu mă vrea și să caut altul că sigur o să mă vrea cineva. Ceva de genul, caută, până la urma s-o găsi cineva și pentru tine!

- Adela, pot să pun pariu pe tot ce am eu că acum nu mai simte așa.

- Poate! Dar mi s-a cam luat de "poate" ăsta. Îl iubesc, Mihnea, și mă urăsc pe mine pentru asta. Trebuie să fac ceva, orice, ca să conțez și eu, nu știu cum să îți explic, i-am zis cu lacrimile deja șiroind pe obraji. Am cunoscut doar durerea și nepăsarea. Vreau și eu să mă țină cineva odată în brațe și să simt că se gândește doar la mine. Măcar o dată! Și tu o să mă ajuți, i-am zis uitându-mi fix în ochii lui.

- Nu! Adela, nu! a dat din cap oripilat și speriat că îi ceream așa ceva.

- Ba da, tu mi-ai dat ideea! Nu mi-ai zis că ai cunoștințe, acum ajutama!

- Adela, ești nebuna?!? Ți-am spus asta acum șase ani, la începutul căsniciei voastre.

- Și? Pentru mine nu s-a schimbat nimic. Tot îl iubesc, tot mă ignoră, el e șmecherul, eu sunt proasta.

- Adela, nu! S-a mai schimbat și el...

- Minți! Zi-mi atunci, ce faceți diseară? Unde vă duceți?

Nu mi-a răspuns, dar a roșit așa că din ochii mei au curs iar lacrimi.

- Vezi, Mihnea, nu-i e dor de mine...

I-am aruncat o privire rănită și mi-am întors fața de la el.

- Atunci vii cu mine în sat să o botezăm pe nepoata mea, i-am spus după câteva minute de liniște. Mi-am dat deja cuvântul, dar Anton nu are timp de nimicuri d-astea, așa mi-a spus.

- Normal, știi doar că poți să apelezi mereu la mine, mi-a spus sincer ușurat că schimbasem subiectul. Când?

- Mi-a spus că oricând vreau eu, e bine pentru ei. E miercuri, sâmbătă poți? Știu că atâția ani aproape am uitat de familia mea, i-am spus rușinată, dar acum, că pot relua legătura cu ei, abia aștept.

- Sigur, Adela, draga mea. Sâmbătă să fie atunci, a mai spus în timp ce se ridica să plece. Te sun vineri să punem la punct ultimele detalii, da?

- Sigur.

La ușa m-a luat în brațe și m-a ținut strâns. Țineam la omul asta special atât de mult, îmi era aproape încă de la început, fără ezitare mă acceptase și mă protejase.

- Tu mă înțelegi, nu, l-am întrebat eu. De ce risc așa o nebunie?

- Da, îți dau dreptate, mi-a spus ușor, cu greu, de parcă îl durea să spună așa ceva cu voce tare.

- Nu, Mihnea, nu vreau să îmi dai dreptate. Vreau să mă înțelegi!

- Înțeleg, mi-a spus după câteva clipe de liniște. Dar tot mă tem și mă sperie ca dracu așa ceva. Răzgândește-te, Adela!

- După ce mi-a luat șase ani să mă hotărâsc, am râs eu.

- Off, draga mea, m-a strâns el mai tare în brațe, pentru îmbărbătare și apoi a plecat în noapte.

Nu am mai vorbit cu tine până sâmbătă. Știai ce urmează să fac, dar nu m-ai contactat să îmi spui nimic. Mama Smaranda a venit cu un plic cu bani de la tine, să îi dau "micii căprioare", cum îi spuseseși tu nepoatei mele. Mihnea, mereu de cuvânt, a venit pe la 10 dimineața și a fost stâlpul meu atunci când am plecat în sat spre familia mea. Drumul cu mașina a fost ireal.

Atâtea emoții am mai avut doar de câteva ori în viața mea.

Mi-a venit să plâng când am intrat pe poarta curții, poarta copilăriei mele pe care o știam mare, impunătoare, doar să constat acum că ea a fost tot timpul o mică portiță de lemn, țărănească. Eu fusesem prea mică pentru lume și acum, crescută fiind, vedeam totul cu alți ochi.

Curtea la fel, mi s-a părut împuținată. Surorile, deși mai tinere decât mine, lăsau să li se citească pe chip fiecare zi din viață. Bunica Lina era uscată, ca o stafidă și fără dinți. Totuși, toate erau sănătoase și bucuroase să mă văd.

Același zid pe care îl lăsasem la ultima vizită, stătea acum între noi. Acum era justificat, doar le ignorasem șase ani! Le-am strâns în brațe cât am putut de mult pe fiecare dintre ele. Mogâldeața de nepoată, o frumusețe mică și durdulie, era ca argintul viu în brațele mele.

Nimeni nu a îndrăznit să întrebe un cuvânt de tine!

Am trecut peste slujbă ușor amețită, agitată și extrem de fericită. Mă bucuram din suflet pentru că ele, surorile și bunica Lina, dragele de ele, se gândiseră la mine și, fără să știe, mă ancoraseră în realitate în niște momente ale vieții mele când rătăceam pierdută, o corabie fără cârmaci.

Apoi, petrecere în sat, în băutura bunicii Lina, la cort țărănesc.

Am început să beau pe la trei după-masa. Vin! Vișinată nici nu puteam să o miros, atât de mult îmi amintea de tine.

Alternam paharele de vin cu cele de apă ca să nu mă amețesc prea mult și, dintr-o prostie fără margini, am evitat mâncarea. Nu știu de ce, pentru că mirosea dumnezeiește cum numai la o petrecere țărănească poate mirosii. Sarmalele bolboroseau la ceaun, puii se coceau pe grătar, plăcintele sârbești în cuptor. Băutura curgea lin, neîntreruptă. Tiganii lăutari spuneau din țambal exact ce simțeam și eu, după atâtea pahare de băutura.

Horă, râsete, totul atât de real, de palpabil, de diferit de lumea de minciuni și ipocrizii în care trăisem în puf atâția ani.

Nu știu de unde, cum s-a format gândul în mintea mea, dar, pe la șapte seara, știam deja că asta e seara când o să te înșel. Odată cu certitudinea a venit și frica. Mi-a fost groază de noaptea asta! Mă durea decizia. Mă înțelegeți? Poți?

Nu îmi era teama că cel ales nu o să mă considere îndeajuns de bună, nu conta părerea lui despre mine și nici măcar a mea despre el, dar ideea că mâine dimineață s-ar putea să simt că tu nu mai ești îndeajuns de bun...ei, asta era adevărata pierdere. Penibil, nu? Să te înșel și să îmi doresc în același timp să fie mediocru, să nu simt nimic. Deși tu mi-ai spus să nu folosesc termenul asta, eu chiar am simțit că te înșel. Doamne, cât de proasta eram și cât de mult te iubeam!

Beată fiind, mă simt totuși puțin idioată și nesimțită. Viată îmi urlă că mi-a dat atâtea și eu îi reproșez că nu mi-a dat totul. Și totul pentru mine e doar unul, să fiu totul pentru tine, să fiu doar eu în gândul, în inima și-n simțirea ta. Ce rost au toate, dacă nu pot să fiu totul pentru tine?

M-am învârtit vreo două ore prin hore căutând. Niciunul nu era nici pe departe acceptabil. Și, cu o ultimă fărâmă de gândire am realizat că nu am cum să fac așa ceva cu cineva din sat pentru că bârfele ar fi fost monstruoase. Înciudată, am mai băut un pahar. Apoi l-am văzut!

Mihnea, beat și el, se simțea la fel de bine ca mine și dansa horă după horă cu stângăcia orășeanului. Era frumos, curat, sincer. Pe el l-am ales.

N-aș ști să-ți spun dacă a fost un impuls la băutură sau dacă mie a început să îmi placă, fără să știu, de mult. Era tot ce nu erai tu și o parte mică din tine. Dacă până acum fusese fratele meu, omul care m-ar fi ajutat indiferent de doleanță, acum devenea singurul acceptabil în mulțimea asta pestriță. Poate, dacă ar fi fost și altul prezent, l-aș fi cruțat. Așa, nu aveam cum!

După ce ți-am recunoscut asta, o să îți recunosc și că m-am simțit atrasă de el în noaptea aia. Poate focul a fost de vină, văpăile lungi ce ardeau în mijlocul bătăturii, limbi înfierbântate aidoma celor din mine. Nu o să te mint! Aș fi ipocrită. E omenește să vrei și eu am vrut. Nu neapărat mai mult pentru că nimeni nu are cum să fie mai mult decât tine, dar altceva. Mereu e altceva...

Am stat liniștită câteva clipe, m-am gândit și am realizat ce pierd. Nimic! Nu pierd nimic pentru că eu nu posed nimic! Am ales conștient să fac asta; niciodată nu te arunci cu ochii închiși în neant ci doar cu ochii deschiși spre o altă viață. Eu asta am făcut. E prea ciudat să spun că din dragoste pentru tine, am renunțat la ce era mai sfânt în mine și am început pas cu pas să devin ca tine?

M-am prins în hora lângă el. Râde la mine, dulce cum doar el știe. Dansăm nebunește, ne învățăm până rămânem fără aer. După, mă trage de mână, încă râzând, să ne tragem sufletul.

Luăm apă rece de pe masă.

El vrea să se așeze, eu îl trag mai în spate, după pomi. Mă urmează amețit și fericit. Ajunși acolo, îl prind în brațe și ne învățăm.

Poate crede că încă dansăm, poate că îi place și vrea și el, nu știu, dar se învârte cu mine și râde, râde, până mă bușesc cu spatele de sura bunicii Lina și îl trag spre mine fără să ezit.

Cu un ultim gând constat șocată că nici el nu a ezitat!

Buzele lui sunt dulci și moi peste ale mele. Îl vreau! Dumnezeuule, doamne Dumnezeuule, eu chiar îl vreau!

Îmi linge buzele închise și ele se deschid doritoare. Mă invadează pas cu pas, mă cucerește. Are gura la fel de frumoasă ca și el. Mâinile lui mă mângâie duios pe coaste, apoi pe sâni. Nu protestez. Dar încă gândesc! Cu tine, până acum, aș fi fost total, iremediabil pierduta. Ai câștigat deja și nici nu am apucat să fac mare lucru. Dar nu, nu renunț! Deschid gura și îi primesc, îl trag și îl țin prizonier în interiorul meu. Îl sug. Geme. E dulce.

Aș vrea să pot să mă opresc din iureșul asta nebun de senzații și trăiri și să simt mai încet, mai adânc, mai acut. Sentimentele alea mici care dau savoare relațiilor. Tot ce mi-a lipsit cu tine e acum la o aruncătură de băț. Dar eu nu pot, pentru că dacă mă opresc mă văd așa cum sunt și n-aș mai găsi putere să continui.

- Ești frumoasă, îmi spune Mihnea.

- Da, știu, îi răspuns zâmbind cu buzele încă lipite de ale lui.

- Nu, nu mă refer la fața sau la corpul tău. Asta știai deja, îmi răspunde tandru. Ci frumoasă aici, îmi spune și îmi atinge capul în dreptul tâmpiei stângi și apoi coboară abia atingând degetul până la sânul stâng; și aici ești cel mai frumoasă, îmi spune și îmi înconjoară sânul cu mâna lui mare, apasă și-mi bate sfârțul cu bățai mici pe care eu le simt reverberând în inimă.

Mă uit în ochii lui dureros de frumoși și nu mă lasă inima asta pe care el o crede frumoasă să îl contrazic. De-ar știi el cât întuneric zace în mine și cum ar mai vrea el să iasă și să prade tot. Dar mă încred în el și îmi trăiesc clipa. Mă aplec spre el și îi frământ mușchii de sub cămașa murdară de transpirație și apoi îl împrejur cu brațele și trag cu nesaț în mine mirosul de muncă și adevăr ce iese din el. Tare aș mai vrea să fiu că el, simplă și dreaptă. Abia atunci aș fi frumoasă!

- Fugi cu mine în lume, dragostea mea!

Am înghețat!

Anton, cum de-ai știut că el o să fie cel ce suferă la final?

Mi-am construit răzbu­narea cărămidă cu cărămidă. Un dom de păcate s-au strâns la poarta mea, perfide, dulci, îm­bătătoare. Mi-a plăcut delirul sim­țurilor, preaplinul, furnică­tu­rile nervilor. Am câștigat experiența și în timpul ei m-am pierdut pe mine. Căci la ce bun să ai atâtea când în tine sufletul se face din ce în ce mai mic, se pitește rușinat. Aveam un regat de ură în mine și cel mai mic suflet din el...

Anton, ce-am făcut?

Am fugit!

Am adormit cu greu, târziu în noapte, după ce o duzină de coșmaruri îmi devoraseră sufletul, asta cât încă mai eram cu ochii deschiși.

Dimineața m-am trezit devreme, când noaptea se îngâna cu ziua, și am coborât în bucătărie. Se pare că nu eram singura măcinată de gânduri pentru că Mihnea mă aștepta cu cafeaua făcută și cu niște cearcăne imense, roșiatice, mărturii evidente ale bătălii lui interioare. Am rămas surprinsă, nu credeam că și pe el îl afectase atât de mult.

- Buna dimineața, i-am spus ușor precaută.

Am încercat să îi zâmbesc. Probabil că fața mea era o copie fidelă a feței lui pentru că mi-am recunoscut reacția de mai devreme în figura lui: și el era surprins de cearcănele mele.

- E bună dimineața asta? m-a întrebat cu un mic zâmbet în colțul gurii.

Era atâta bunătate în ochii lui încât m-am simțit murdară pentru ce am făcut. M-am dus spre el și l-am luat de mână, să îmi demonstrez mie și lui că încă pot să îl ating fără ca cerul să cadă peste noi.

- Iartă-mă, Mihnea, te rog din tot sufletul meu, iartă-mă!

M-a prins și el de mâini și a început să râdă gutural și gros cu o voce de cunoscător de trabuc. Și-a trecut mâna prin părul ciufulit și l-a încurcat și mai rău. Părea atât de tânăr când făcea asta. Avea o față

frumoasă, cuminte și puteam să jur că și gândurile lui puteau fi la fel de line ca și linia ochilor lui mari și verzi.

- Și eu care voiam să îmi cer eu iertare primul. Adela, draga mea, lasă bărbatul să se ploconească!

Am râs din suflet, cuprinsă de valuri de ușurare; nu îmi pierdusem prietenul!

- Glumesc, draga mea. Ce voiam să spun înainte să mă întrerupi e că îmi pare sincer rău dacă te-am ofensat în vreun fel aseară. Îmi aduc aminte ce s-a întâmplat, nu regret nimic, dar știu că am sărit calul. Tu nu ești a mea, chiar dacă eu mi-aș dori, și nici nu o să poți să fii vreodată!

Mi-a strâns palmele în ale lui și mi-a dat forță.

- Totuși, te prețuiesc prea mult ca și prietenă ca să risc să te pierd. Dragă mea, hai să trecem peste ce s-a întâmplat. Să zicem că am visat amândoi același vis aseară și azi să râdem de coincidență. Vrei?

- Orice, numai să nu te pierd!

- Niciodată, dragă mea, mi-a spus și m-a luat în brațe.

Eu am început să plâng de emoții și așa ne-ai găsit tu.

Care să fi fost șansele?

CAPITOLUL 11

Arătai răvășit, puțin obosit, cu hainele oarecum în neorânduială. Varianta ta, necizelată și extrem de întunecată. Ochii aproape că nu îți se mai vedeau sub sprâncenele încruntate.

- Ce dracu se întâmplă aici? ai urlat.

Am tresărit și am vrut să mă depărtez. Mihnea nu mi-a dat drumul la mână ci a continuat să mă țină strâns; nu aveam nimic de ascuns, îmi spunea el fără vorbe.

- Nu s-a întâmplat nimic, Anton, ți-a spus el hotărât. E încă emoționată de ieri și eu o consolam.

- Vad! Mihnea, ia-ți mâinile de pe soția mea și te rog, de dragul anilor și al sângelui care ne leagă, nu le mai pune niciodată!

Mihnea mi-a dat drumul încet, calculat.

Ai venit spre mine ca o furtuna și m-ai tras în sus pe scări. Pentru a evita o scenă oribilă în care Mihnea s-ar simți obligat să îmi ia apărarea, te-am urmat fără să schițez nici cel mai mic gest de împotrivire. Mai mult alergând, în spatele tău, mirosul Clarei pe hainele tale mă face să îmi fie rău și eu mai am putere doar să ajung în camera ta.

Dacă nu m-ai fi ținut de mână ca în menghină aș fi picat la primul iz de parfum, dar așa am făcut un pas și încă unul.

După se ușa s-a închis în spatele meu m-am oprit. Simt ceva amar pe limbă și am impresia că e fiarea care s-a spart, mi-a împrejmuit inima și acum urcă pe gât să iasă pe gură. În clipa asta te urăsc până la sânge! Cum îmi poți face așa ceva? Cum? Mă las pe vine și îmi iau tâmplele în palme și gândesc că e tare greu să cazi de acolo de unde am căzut eu. Să ai tot și apoi să nu mai ai nimic. Pentru că așa se simte...

- Ridica-te, nu ți-am dat voie să cazi, mi-ai zis autoritar.

Spre lauda mea, nici măcar nu am tresărit. Ai venit spre mine și m-ai tras de brațe în sus.

- De ce erai în brațele lui?

Am clipit și abia acum ți-am văzut ochii. Erau întunecați, cum e cerul înainte de furtună. Exact ce îmi doream, o furtună care să mă înghită și să se termine tot.

- Din același motiv pentru care ai fost și tu în brațele Clarei acum câteva ore. Mi-a plăcut, Anton, ți-am zis zâmbind prostește și am văzut cum lumina fuge din ochii tăi și masca apare.

Mi-ai dat drumul ca și cum te-ar fi ars și eu am picat, ca o păpușa fără păpușar. Te-ai dus la fereastră și ți-ai aprins o țigară. Stai cu brațele și picioarele încrucișate, total refractar la orice din lumea exterioară. Soarele te înconjoară din spate, îți umbrește trăsăturile și te face și mai de neatins. Eu mă ridic cu greu pentru că mintea mea e încă sub comanda ta și nu am voie să stau jos. Cuprinsa de mâncăruri, încep să turui fără a mă putea opri:

- Am întâlnit mulți bărbați între timp, îți spun iute.

- Nu zău?

- Te rog, nu te prefac că te miră asta! Știi deja că sunt frumoasă și că îmi place partea asta a relației, cunoscutul, iubireala de la început.

Îți arunc o privire calculată și aștept reacția. Fumezi în continuare egal, într-o nepăsare aparentă totală.

- Continuă, îmi spui pe un ton de parcă ți-aș citi meniu de la restaurant, răbdător și ușor amuzat.

- Nici asta nu o să te mire, - doar ți-ai petrecut ani din viață ca să te asiguri de asta - din toți bărbații ăștia, dacă m-ai ruga, nu aș putea să adun unul. Adică aș putea, aș lua bucăți de la fiecare, caci asta au fost, bucăți din tine, și te-aș recrea. Și totuși, n-ar ieși. Pentru că tu ești tu și ei sunt mulți și sunt de umplutură. Ca o garnitură de broccoli la o friptură pentru un bărbat că tot vă plac vouă analogiile astea cu friptura și ciorba reîncălzită.

Iar aștept reacție, iar tăcere și zâmbetul ăla pe care îl urăsc și-l iubesc deopotrivă. Eu continui să turui deși știu că nu sunt coerentă. Nici nu îmi amintesc de unde am început și ce voiam cu adevărat să îți spun. Totul e haos în mintea mea și vreau doar să continui să vorbesc, orice ți-aș spune, doar să nu pleci. Cumva, oricum, trebuie să se termine....

- Zâmbești, dragule? Mda, ai și de ce. Doar nu ți-o părea acum rău că m-ai distrus, orice șansă la fericire tu mi-ai dat-o, dar doar s-o văd și apoi mi-ai luat-o și ai ars-o. Tu nu m-ai vrut și cu alții nu m-am vrut eu din cauza ta. Ingratule, ți-am dat toată inima mea și ai făcut-o ferfelită!

- Știi oare cât ești de amuzantă. M-ai urâ și mai tare dacă ți-aș spune că de asta te țin cu mine? Nimeni nu mă amuză ca tine, draga mea.

- Știu, mi s-a mai spus.

- Cine?

- Alții!

Tragi adânc din țigară și văd un mic tremur în mâna dreaptă atunci când te apleci să scuturi scrumul.

- Nu înțeleg ce ai tu de mereu mă întorc la tine, cedez eu puțin.

Tu taci și îți aprinzi încă o țigară. Pulsul îmi crește și mă gândesc că e probabil prima noastră conversație adevărată. Or mai fi fost monologuri, dar pentru mine e prima dată când am curaj.

- E oare pentru că tu nu mă vrei cu adevărat? Să fie totul din orgoliul meu? Asta doare așa de tare, orgoliul?

Iar nici un răspuns. Ridici ochii din pământ și te uiți la mine calm și puțin milos de parcă aș fi un copil oligofren. Nu catadicsești să îmi răspunzi.

- Mi-am repetat de atâtea ori că nu te vreau, continui. De sute, de mii de ori. Și ghici ce?

Liniște și miros greu de țigară, de tine, de tot.

- Te vreau și mai tare. De-aș putea să fac schimb cu tine, să te pun în locul meu, îți spun în pragul unei crize de nervi. Ai fii distrus, cu mintea vreaște și sufletul pilaf.

- Draga mea, eu le am așa de când mă știu și trăiesc bine-mersi, îmi răspunzi incet. Poți să stai jos, îmi spui ca o concesie.

- Unde, aici?

- Da, acolo.

- Sigur nu puțin mai la stânga sau puțin mai la dreapta?

- Adela, coarda deja cântă la cât e de întinsă! Nu ți-o înfășura singură de gât! E plăcerea mea, ai adăugat ușor, ușor, la final.

- Scuza-mă, ți-am răspuns batjocoritor, plăcerea ta e lege pentru mine!

- Și ești cam în urmă cu datoriile, ai zis și ai țâșnit atât de repede din locul tău încât nici nu am realizat că te-ai mișcat până nu m-ai prins de mâini și m-ai scuturat.

M-ai strâns de brațe și m-ai pupat forțat, brutal pe buze, aidoma sărutului pe care mi-l dedusei demult, când ia venit prima dată în patul meu. Un sărut din care eu nu trebuia să primesc nici un pic de plăcere și totuși am gemut inconștientă.

- Adela, mâtă bleagă, accepta că sunt doar eu în gândurile tale, m-am împrăștiat ca un cancer în mintea ta și nu o să mai las loc în veci altuia!

- Nu, tip eu.

- Draga mea, căprioară frumoasă, nu știi tu oare că deși gura ta poate fi păcătoasă, ochii tăi nu mă pot mintii?

I-am plecat speriată.

- Ridica-i, mi-ai zis profund și răgușit.

Pentru că nu puteam altfel, i-am ridicat. Te-ai apropiat, m-ai luat în brațe și m-ai sprijinit de perete. Mâinile ți-au coborât pe fesele mele, le-au depărtat, mi-au împrejmuit picioarele și mi le-au ridicat pe coapsele tale.

- A fost vreodată alt bărbat înafară de mine aici, ai zis în timp ce mi-ai apăsât vulva cu erecția ta.

Am dat din cap, incapabilă să vorbesc.

- Adela, căprioara mea, te mai întreb o dată și apoi te mănânc. A fost vreodată alt bărbat înafară de mine între picioarele tale?

- Nu, am zis uitând-am fix în ochii tăi.

- Mâtă bleagă, ai mai zis și ai început să mă săruți. Și, pentru prima dată în căsnicia noastră defectă simt că vrei, că ești prezent, că tu ești în brațele mele și că mă vrei pe mine, Adela.

Mâinile mi se ridica din proprie voiță și te prind strâns de gât și de păr. Nu-i timp de șovăială și chiar dacă știu că o să doară în final, pentru că

știi, doar am mai fost acolo, în brațele tale calde și mincinoase, mândulesc că într-o zi de Vinerea Mare. Uit că trebuie să mă ocrotesc pe mine de lume, că regatul mea, inima mea, e sub asalt și riscă cu mari șanse să fie cucerită de vechiul vrășmaș. Mă simt sfârtecată și totuși întregită. Eu simt și doar simt. E tot ce pot. E tot ce vreau. Iar aleg. Te aleg pe tine. Mereu, etern pe tine. Îți promit o dinastie și mă dau toată.

Așa că am mers până la capăt chiar dacă capătul amenința să mă distrugă. Nu mai aveam pic de mândrie în mine, pic de spirit de conservare. Țineam între pulpe cel mai pervers și distructiv bărbat pe care îl cunosc și mă simțeam incandescentă, fluidă și plină de putere. La dracu cu toate, la dracu cu toți! Acum, în acest moment sunt vie, acum trăiesc. Cu picioarele strâns încolăcite pe mijlocul tău, am început să mă frec de tine. Ai gemut ca și cum te durea și ai băgât mana între noi, m-ai dezbrăcat cu o mână tremurândă, te-ai eliberat și m-ai penetrat. Fluid, cu o potriveală perfectă.

A fost ca și cum ne-am conectat unul la altul și eu am țipat de plăcere și mi-am lăsat capul pe spate ca să respir mai bine. M-ai muscat de gât, tare. Ai început să te miști, repede, din ce în ce mai repede. Te-am strâns și mai tare și am început să mă mișc și eu cu tine, incapabilă să mă opresc.

Sunetele pe care le îngânai atunci când gemeai erau cel puțin delicioase, aerul trecea atât de repede prin plămâni tăi încât vibrațiile lor mă atingeau și pe mine, îmi furnicau sfârcurile, lipită fiind de pieptul tău. Senzațiile pe care mi le produceai erau dincolo de cuvinte.

M-ai prins de fese și m-ai strâns ca să mă ți mai bine. Tremurai, te simțeam.

- Hai, hai, Adela, dă-ți drumul!

Am găfâit neputincioasă, incapabilă să ajung la final, incapabilă să mă opresc din mișcat. M-ai trântit și mai tare în perete pentru susținere și ai băgât o mână între noi. Au fost de ajuns doar câteva rotiri ale degetelor tale pe nodul acela pulsant de dorință și eu mi-am pierdut capul. M-am încordat toată și te-am strâns cu fiecare strop de putere din corpul meu. Atunci când orgasmul m-a cuprins, am țipat înnebunită și te-am strâns și mai tare. A fost lung și dureros, că niciodată. Am simțit fiecare pulsație a

orgasmului rostogolindu-se până în creier. Tu ai continuat să te miști și, deși eram extrem de sensibilă și îmi doream să pot să fug din brațele tale, nu m-ai lăsat. Ai continuat să mă penetrezi puternic. După un timp ce mi-a părut veșnicie, în care am fost mai mult pierdută decât conștientă, ai gemut și ți-ai băgât capul în gâtul meu. Spasmele orgasmului tău s-au amestecat cu cele ale mele și eu am țipat, pentru a doua dată, până când țipatul a murit într-un răgușit dureros.

Picioarele te-au lăsat și am alunecat amândoi la podea.

M-ai strâns în brațe și m-ai mângâiat. Nu te credeam capabil de ceva atât de duios.

- Nu a fost corect ce ai făcut Adela! Ai plecat și tu și liniștea, mi-ai spus cu vocea obosită.

- Credeam că e mai liniște în casă fără mine, că nu mai are cine să te cicăle.

- E liniște, dar îmi urlă urechile în liniștea asta. Nu e ce îmi trebuie mie, căprioară frumoasă.

- Ce îți trebuie ție?

- Tu!

- Ce romantic!

- Nu-i așa? rade el. Romantic, dar sincer. Hai acasă, Adela!

Și iară te-am urmat...

36 de zile în rai!

Poate că exista o limită pentru fiecare acolo și asta a fost a mea...

Ne-am întors în București, în aceeași casă, amândoi în același dormitor. În aparență la fel, în realitate totul era diferit. Tu nu mai erai același bărbat!

Fiecare din aceste 36 de zile le-ai petrecut cu mine. Te duceai la muncă, da, dar imediat după erai acasă cu mine. Sau nu numai acasă, oriunde, cu mine.

A doua zi te-am întrebat de ce ai venit după mine și dacă ai mai făcut asta vreodată pentru cineva.

Eram la mine în cameră, lângă fereastră și tu tocmai intraseși cu cafeaua. Primul impuls a fost să te prefaci că nu ai auzit, să treci repede peste întrebare. Ai vrut puțin, să mă minți. Te-am văzut apoi cum te scuturi și lași cafeaua jos de teamă să nu o verși. M-ai luat în brațe și m-ai învățit în așa fel încât să nu îți văd fața, să văd doar priveliștea de la fereastra noastră. Deși nu mă lăsa să îți văd ochii mult iubiți, tot era ceva, măcar nu mă mințeai.

- Tu ai fost altfel, mereu. Știi că și atunci când eram o jigodie tot te consideram aparte de toate femeile?

M-ai strâns drăgăstos în cercul brațelor tale și mi-ai pupat părul.

- La tine în brațe găseam liniștea. Nu pot să îți explic pentru că e ceva ce simt, îmi e greu să îmi explic sentimentele. Am știut mereu că ești aici, acasă, că mă pot întoarce la tine și tu mă primești cu brațele deschise. Când ai plecat, inițial am fost nervos. Extrem de nervos! Cine erai tu să îmi refuzi ceva mie? Dar mai apoi m-am liniștit și am realizat că sunt mai mult trist decât nervos. Ceva în mine plângea de dorul tău! Îmi lipseai Adela așa de mult că mă simțeam pierdut fără tine. Cine eram eu fără tine? Habar n-am! Eram pierdut! Ca să mă găsesc pe mine trebuia să te găsesc pe tine.

M-ai învățit și m-ai pupat ușor ca un fulg pe ambii obraji scăldați acum în lacrimi, apoi pe nas și în cele din urmă pe gură. Am deschis buzele și sărutul a căpătat profunzime. Buzele tale frumoase își cereau scuze în numele tău.

- Hai în pat, mi-ai șoptit încă atingându-mă cu buzele.

- Ești matinal, te-am tachinat eu?

- Mai degrabă speriat, draga mea. Fericit că am realizat că am și eu o inimă ca oricare om, dar speriat să constat că și ea poate plânge. Vreau să nu mai pierd timpul și să recâștig ce se poate din cel pierdut.

- Dumnezeule, dacă o ții în ritmul asta o să fac inundație aici, te-am certat răsând printre lacrimi.

- Draga de ea, mi-ai zis și m-ai mai pupat o dată pe vârful nasului.

În fața patului m-ai oprit și ai început să mă dezbraci încet, metodic. Din când în când te aplecai și mai pupai o bucată de piele dezvelită, atingeai cu limba ridicătura umărului sau inspirai adâncitura gâtului.

- Fac sex de atât de mult timp încât nu mai are nici un haz. Și nici nu știu dacă să îi spun sex sau masturbare de vaginul uneia. Nu mai era nimic nou de simțit, nu mai era nimic de simțit și gata.

Aproape pierdută în aburii excitației, am deschis ochii mari, șocată.

- Anton, dragul meu, îmi plăcea mai mult ce spuneai mai devreme.

Ai râs.

- Dacă m-ai lasă să termin, poate că te-ai mai calma. Cu tine a fost altfel! Ai simțit? Eu am simțit!

- Nu am de unde să știu, Anton, tu ai fost singurul pentru mine.

- Așa e! Și așa aș vrea să rămână.

- Și eu.

Continui să mă dezbraci, amețitor de încet. Curând sunt goală și mă întinzi încet pe spate, de-a latul patului.

- Geamurile, tip ușor speriată cu ultima fărâmbă de luciditate.

Draperiile și perdelele sunt trase în laturi și lumina orbitoare a soarelui ne învăluie, încălzind-ne.

- Lasă-le! Ai o piele de îmi vine să o mănânc în lumina asta, mi-ai zis și te-ai aplecat spre mine, încă îmbrăcat.

Mi-ai sărutat buzele îndelung. Limba ta era moale, ațățătoare cu a mea și eu am început să mă zvârcolesc sub tine. Îmi ții palmele în palmele tale calde, ridicate deasupra capului, prizonieră de voie a dorințelor tale. Aș vrea să te ating, să îți simt conturul ferm al corpului, dar nu pot, nu mă lași. Mă săruți până amețesc. Îți ridici apoi fără și te uiți la mine. Cu greu, îmi deschid ochii și rămân pironită în ai tăi. Strălucesc!

- Mi-am dat seama că deși te știam a mea, eu nu am încercat niciodată să te cuceresc, mi-ai spus cu un mic zâmbet amar.

- Nu asta faci acum, te-am întrebat încrezătoare.

- Eu asta încerc!

- Mai încearcă puțin că e bine, te-am tachinat.

Ai intrat în mine încet, prelung, cu împunsături scurte și ude. Eu iar am țipat la final, tu iar ai gemut.

Același lucru l-am făcut în același loc seara sub stele. Și sunt lumina lor erai hipnotizant!

Mă uimea fiecare zi care trecea dragostea mea pentru tine. Deși în fiecare noapte plângeam de fericire și juram că inima mea nu poate mai mult, că te iubesc până la paroxism, a doua zi mai adăugam ceva, un pic, un pic mai mult.

Se vedea că mă doreai, se vedea în ochii tăi și în miile de lucruri mărunte pe care le făceai atât de natural în fiecare zi. Lucruri mici care cer timp și care inițial ți se par banale, dar care se adună și contează. Ele arată sentimentele care nu au încă curaj să fie șoptite. Îmi aduceai

cafeaua în fiecare dimineața, mă sărutai când ieșeau din casă, te apropiai încet uneori de mine și mă luai în brațe fără motiv, mă țineai acolo strâns și eu înțelegeam atunci tot ce ai fi vrut să îmi spui - și eu simțeam la fel! De vorbit nu vorbeai prea mult, erau încă multe bariere între noi, dar tu, chiar împotriva barierelor și a cuvintelor, îmi arătai că vrei să mă cunoști. Mă mângâiai des, mă sărutai și mai des, uneori mă gădilai și mereu îmi zâmbeai. În realitate, făceai orice să mă atingi în orice moment când eram amândoi în casă. Nu era mereu sexual, dar mereu era ceva de inimă.

- Te iubesc până după lună și stele, până unde nu se termină nimic, niciodată, ți-am scris într-o seară pe pielea udă a spatelui în timp ce te spălam, amândoi învăluți în apa caldă și mulțumire după o partidă epuizantă.

Acum făceam dragoste. Eu asta simțeam. Diferența era atât de mare încât era șocantă. Erai și acum brutal câteodată, pentru că amândurora ne plăcea. Dar erai brutal cu mine, cu Adela, nu plecat în mintea ta regulând fantasme.

Au fost nopți întregi în care doar m-ai mângâiat. Goală, calmă, caldă, sub mâinile tale simțeam un fluid gros sub piele, ce aluneca insinuos și împrejmua fiecare celulă cu plăcere pură. Mă topeam. Eram atât de receptivă încât ajungeam repede la orgasme epuizante. Mă venerai! Cu mâinile tale atât de tăcute în trecut, ce plecau acum și se pierdeau în delirul cunoașterii, cu gura ta, atât de mușcătoare în trecut ce știa acum doar să aline, doar să ofere, cu nasul, ce mă lua în proprietate și se asigura că oriunde, oricând în întuneric tu mă vei recunoaște.

Sărbătorile de iarnă au fost un vis. Un adevărat vis trăit cu aviditate, cu sete.

Crăciunul l-am petrecut în doi. Sau în trei: noi doi și bradul imens pe care l-am împodobit împreună printre râsete și sărutări.

De revelion am fost la o petrecere. L-am întâlnit pe toți prietenii noștri și nici urmă de vreo fostă. A fost sublim să te văd cum mă mănânci din priviri în mulțime, când mă vedeai din cealaltă parte a încăperii și îmi

zâmbeai complice. M-am simțit cu adevărat frumoasă și dorită. Și prețuită pentru că nu mai era nimic din cruzimea de altă dată în privirea ta.

Ai dansat cu mine, ai râs cu mine, ai făcut dragoste cu mine în seara aia.

A doua zi dimineața, fix după 36 de zile în rai, m-am trezit cu un gol în stomac. M-am uitat la tine cum dormeai atât de frumos lângă mine, iubitul meu, și am simțit frică și spaimă din senin. „Fericirea asta e prea rotundă ca să țină!” Asta simțeam cu fiecare minut care trecea, parcă era prea frumos, prea nemeritat ca eu să o primesc. Aveam impresia că cu fiecare clipă eram mai aproape ca bula de săpun să se spargă!

M-am dat ușor jos din pat ca să nu îți tulbur somnul și m-am dus să mă uit pe geam. Ninge cu niște fulgi imenși, ireal de mari. Totul era alb și frumos. Soarele împrăștia urme violete pe albul imaculat al zăpezii și asta o făcea să pară incandescentă, translucidă chiar. Era genul de priveliște capabilă să îți oprească inima în loc prin imensitatea ei. Mie îmi era atât de frig!

Mai târziu, la masă, nu am mai putut să beau cafeaua. Și apoi am fugit la baie să vomit!

Am reușit să mă prefac ceva mai mult de o săptămână. Sau așa am crezut eu că reușesc...

Deși nici măcar eu nu știam cu certitudine ce se întâmplă cu mine, adânc în sufletul meu știam că reușisem să fac fix singurul lucru care urma să te îndepărteze fără drept de apel de mine: rămăsesem însărcinată!

E opt ianuarie, e ziua ta. Faci 36 de ani. Etern tânăr, etern frumos, vârsta ta mă șochează, cifra îmi pare greșită. Tu ești o forță, o flacără aparent fără sfârșit, sălbatică prin însăși natura ei, de neoprit, imposibil de dresat.

Iar ne purtam ca doi străini de câteva zile așa că azi nu-i o atmosferă festivă între noi. Oricum, mi-ai spus, nu-i nimic de sărbătorit. Nimeni nu are voie să îți dea cadouri. Umblam pe sticlă.

Ca să mai împlânzim aparentele, m-ai dus la mama Smaranda. Aici sunt în toi pregătirile pentru parastasul de șapte ani al tatălui tău care urmează să fie peste două zile. Deși el a fost un om odios, aparentele trebuie menținute și comemorarea capătă proporții uriașe. E nebunie de lume prin curte, care mai de care mai ocupați.

Stăm unul lângă altul în salon și ne mințim că luăm micul dejun. În realitate nimeni nu mănâncă. Tu ești încordat și nu m-ai mai atins din prima dimineață în care am început să vomit.

- Bea! mi-ai zis și mi-ai întins cana de cafea.

Știu că nu am cum să te refuz așa că o iau și încerc să îmi țin lacrimile care amenință să erupă. Iau o gură mică care vine imediat înapoi. Fug la baie!

- Te rog din suflet, spune-mi că ești bolnavă, îmi spui tu din pragul ușii cu mâinile strânse pe lângă corp și privirea desfigurată.

Îmi e teamă să îți răspund, dar lacrimile care au evadat deja mă trădează. Îngenunchezi lângă mine, dar nu mă atingi. Îți ții în continuare mâinile strânse pe lângă corp de parcă ele ar putea să te apare de mine, vrăjmașul tău. Mă frige privirea ta pierdută și mă doare să-l văd așa pe omul care însemnă viața pentru mine.

- Mă iubești, mă întrebi?

- Te iubesc, îți răspund.

Și nu te mint.

- Atunci spune-mi ești bolnavă, draga mea, mă rogi pe un ton ce se vrea calm, dar e tremurat.

- Nu, nu sunt, îți răspund răgușită de la efort și sentimentele care îmi stau în gât.

- Atunci, de ce vomități?

Tac.

- Adela, uita-te la mine, deja tremur, îmi spui și îmi întinzi mâinile să le văd. Ai dreptate, tremură. Zi!

- Sunt însărcinată!

Nu m-am uitat la fața ta când am zis asta pentru că eram ghemuită pe genunchi, dar am simțit și auzit fluxul de aer când ți-a părăsit plămâni. Te-ai ridicat și ai plecat de lângă mine și în scurt timp am început să aud bubuiturile. Urlai! Urlai atât de tare și aruncai cu orice îți pica în mână de pereți, oriunde nimereai. Eu m-am ghemuit și am plâns cu suspine cât a durat nebunia ta.

- Ești o idioată! Asta ești, o idioată! Ai stricat tot! Tot!

Urli la mine, dar nu te apropii de parcă aș avea ceva contagios.

- De ce, Adela, de ce mi-ai făcut asta? Nu ai văzut că încerc să mă schimb? Nu ai văzut că vreau să fiu cu tine? Acum ai stricat tot! Te urăsc!

Apoi te duci și mai bușești iar, spargi, urlai. Brusc totul încetează și eu îți aud pașii nervoși cum se apropie. Mă iei de brațe, așa moale cum sunt și mă ridici fără efort. Ai dinții încleștați și privirea nebună.

- Cine a fost?

Inițial nu înțeleg ce mă întrebi, apoi, când realizez, mă ia instantaneu cu tremurat.

- Anton, nu a fost nimeni niciodată. Doar tu!

- Minți, jigodie, îmi urlai. Eu mereu, mereu folosesc prezervativ tocmai ca să nu se întâmple așa ceva. Nu pot să am încredere în nici o târfă orice mi-ar spune. Exact asta fac târfele, ca tine! Cine a fost? Spune-mi mai repede până nu te strâng de gât!

Plâng înnebunită și te rog printre suspine să te calmezi.

- Doar tu ai fost Anton! Doar tu!

- Adela, îmi spui printre dinți în timp ce mă zgâlțâi, sunt atât de aproape să îți fac ceva pe care aș putea să îl regret. Nu îți face rău singură și nu mă mai mintii! Eu nu te-am futut niciodată fără prezervativ!

Tac și încerc să gândesc. Sigur există o explicație. Eu știu că nu am fost niciodată cu nimeni înafara ta așa că încerc să îmi adun frânturile de gânduri și să îți găsesc explicația rezonabilă.

- Ba da, când ai venit să mă iei acasă! Atunci nu ai avut!

Îngheți puțin și calculezi.

- Poate că ai dreptate, dar eu nu pot să risc, îmi spui și mă duci la tine în cameră, taraș.

Te urmez împleticită și plânsă, încercând să par demnă în fața oamenilor pe lângă care trec și care mă privesc cu gura căscată. Nimeni nu se cenzurează și se uita după mine care cât poate mai mult.

De nicăieri apare mama Smaranda și mă apucă de mână.

- Anton, stai, ce ai, ai înnebunit de tot. Nu mai urla că te aude lumea!

- Să-mi bag pula! Să iasă toți din casă mea! Și tu să ieși din casă mea, îi urli tu.

Ea mă trage de mână șocată.

- Nuuu, ea rămâne cu mine, îi spui tu și mă smucești din mâna ei. Stă aici până vine doctorul să îi scoată plodul altuia din burtă și apoi mai stă până vin eu cu actele de divorț să le semneze și abia apoi poate să plece. Să plece de tot și să nu o mai văd niciodată în viața mea.

M-ai aruncat în camera mea și ai trântit ușa după tine.

CAPITOLUL 12

(1999)

Inima a tăcut de ceva timp și eu nu mai am ce să îți spun. Am recitit și m-a bușit un răs amestecat cu plâns. Paginile astea sunt pline de suspans și întâlniri amoroase când eu am fost atât de mult singură și uitată. Tu înțelegi oare că astea au fost toate întâlnirile noastre amoroase timp de șase ani de căsnicie? Că au fost o mână cu totul și că între ele au fost atâtea lacrimi încât am secat cu totul? Trist! Hilar! Adevărat!

Între timp s-a întunecat afară. Casa e tăcută. Tu, din fericire pentru mine, nu te-ai întors încă.

Mă uit la paharul meu de vișinată, început acum multe ore și uitat între timp. Mă șochează să înțeleg că nu mă mai atrage!

Mi-am ridicat fața din foi și mi-am văzut imaginea în oglindă. Sunt plansă, da, dar mai e ceva acolo! Mă uit la mine cât am evoluat. Sunt azi cum nici cu gândul nu mi-aș fi putut imagina că o să fiu. Sunt tânără, frumoasă, deșteaptă. Sunt puternică, conștientă de forța mea. Sunt cel mai dur diamant șlefuit cu măiestri de tine. Da, de tine! Nu aș fi fost eu, cea de azi, fără să fi tu în viața mea. Ai cerut enorm de la mine în fiecare moment, în orice mod posibil imaginabil. Mai multă răbdare, mai multă iubire, mai multă viață. Ți-am dat tot! Ai vrut mai mult! Tu ai crezut că eu mi pot atunci când eu m-am îndoit de mine. Tu ai știu mai bine! M-ai scos din mine, din vechia mea cochilie, pereți subțiri și duri de

neîncredere și m-ai făcut să înfloresc, dintr-un nimic ai făcut o comoara!
Ești mândru de mine? Eu sunt de noi!

Abia acum realizez că nu tu erai problema. Niciodată nu ai fost tu! Eu eram prea necoaptă pentru tine, incapabilă să te văd cum ești și să te înțeleg. . . eu a trebuit să mă transform ca să fiu pe măsura ta, să-ți fiu pereche. Și acum din iubirea asta se va naște copilul nostru.

Și, pentru că sunt cea de acum, înțelegi că nu am cum să renunț la el? Nu pot să stau aici și să aștept să îl smulgi din mine! Îl iubesc deja! Îți dai seama cât de special o să fie? Jumătate de la mine și jumătate de la tine. Un copil perfect care deja crește în mine și căruia îi simt dragostea. El o să mă iubească, Anton! Și eu pe el! Tot sufletul meu și toata iubirea pe care tu mi-ai refuzat-o o să i-o dau lui. Îți jur că o să am grija de el! El o să aibă tot ce noi doi nu am avut niciodată!

Sper că tot ce ți-am scris aici împreună cu acordul meu pe foaia alăturată să îți poată folosi drept procură și să poți divorța de mine. Îmi iau martor vișinul că eu am scris și am trăit tot ce am scris. Îți doresc să reușești singur să îți găsești liniștea! Ea e în tine, niciodată nu a fost în mine. Nu mă caută! Uita-mă, te rog, e tot ce îmi mai doresc de la tine!

Cât despre mine, o să te iubesc până la moarte pentru că dacă ar fi existat o cale să nu te mai iubesc sigur aș fi găsit-o până acum...

Adela

COMPLETARI ULTERIOARE

Nu ar fi fost corect să las povestea așa când ea nu era nici pe departe terminată...

2000

A trecut un an de atunci. Aproape că a zburat pe lângă mine. Deși am fost singură tot timpul asta, faptul că am vorbit zilnic ore întregi cu copilul meu m-a făcut să mă simt mereu ocrotită și împlinită. Adevăratul e că nu am fost singură nici o clipa, am avut în mine două inimi să bată și inimile au propriul limbaj, al iubirii. Rare au fost momentele în care nu am zâmbit sau am râs.

Am acum o mândrețe de copil. Un băiat. Tudor.

Un copil perfect, cu ochii mari și deștepți. Un copil cuminte care cere doar să îl ții în brațe, să îl hrănești și să îi vorbești. Îl iubesc atât de mult încât plâng de fericire zilnic. Un paradox, nu? Dar e adevărat!

Stăm în Andaluzia, într-o casă mică, albă și frumoasă. Are gradină, fructe, legume și mult soare. Casa asta și mirosul lui Tudor, copilul meu mult iubit, e raiul pe pământ.

Timpul e parcă înghețat de când am plecat. Și sunt atât de fericită în lumea mea mică încât din proprie inițiativă nu aș fi ieșit niciodată din ea. Nu am luat legătura cu nimeni de acasă, nici măcar cu mama Smaranda, deși asta a durut. Mi-a fost teama că dacă fac ceva în sensul ăsta bula iar se sparge și, acum, chiar nu pot să îmi permit așa ceva. Acum am un suflet de ocrotit și de iubit! De tine, Anton, mi-a fost un dor nebun dar faptul că am avut cu mine mereu o parte din tine m-a făcut să trec puțin mai ușor peste durere. Încă te mai iubesc!

Mă doare că nu știu dacă mai sunt femeie căsătorită sau ce statut am deși în sufletul meu eu te simt încă bărbatul meu. Doar tu m-ai cunoscut așa cum sunt, doar eu te-am cunoscut așa cum ești!

Dar azi s-a întâmplat ceva și sunt forțată să încerc să înnod așa. Când mă întorceam cu Tudor în brațe de la plimbarea printre portocali am găsit în ușa un bilet. Când l-am văzut apropiate că mi-au cedat picioarele. L-am luat și l-am mirosit. Dafin! Tudor a început să se agite în brațele mele așa că am băgat biletul în buzunar și m-am ocupat de copil. Hrănit, schimbat, somnic.

În șezlongul meu, ca într-un cocon, stau cu picioarele sub mine și îmi fac curaj să deschid biletul:

„Adela,

Draga mea căprioară frumoasă și bună și deșteaptă și cuminte...

Adela...”

Doar atât scria în scrisoare dar nici nu trebuia mai mult. M-ai găsit!

Simt teamă și fericire deopotrivă.

Pentru prima dată de când am ajuns aici mă las de bunăvoie în seama amintirilor. Îmi amintesc vag cum am ajuns aici. A fost o nebunie! Îmi amintesc că am găsit-o pe mama Smaranda la ea în cameră. Se ruga în genunchi în fața icoanei Maicii Domnului. Când m-a văzut a început să plângă și m-a luat în brațe.

- Iartă-mă, fata mea, pentru ce am făcut mai devreme. Știu că nu e adevărat ce spune dar atunci pe moment am clacat. Mă ierți?

- Normal! Acum știu ce simți, mama Smaranda. O să fiu și eu mamă!

- Dragă mea, mi-a spus și m-a strâns cu forța în brațe. Mă bucur atât de mult! O să trecem și peste necazul asta, o să îi vină mintea la cap, o să vezi tu, mi-a spus în timp ce îmi frământa mâinile în palmele ei mici.

- Mama Smaranda, eu vreau să plec!

- Nu, a țipat scurt.

- Ascultați-mă! Până îi trec nervii, am mințit-o eu, numai să mă ajute. Îmi e teama de el acum. Vreau să plec undeva să nasc în siguranță și apoi, când se împacă cu ideea, mă întorc.

Deși îi vine greu, îmi dă dreptate.

- Da, așa e.

E aproape de miezul nopții și mama Smaranda îl sună pe Dumitru Banu. Nu la el m-aș fi așteptat să apeleze.

- El e singurul cu coloană vertebrală. Mihnea deși e un dulce, e moale. Și în alții nu mă încred eu.

- Mă ajută, am întrebat gătită?

- Încrede-te în el, Adela fata mea, o să aibă grijă de tine.

În 10 minute totul fost aranjat și eu m-am trezit în mașina cu șofer a mamei Smaranda în drum spre București. Mama Smaranda mi-a dat o cutie de catifea plină cu bani pe care eu am refuzat-o categoric dar pe care tot am luat-o în cele din urma când a reușit să mă convingă că sunt pentru nepotul sau nepoata ei. Drumul a fost că un vis, de consistența unui coșmar trăit la granița realității. Eram speriată și împăcată deopotrivă, plină de iubire pentru copilul ce creștea în mine și cu inima zdrobită de durere de pierderea ta. Lacrimi împreunate, de dor, jale și fericire, curgeau de-a valma pe obraji.

Banu m-a așteptat în poarta casei și m-a dus fără să îmi spună prea multe cuvinte într-o cameră. Nu eram prea conștientă de ceea ce se întâmpla în jurul meu când în mine se dădea războiul vieții. Am înțeles doar că a doua zi o să zbor cu avionul - primul meu zbor - și că o să fiu mai departe decât oricând de tine.

În cameră, pe perete, era o icoană. Mi-am întors fața către ea și am început să mă rog, după mult timp, la Dumnezeu. M-am rugat neîncetat până a doua zi de dimineață când era programat zborul, câte o scurtă rugăciune pentru fiecare noapte pe care o sărisem în viață mea.

Somnul m-a cruțat și m-am simțit mai lucidă că niciodată. Îl simțeam aproape de mine pe Dumnezeu, simțeam că îmi dă putere și îmi insuflă voință cu fiecare secundă care trecea.

Când primele raze de soare au inundat timid camera, m-am simțit atrasă de puritatea lor și m-am îndreptat către fereastra. Aveam noroc, orașul mi se întindea la picioare într-o poză perfectă. Abia atunci am văzut turla bisericii, mascată parțial de crengile golașe ale unui pom. Biserica era mică, bătrână și învechită, ca și sufletul meu în dimineața asta, dar vederea ei îmi provoca o bucurie profundă și copleșitoare. Nu eram singură, nu mai eram. În mine bătea inima copilului meu și Dumnezeu îmi arata iar mila lui.

- O să fii bine, îmi tot spunea Dumitru Banu încurajator în timp ce îmi masează umerii.

Stăteam față în față pe culoarul ce duce spre îmbarcare. E ciudat să îl văd pe omul asta care mereu mi-a părut steril și stăpân pe situație că are emoții. Mi-a repetat de zeci de ori deja că pot să apelez oricând la el, să îi scriu, să păstrez orice fel de legătura, numai să fie. Nu o să îi zică nimic ție, îmi tot spune!

Am bilet pentru Spania.

- O să fii bine, îmi spune iar.

- Sunt deja, îi răspund calma, îmi fac semnul crucii și plec.

Și chiar am fost până azi!

.....

2005

Suntem o familie!

Adevăratul e că suntem o familie de ceva ani deja. De când Anton a venit după noi și nu a mai plecat niciodată! De când a realizat că el e cel care își crește copilul, nu fantomele care l-au bântuit pe el.

Încrederea a fost recâștigată pentru că acolo unde e iubire nici munții nu sunt piedici.

Am rămas să trăim aici în căsuța asta mică și albă. În raiul nostru!

Moșia, Bucureștiul, au rămas în altă lume parcă, paralelă cu a noastră. Mama Smaranda deși nu ne-a urmat, ne vizitează ori de câte ori poate. E fericită și ea și acum fața ei râde.

E vară târzie și plăcută și eu stau în grădină sub un portocal și scriu aici pentru ultima dată. Simt că nu mai am nimic de scris, de acum e doar de trăit.

Mă uit la ei, la băieții mei, cum se joacă la câțiva metri de mine și mă simt cu adevărat o femeie împlinită!

Anton, dragostea vieții mele, e spectator în primul rând la nemaipomenitul număr de magie al nemaipomeniților magicieni de renume mondial pe numele lor magice, Tudor și Vlad. Fii noștri!

Anton râde și e fericit. Se uita la mine și îmi zâmbește. Nici nu trebuie mai mult. Știu, simt că mă iubește!

Magicienii:

1. Tudor sau "The wise one"

Tudor e un sensibil. Un copil cu memorie de elefant care nu uită NICIODATĂ nimic. Extrem de atent la detalii, cuminte, liniștit, la aproape 6 ani e plin de întrebări existențiale pe care eu nu mi le-am pus niciodată.

Pasionat de karate, când meditează ai impresia că levitează și mă conduce seara la culcare cu garda pusă ca să mă aparere de fantome. Tudor e un copil special, cu un suflet atât de frumos încât îmi e adesea frică că eu sunt cea care trebuie să îl crească.

Nu-ți spune des că te iubește dar atunci când o face are o privire în ochii aia mari care te înfoiară și te face să îți dea lacrimile.

2. Vlad sau "The wild one"

Vlad e un răzvrătit. Nu înțelege și nu recunoaște frica. E imun la durere. Nu respectă conceptul de autoritate și reacționează urât la încercările de domesticire. La violența celor din jur răspunde cu și mai multă violență dar strânge monezi prin casă ca să cumpere grâu pentru porumbeii de afară atunci când e frig și le e foame. Când e liniște în casă e creativ, desenează, cântă și îmi spune poezii inventate. Mai nou, construiește din lego o casă pentru hamster.

E lipicios fizic, îmi spune că mă iubește, că la mine ține cel mai mult din toată lumea, mă pupă și mă strânge în brațele lui mici zilnic de zeci de ori.

Magicienii mei, mi-aș dori din suflet să reușiți să rămâneți exact așa cum sunteți o viață întreagă pentru că sunteți perfecți! Nu voi trebuie să vă schimbați ca să vă integrați într-o lume stricată ci lumea trebuie să se schimbe ca să strălucească împreună cu voi!

Mulțumiri

În primul rând ție, cititorule pentru că mi-ai citit cartea până aici! E un debut, nu fii aspru cu criticile, te rog!

Te-aș mai ruga să îmi scuzi greșelile de editare, sunt varză la capitolul acesta, știu! Chiar m-am străduit, sincer...

Data viitoare o să apelez la un specialist, promit!

Cartea nu este autobiografică, deși pe copertă sunt chiar eu și copiii despre care vorbesc în final sunt chiar fiii mei. Este pură ficțiune, o carte care a început de la o idee ce mă obseda și apoi a deviat și și-a urmat propria cale. În final, când am terminat-o și am recitit-o nu mai avea nimic de-a face cu ideea inițiată. Știu că sfârșitul este unul abrupt, completările ulterioare nici nu erau în plan în varianta originală și cartea trebuia să se termine chiar așa, când Adela îl părăsește pe Anton. Apoi, în viața mea reală au venit sărbătorile de iarnă, serbările copiilor și toată veselia aferentă perioadei și mie a început să îmi fie milă de Anton. Pe 22 decembrie, după serbarea de Crăciun a lui Tudor, fiul meu cel mare, m-am hotărât să îi mai dau o șansă. Și pentru că eu nu înțeleg un sfârșit fericit altfel decât alături de copiii mei, am decis să îi împrumut, fictiv.

Îi mulțumesc soțului meu pentru că e alături de mine din totdeauna!

Și iar vouă, cititorilor!

paraschivandreea1987@yahoo.com - pentru orice gând, părere, sfat:)

https://www.goodreads.com/author/show/16317313.Andreea_Paraschiv
- locul unde îți poți lăsa părerea despre cartea mea! Chiar te rog!!!

“Iubirea e tot ce dorim și în final e tot ce-am avut” (Paler)

